

VAN KÜLÖNBSÉG

**Segítség a Biblia
helyes megértéséhez**

William MacDonald

A könyv eredeti címe:
Here's the difference

© 1975 and 1996 by
William MacDonald

Magyar kiadás

© Evangéliumi Kiadó és Iratmisszió 1999

*

Borító: rk-design, Bergisch Gladbach

*

ISBN 963 9209 06 6

* * *

A Kiadó megjegyzése:

1. A harmadik isteni Személyt *Szent Szellemnek* írtuk, szemben az eddigi megszokott *Szentlélekkel*. *Isten ugyanis Szellem (pneuma)*. A lélek szó nem helyénvaló alkalmazása nemcsak zavart okoz, hanem akadályozza a Szentírás mélyebb és igazi megértését. A bibliai antropológia is megkülönböztet az emberben három, egymástól lényegileg eltérő alkotórészt: testet, lelket és szellemet. Isten mint Szellem elsősorban az ember szellemén át tud kapcsolatba lépni velünk, kevésbé a lélek (*psyché*) által, amely az ember én-jének, öntudatának (akarat, értelem, érzés) a székhelye.

2. Kiadványainkban a *keresztyén* frászmódot használjuk a *keresztény* helyett. Ez a kifejezés eredetileg a görög *krisztianosz* szóból származik és jelentése: „krisztusi”, azaz „Krisztus követője”. A magyar nyelv ezt a szót szláv közvetítéssel vette át krest'an = kresztyan, s ebből lett – a szó eleji mássalhangzó-torlódás feloldásával és hangrendi kiegyenlítődéssel – a *keresztyén* szóalak. Tehát mind tartalmi, mind etimológiai szempontból a „keresztyén” frászmód helyesebb a magyar nyelvben.

* * *

A magyarországi jogok tulajdonosa
és a kiadásért felel az

Evangéliumi Kiadó és Iratmisszió

1066 Budapest, Ó utca 16.

Felelős szerkesztő: Vohmann Péter

Tartalomjegyzék

Bibliai rövidítések	4
ELŐSZÓ	5
I. RÉSZ: KÜLÖNBSÉGEK A MEGVÁLTÁSBAN	6
1. A megváltás múlt, jelen és jövő ideje	6
2. A megigazulás nézőpontjai	10
3. Hét ítélet	14
4. Hádész és pokol	21
5. Az örök élet jellemzői	25
II. RÉSZ: KÜLÖNBSÉGEK A KERESZTYÉN ÉLETBEN	29
6. A megszentelődés különböző fajtái	29
7. A kétféle természet	34
8. A bennünk lakó Szent Szellem, a Szent Szellem keresztsége és a Szent Szellemmel való betöltetés	40
9. Helyzetünk és gyakorlati életünk	45
10. A személy nagysága és a helyzet nagysága	50
11. Üdvösség és szolgálat	53
12. Bírói és szülői megbocsátás	57
13. Rokoni kötelék és közösség	61
14. Alapvető, lényeges és mellékes dolgok	64
III. RÉSZ: KÜLÖNBSÉGEK ISTEN BÁNÁSMÓDJÁBAN	70
15. A Biblia legfontosabb szövetségkötései	70
16. Különböző üdvkorszakok	75
17. Izráel, a pogányok (nemzetek) és a Gyülekezet	81
18. Törvény és kegyelem	86
19. A Gyülekezet és Isten országa (királysága)	89
IV. RÉSZ: KÜLÖNBSÉGEK A JÖVŐBELI ESEMÉNYEK TERÉN	94
20. Krisztus két eljövetele	94
21. Krisztus visszajövetelének szakaszai	99
22. Az Úr napja, Krisztus napja, Isten napja	105
23. Krisztus dicsőségének sokszínűsége	108
24. A Szentírás titkai	115
25. Kettős beteljesedés	121

Bibliai rövidítések

ÓSZ	Ószövetség	Mik	Mikeás próféta könyve
ÚSZ	Újszövetség	Náh	Náhum próféta könyve
1Móz	Mózes 1. könyve	Hab	Habakuk próféta könyve
2Móz	Mózes 2. könyve	Sof	Sofóniás próféta könyve
3Móz	Mózes 3. könyve	Agg	Aggeus próféta könyve
4Móz	Mózes 4. könyve	Zak	Zakariás próféta könyve
5Móz	Mózes 5. könyve	Mal	Malakiás próféta könyve
Józs	Józsue könyve	Mt	Máté Evangéliuma
Bír	Bírák könyve	Mk	Márk Evangéliuma
Ruth	Ruth könyve	Lk	Lukács Evangéliuma
1Sám	Sámuel 1. könyve	Jn	János Evangéliuma
2Sám	Sámuel 2. könyve	Csel	Apostolok Cselekedetei
1Kir	Királyok 1. könyve	Róm	Rómaiakhoz írt levél
2Kir	Királyok 2. könyve	1Kor	Korintusi 1. levél
1Krón	Krónika 1. könyve	2Kor	Korintusi 2. levél
2Krón	Krónika 2. könyve	Gal	Galatákhöz írt levél
Ezsd	Ezsdrás könyve	Ef	Efézusiakhoz írt levél
Neh	Nehemiás könyve	Fil	Filippiekhez írt levél
Eszt	Eszter könyve	Kol	Kolosséiakhoz írt levél
Jób	Jób könyve	1Tesz	Tesszalonikai 1. levél
Zsolt	Zsoltárok könyve	2Tesz	Tesszalonikai 2. levél
Péld	Példabeszédek könyve	1Tim	Timóteushoz írt 1. levél
Préd	Prédikátor könyve	2Tim	Timóteushoz írt 2. levél
Én	Énekek Éneke	Tit	Titushoz írt levél
Ézs	Ézsaiás próféta könyve	Filem	Filemonhoz írt levél
Jer	Jeremiás próféta könyve	Zsid	Zsidókhoz írt levél
JSir	Jeremiás siralmai	Jak	Jakab levele
Ez	Ezékiel próféta könyve	1Pt	Péter első levele
Dán	Dániel próféta könyve	2Pt	Péter második levele
Hós	Hóseás próféta könyve	1Jn	János első levele
Jóel	Jóel próféta könyve	2Jn	János második levele
Ám	Ámos próféta könyve	3Jn	János harmadik levele
Abd	Abdiás próféta könyve	Júd	Júdás levele
Jón	Jónás próféta könyve	Jel	János mennyei jelenései
		kk	következők

Előszó

„A képzés, a tanulás abból áll, hogy megtanultok egyre éle-
sebben különbséget tenni” – mondta egy nagyon mozgalmas
múltú professzor a tanítványainak, miután ő volt már ejtőer-
nyős vadász (légidesszantos), misszionárius Franciaországban,
kórusvezető, pszichológia-professzor és családapa.

Egy amerikai telepes talán csak két angol tájszólást tud
megkülönböztetni, vagyis az „enyémet” és a „tiédet”. A legtöb-
ben közülünk ennél többre képesek. Utazásaink és a média se-
gítségével megtanultuk, hogy megkülönböztessük a New York-i
akcentust a texasitól és a skótot az oxforditól, a kanadait az
Egyesült Államokbelitől (ami nem mindig olyan egyszerű). És
azután ott van még a legendás Henry Higgins, a „My Fair Lady”
című musicalből, aki pontosan tudta, hogy valaki Anglia me-
lyik részéből származik, és hol nevelkedett – beleértve London-
nak azt az elővárosát is, amelyből telefonált.

Bizonyos szempontból Isten Igéjének a megértése nagyon
hasonlít ehhez, bár itt természetesen a lelki-szellemi dimenzió
az előfeltétel.

William MacDonald kezünkben tartott könyve nagy segítsé-
get nyújt abban, hogy felismerjük a fontos bibliai különbsége-
ket. Sok ember még az Ó- és Újszövetség közötti különbséget
sem ismeri, és még sokkal kevesebben ismerik a különbséget
Izrael népének törvénye és az újszövetségi Gyülekezet alapelvei
között.

Ezeket a különbségeket valóban megtaláljuk Isten Igéjében.
A szerző óvakodott attól, hogy különbségeket akarjon találni
ott, ahol nincsenek.

Ez a könyv minden komoly keresztyént, aki gondosan elol-
vassa, sok haszontalan gyötrődéstől és szükségtelen zavartól
fog megóvni.

Art Farstad

I.

Különbségek a megváltásban

1. fejezet:

A megváltás múlt, jelen és jövő ideje

Amikor valaki hitre jut és keresztyénné lesz, többnyire a megváltásnak csak *egyféle* jelentésére tud gondolni; *lelkünk* megváltatására. A Biblia tanulmányozása kapcsán ösztönösen mindenütt a szónak csak ezt az értelmezését keressük. Hamarosan rájövünk azonban, hogy ez nem mindig lehetséges.

Azután megtudjuk, hogy a *megváltás* általános értelmű szó, és jelent *szabadulást, biztonságot, vagy üdvösséget*. Pál pl. a Fil 1,19-ben a börtönből való remélt szabadulása kapcsán használja.

„Mert tudom, hogy ez nekem *üdvösségemre* (szabadulásomra) lesz a ti könyörgésetek által és a Jézus Krisztus Szellemének segítségével által.”

A Fil 2,12-ben viszont a *megváltás* már egészen mást jelent: a filippi gyülekezetben támadt probléma megoldását. Ti. komoly nézeteltérések, sőt viszálykodások támadtak a testvérek között (Fil 2,1-4; 4,2). Pál emlékezteti az ottani hívőket, hogy a megoldás az Úr Jézus alázatos lelkületének befogadása. Ezután így szól a 12. versben:

„Ezért, szeretteim, amiképpen mindenkor engedelmeskedtek, nem úgy mint az én jelenlétemben csak, hanem most sokkal inkább, az én távollétemben, félelemmel és remegéssel munkáljátok üdvösségeteket.”

Más szavakkal: „Elmondtam nektek a titeket gyötrő probléma megoldásának módját. Most azután már ti magatok munkálkodjatok azon félelemmel és remegéssel.”

Három igehelyben találkozunk a megváltás szóval a vízbe fulladástól való szabadulás értelmében:

„A hajósok pedig, amikor el akartak menekülni a hajóból, és a csónakot lebocsátották a tengerre, annak színe alatt, mintha a hajó orrából vasmacszkákat akarnának vetni, mondta Pál a századosnak és a vitézeknek: Ha ezek a hajóban nem maradnak, ti meg nem szabadulhattok” (Csel 27,30.31).

„Hit által tisztelte Istent Nóé, amikor megintetvén a még nem látott dolgok felől, házanépe megtartására bárkát készített” (Zsid 11,7).

„...amelyben elment, a tömlőcben lévő szellemeknek is prédikált (kihirdetett), amelyek engedetlenek voltak egykor, amikor egyszer várt az Isten béketűrése a Nóé napjaiban, a bárka készítésekor, amelyben kevés, azaz nyolc lélek tartatott meg víz által” (1Pt 3,19-20).

Isten minden ember megváltója abban az értelemben, hogy Ő az, aki megóvja és megtartja őket: „Hiszen azért fáradunk és küzdünk, mert az élő Istenben reménykedünk, aki üdvözítője minden embernek, de leginkább a hívőknek” (1Tim 4,10).

A „megváltás” vagy „megváltott” szónak az a jelentése, amely kiváltképpen érdekel bennünket, a bűnből való szabadulással kapcsolatos. Az Újszövetségben ez a leggyakoribb jelentése.

Tanuljuk meg a megváltás három idejét: múltját, jelenét és jövőjét.

Múlt: – megváltattam a bűn büntetésétől.

Jelen: – meg vagyok váltva a bűn hatalma alól.

Jövő: – meg leszek váltva a bűntől magától.

Múlt idő

Íme néhány olyan igehely, amely a bűn büntetésétől való szabadulásra vonatkozik:

„Mert kegyelemből tartattatok meg hit által, és ez nem töltekek van: Isten ajándéka ez” (Ef 2,8).

„Aki (Isten) megtartott minket, és hívott szent hívással” (2Tim 1,9).

„Nem az igazságnak cselekedeteiből, amelyeket mi cselekedtünk, hanem az Ő irgalmasságából tartott meg minket az újjá-

születésnek a fürdője és a Szent Szellem megújítása által” (Tit 3,5).

Fenti igehelyekben a „megvált” ígét múlt időben találjuk. Vannak azonban olyan igehelyek is, amelyek szintén a bűn büntetésétől való szabadulásunkról szólnak, de az Ige *nem* múlt időben van:

„És nincsen senkiben másban üdvösség, mert nem is adott az emberek között az ég alatt más név, amely által *kellene nekünk megtartatnunk*” (Csel 4,12).

„Mert ha a te száddal vallást teszel az Úr Jézusról, és szivedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta Őt a halálból, *megtartatol*” (Róm 10,9).

Így tehát inkább az igehely *szövegéből*, mint az ige *idejéből* állapíthatjuk meg, hogy a megváltás múlt idejéről szól-e. Ha az ige a bűnből egyszer s mindenkorra való szabadulásunkról beszél, akkor biztosak lehetünk abban, hogy múlt időben történt megváltásra gondol.

Jelen idő

Igaz ugyan, hogy egyszer s mindenkorra *megváltattam*, de az is áll, hogy napról napra át kell élnem a szabadulást. Megszabadultam a kárhozattól – naponta pedig megóv Isten a bűn okozta bajtól, kártól. Mentés lettem bűneim büntetésétől, de naponta meg kell szabadulnom a bűn hatalmából. Megszabadultam Krisztus kereszten elvégzett áldozata árán – és nap mint nap megszabadulok az Isten jobbján érettem végzett közbenjárása által. Erről szól többek között a Róm 5,10: „Mert ha, amikor ellenségei voltunk, megbékültünk Istennel az Ő Fiának halála által, sokkal inkább *megtartatunk* az Ő élete által.”

A megváltás jelen időben nagyjából azonos a megszenteléssel – azzal a folyamattal, amelynek során egyre inkább elszakadok a bűntől és szennytől, és Istennek élek. Így ábrázolja a megváltást, mint szüntelen folyamatot a Zsid 7,25: „Ennek okáért Ő (Jézus) *üdvözítheti* is mindenképpen azokat, akik Ő általa járulnak Istenhez, mert Ő mindenkor él, hogy esedezzek értünk.”

Még egy igevers, amelyben a jelen idejű igeformát találjuk, az 1Korintus 1,18: „Mert a keresztről szóló beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik *üdvözülünk*, Istennek ereje.”

Jövő idő

Itt van végül a megváltás, amely a jövőben következik majd be. Amikor szemtől szembe találkozunk a Megváltóval, teljesen megszabadulunk a bűntől. Testünk is megdicsőült, megváltott test lesz. Jövendő megváltásunk dicsőségét írják le a következő igehek:

„Most közelebb van hozzánk az *üdvösség*, mint amikor hívökké lettünk” (Róm 13,11).

„Mi azonban, akik nappaliak vagyunk, legyünk éberek, felöltöztvén a hitnek és szeretetnek mellvasába, és sisak gyanánt az *üdvösségnek* reménységébe. Mert nem haragra rendelt minket az Isten, hanem arra, hogy *üdvösséget* szerezzünk a mi Urunk Jézus Krisztus által” (1Tesz 5,8-9).

„Másodszor bűn nélkül jelenik meg azoknak, akik Őt várják *üdvösségükre*” (Zsid 9,28).

„Akiket Isten hatalma őriz hit által az *üdvösségre*, amely készen van, hogy az utolsó időben nyilvánvalóvá legyen” (1Pt 1,5).

Mindhárom idő egyszerre

Ha nehéznek találjuk valamely igehek besorolását *e három osztály egyikébe*, íme példaképpen néhány, a jelenre, a múltra és a jövőre egyaránt alkalmazható igehek:

„Nevezd annak nevét Jézusnak, mert Ő szabadítja meg az Ő népét annak bűneiből” (Mt 1,21).

„Akiben ti is, minekutána hallottátok a valóságnak Igéjét (igazságnak beszédét), *üdvösségetek* evangéliumát, amelyben hittetek is, megpecsételtetek az ígéretnek ama Szent Szellemeivel” (Ef 1,13).

Az ilyen esetekben nem szükséges döntenünk valamilyen igeidő mellett, mert az ilyen igeversék ugyanúgy vonatkoznak a megváltás mindhárom szakaszára.

2. fejezet:

A megigazulás nézőpontjai

Az Újszövetség tanít kegyelem, hit, vér, hatalom, erő és cselekedetek és Isten általi megigazulásról. Ez a tény zavarba ejt-het bennünket, hacsak rá nem jövünk, hogy minden egyes esetben ugyanannak az igazságnak más és más nézőpontjával van dolgunk.

Megigazulás meghatározása

Mindenekelőtt, mi is a megigazulás? Megigazulni azt jelenti, hogy „igaznak nyilváníttatni”. Nem igazzá tenni, hanem igaznak jelenten ki valakit. Jogi kifejezés, amely a bírósági tárgyalótermékből származik.

Önmagunkban nem vagyunk igazak. Nincs saját igazságunk. Ha azonban elfogadjuk Jézus Krisztust Urunknak és Megváltónknak, Isten igaznak nyilvánít bennünket Krisztus helyettes áldozata alapján. Ha „Krisztusban” vagyunk, Isten joggal nyilváníthat igaznak bennünket, mivel Krisztus bűneinkért teljesen eleget tett a Golgotán. A hitre jutott bűnöst Isten felöltözteti igazságának köntösébe. „Mert azt (Krisztust), aki bűnt nem ismert, (Isten) bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazságossága legyünk Őbenne” (2Kor 5,21).

Ahogy az előbbiekben mondtuk, az Ige szól kegyelemből, hit, vér, hatalom és cselekedetek általi megigazulásról. Hogyan lehetséges ez az ötféleség?

Megigazulás kegyelemből

Először is lássuk a megigazulást kegyelemből. A Róm 3,24-ben ezt olvassuk: „Megigazulván ingyen az Ő kegyelméből, a Krisztus Jézusban való váltság által.” Ez azt jelenti, hogy az ember érdemtelen a megigazulásra. Nem tudja sem kiérdemelni, sem megszerezni azt, csakis ajándékképpen elfogadni. Isten kegyelemből, ajándékképpen adja az embernek a megigazulást, mert az ember képtelen kiérdemelni, illetve megvásárolni azt.

Megigazulás hit által

Másodszor itt van *a hit által* való megigazulás: „Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által” (Róm 5,1). Ez azt jelenti, hogy a bűnös ember a Megváltójába vetett határtalan hite által veheti át a megigazulást, amennyiben kárhozatra méltó bűnösnek vallja magát, és tudomásul veszi, hogy Jézus Krisztus elszenvedte érte a teljes büntetést a kereszten.

A kegyelemben Isten aláhajol a bűnös emberhez, és felkínálja neki a megigazulást, éspedig Krisztus elégtételt szerző áldozata alapján ingyen, ajándékképpen. A hit pedig az, hogy az ember elfogadja Istennek ezt az ajándékát; de egy percig sem képzeli, hogy azt valamiképpen megszolgálták akármilyen jó cselekedettel.

A megigazulás vér által

„Minekutána azért most megigazultunk az Ő vére által, sokkal inkább megtartatunk a harag ellen, Óáltala” (Róm 5,9). Ez arról beszél, mekkora árat fizetett az Úr a mi megigazulásunkért. A büntelen Megváltó vérént ontotta, bűneim adósságát megfizette. A megigazulás értékét az érte kifizetett alig elképzelhető magas árral mérjük.

Megigazulás hatalom (erő) által

A Szentírásban egyetlen igehely sem szól közvetlenül arról, hogy *hatalom által* igazulnánk meg, de ezt az igazságot fejezi ki Róm 4,25: „Aki a mi bűneinkért halálra adatott, és feltámasztatott a mi megigazulásunkért.” Itt az Ige a megigazulásunkat közvetlen kapcsolatba hozza Krisztus feltámadásával. És joggal! Ha nem támadt volna fel, hitünk hiábavaló lenne, még mindig bűneinkben lennénk (1Kor 15,17). Ezért megigazulásunk elválaszthatatlan az Úr Jézust feltámasztó hatalomtól. Ezért mondhatjuk, hogy megigazulunk hatalom által.

Megigazulás cselekedetek által

Végül *cselekedetek által* igazulunk meg. „Látjuk tehát, hogy cselekedetekből igazul meg az ember, és nem csupán hitből”

(Jak 2,24). Itt mintha ellentmondást látnánk. Pál apostol félreérthetetlenül tanítja, hogy egyedül hit által igazulunk meg. Jakab pedig itt azt írja: „Nem így van. Hit és cselekedetek által igazulunk meg.” Ha gondosan megvizsgáljuk a szöveget, látjuk azonban, hogy nem azt állítja ezzel, hogy a megigazulást cselekedeteink alapján nyerjük el. Azt sem tanítja, hogy a megigazuláshoz a hit mellett szükség van cselekedetekre is. Azt tanítja ténylegesen, hogy olyan *hit által igazulunk meg, amely jó cselekedetekben gazdag életet eredményez.*

Merő hiábavalóság, ha valaki dicsekszik a hitével, de nincsenek hitét alátámasztó cselekedetei. Az ilyen hit – értéktelen, mert üres fecsegés csupán (Jak 2,14-17). Az igazi hit láthatatlan ugyan, de a cselekedetekben nyilvánvaló lesz (Jak 2,18). Ábrahám hitt az Úrnak, és megigazult (1Móz 15,6), de évekkel később ki is mutatta hitét, amikor kész volt feláldozni fiát, Izsákot (1Móz 22,9-14). Ráhab azzal bizonyította hite valóságát, hogy elbújtatta az izráeli kémeket, és segített a menekülésükben (Jak 2,25). Amikor tehát cselekedeteből való megigazulásról beszélünk, azokra a cselekedetekre gondolunk, amelyek a hitből való megigazulás gyümölcsei. A cselekedet nem ok, hanem *következmény.* Nem gyökér, hanem *gyümölcs.*

Megigazulás Isten által

Végül megigazulunk *Isten által:* „Ki vádólná Isten választottait? Isten, aki megigazít?” (Róm 8,33). Ő az, aki igaznak nyilvánít bennünket.

Összefoglalás

Összefoglalva mindezt, úgy látjuk, hogy az Újszövetség szerint megigazulunk:

kegyelemből – azaz saját érdemünk nélkül;

hit által – azaz a megigazulást el kell fogadnunk;

vér által – azaz a megigazulásért a Megváltó vérével fizetett;

hatalom által – azaz a feltámadás bizonyítja, hogy Isten elfogadta a Megváltó váltságművét;

cselekedetek által – azaz, ha valóban megigazulunk hit ál-

tal, jó cselekedeteket fogunk véghez vinni, amelyek hitünk valódiságát mutatják a többi embernek.

Isten által – azaz: Ő megigazítja azt, aki hisz az Úr Jézusban.

A megigazulásnak mindezeket a nézőpontjait kifejezi a következő evangéliumi ének:

Isten nagy kegyelme választott ki engem
és helyet készített számomra a mennyben,
az Ő akarata volt ez én irántam,
hogy megigazuljak a kegyelem által!

Golgota keresztyén Krisztus meghalt értem,
mikor a világon én még nem is éltem!
És a keresztfáján kifolyt drága vére
az én szívemet is megmosta fehérrel!

De a halálából feltámadott az Úr!
Ami akkor történt – énértem is – az új
életet jelentő isteni hatalom:
bűnbánók félelmét elűző irgalom!

– Honnan tudom? – kérded –, ki mondta ezt nekem?
Isten Szent Szelleme vezérlő Mesterem:
és a Szentírásnak drága igazsága
hit által lett szívem megigazulása!

– Ne kételkedj te sem, aki elolvasod,
hidd el, én valóban már Krisztusé vagyok!
Hogyha szavaimból ezt el nem hiheted,
kísérd figyelemmel éltem, tetteimet!

Dicsérem az Urat! Tiszta ez a szándék,
a Vér, a Kegyelem és a Hit ajándék!
A feltámadásnak örök hatalmával
így igazultam meg Jézus Krisztus által!

3. fejezet:

Hét ítélet

Amikor a Bibliát tanulmányozzuk, fontos, hogy felismerjük, hogy az ítéletnek különböző fajtái vannak, és hogy ezeket az illető nép, az idő, a hozzá tartozó hely, az ítélet oka és az ítélet eredménye alapján kell, hogy megkülönböztessük. Sok ember azt állítja pl. hogy a népek ítélete ugyanaz, mint a fehér trónnál zajló ítélet. Ha azonban gondosan megvizsgáljuk a bibliai ígehelyeket, akkor kiderül, hogy ezek teljesen különbözőek.

A gondos bibliaolvasó bizonyára felismeri majd, hogy nem létezik olyan, hogy „általános ítélet”, melynek során a hívők és hitetlenek ott állnak Isten előtt, és megkapják ítéletüket.

Istennek a Bibliában található legfontosabb ítéletei közül itt héttel foglalkozunk.

Ítélet az emberi bűn fölött

Isten a Golgotán a bűnt ítélte meg, amikor az Úr Jézus elhordozta testében a kereszten az ezért járó büntetést. Az Üdvözítő a világ bűneiért halt meg:

„Mert a Krisztus szeretete szorongat minket, mivel azt tartjuk, *hogy ha egy meghalt mindenkiért*, akkor mindenki meghalt, és *azért halt meg mindenkiért*, hogy akik élnek, többé ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feláldozott” (2Kor 5,14-15; kiemelés a szerzőtől).

„Mert Ő engesztelő áldozat a mi bűneinkért; de nemcsak a mieinkért, *hanem az egész világ bűnéért is*” (1Jn 2,2; a kiemelés a szerzőtől).

Amikor Jézus meghalt végérvényesen megfizette a tartozást a bűnért. Kiontott vére Isten igazságosságának bűnnel szembeni minden igényét betöltötte. Halála lehetővé tette, hogy Isten megigazíthatott istentelen bűnösöket anélkül, hogy szemet hunyt volna a bűn felett, vagy kétséget hagyott volna szentsége felől. Az Ő megváltási művének végtelen hatalma van arra, hogy elvegye a bűnt.

Krisztusnak a kereszten elvégzett műve azonban nem vált meg automatikusan mindenkit. Helyettes áldozata *elegendő* ahhoz, hogy engesztelést szerezzen minden bűnért. Mégis, csak azok az emberek tudhatják magukénak ezt a művet, akik bűnbánatot gyakorolnak, és hisznek az Úr Jézusban.

Ha egy ember elfogadja Krisztust Urának és Üdvözítőjének, akkor örökre megszabadul a vétectől és a bűnért járó büntetéstől. Soha sem fog az örök ítéletre kerülni a bűnei miatt, mert Jézus elhordozta a büntetést, és Isten nem büntet kétszer. A hívó hit által nyeri el a bűnbocsánatot, amely az ítéletkor örökre érvényes.

A hívó önitélete

Ha valaki üdvösségre jutott, akkor az az elvárás vele szemben, hogy élete során állandóan megítélje önmagát. Ez azt jelenti, hogy a bűnt be kell ismernie, és el kell hagynia, amint tudatára ébred annak, hogy bűnt követett el. Erről tesz említést Pál az 1Kor 11,27-32-ben:

„Azért, aki méltatlanul eszi az Úr kenyerét, vagy issza az Úr poharát, vétkezik az Úr teste és vére ellen. Vizsgálja meg azért az ember önmagát, és úgy egyék abból a kenyérből, és úgy igyék abból a pohárból. Mert aki anélkül eszik és iszik, hogy megkülönböztetné az Úr testét, ítéletet eszik és iszik önmagának. Ezért erőtlenek és betegek közöttetek sokan, és ezért halnak meg számosan. Mert ha mi magunk elítelnénk önmagunkat, nem esnénk ítélet alá. De amikor az Úr ítél minket, akkor nevel, hogy a világgal együtt el ne ítéltesünk.”

Akkor ítéljük meg a bűnt az életünkben, ha beismerjük azt, amit tettünk, megvalljuk, és elhagyjuk. Ennek az önitételnek kellene életünkben állandóan zajlania. Különben megtapasztaljuk az Atya nevelését úgy, ahogyan azt a Zsid 12,6-15 leírja.

Pál apostol felismerte, hogy alkalmatlan lenne a keresztyén szolgálatra, ha nem ítelné meg a bűnt az életében:

„Hanem megsanyargatom és szolgálatra alkalmassá teszem testemet, hogy míg másoknak prédikálok, magam olyanná ne legyek, mint aki alkalmatlan a küzdelemre” (1Kor 9,27).

Krisztus ítélőszéke (jutalomosztó széke)

Ha szemügyre vesszük Krisztus ítélőszékét, ne egy bűnös bírósági tárgyalására gondoljunk, hanem inkább egy sportversenyre. Az Úr nem azért van ott, hogy a bűnösökre rábizonyítsa vétküket, és elítélje őket, hanem *díjakat* akar osztani. Nem tárgyalóteremről van szó, hanem a megítélés és jutalmazás idejéről.

Minden hívő meg fog jelenni ez előtt az ítélőszék előtt, amelynek görög neve: *bema*:

„Hiszen mindnyájan oda fogunk állni az Isten ítélőszéke elé” (Róm 14,10c).

Egyértelmű, hogy az a nagy esemény az örökkévalóságban fog bekövetkezni, a szentek feltámadása után. A hívőknek ezután már megdicsőült testük lesz.

Megítéltetik Isten népének szolgálata:

„Mert mindnyájunknak leplezetlenül kell odaállnunk a Krisztus ítélőszéke elé, hogy mindenki megkapja, amit megérdemelt, aszerint amit e testben cselekedett: akár jót akár gonoszt” (2Kor 5,10).

Némelyek jutalmat nyernek, mások kárt szenvednek:

„az a nap fogja világossá tenni, mivel tűzben jelenik meg, és akkor mindenkinek a munkája nyilvánvalóvá lesz; és hogy kinek mit ér a munkája, azt a tűz fogja kipróbálni. Ha valakinek megmarad a munkája, amelyet ráépített, jutalmat fog kapni, de ha valakinek a munkája megég, kárt vall” (1Kor 3,13-15a).

A 15. vers második fele nyilvánvalóvá teszi, hogy ebben az ítéletben az érintettek üdvössége semmiképpen sem forog veszélyben:

„Ő maga megmenekül ugyan, de úgy, mint aki tűzön ment át.”

Izráel feletti ítélet

Egyetlen nép sem élt át annyi gyűlöletet, annyi rossz bánásmódot és üldöztetést és olyan pogromokat, mint a zsidó nép. A Hitler idejében véghezvitt zsidó-megsemmisítés csak egyetlen fejezet a gyötrelmek, szenvedés és halál szívszorító történetében.

Sajnos azonban azt kell mondanunk, hogy ez a történet még

nem ért véget. A Gyülekezet elragadtatása után Izráel és a nemzetek hét évig tartó nyomorúságot fognak átélni, amelynek második felét addig sosem látott nyomorúság fogja jellemezni. Jeremiás ezt az időszakot így írja le: „Nyomorúság ideje lesz Jákóbnak” (Jer 30,7), az Úr pedig a „nagy nyomorúság” kifejezést használja:

„Mert nagy nyomorúság lesz akkor, amilyen nem volt a világ kezdete óta mostanáig, és nem is lesz soha” (Mt 24,21).

Ennek az időszaknak a végén fog megjelenni a Messiás. A zsidó nép újra összegyűlik, és az Úr a népek előtt, szemtől szembe fog ítélkezni felettük. Ez egy olyan helyen fog végbemenni, amelyet Isten a „népek pusztájának” fog nevezni (Ez 20,33-44).

A legrosszabb bűn, amelyről ez a tárgyalás szólni fog, az az Antikrisztus imádata a nyomorúság idején. Az Úr Jézus előre megmondta, hogy a nép nagy része részt fog venni a bálványimádatnak ebben a legrosszabb formájában:

„Én az Atyám nevében jöttem, mégsem fogadtatok be; ha más a maga nevében jön, azt befogadjátok (Jn 5,43).

Malakiás hosszabb bűnlistát ad elénk, amelyeket a király meg fog ítélni (Mal 2,1-3.8).

Egyértelmű, hogy mindazok, akik fellázadnak a Messiás-ki-
rály ellen, meg fognak semmisülni, mielőtt Isten országa létre-
jönne. Ezzel szemben mindazok, akik alávetik magukat az Ő
uralmának, bemennek az Ő dicsőséges országába, és élvezni
fogják az Ő békés és jóléti uralmát ezer évig:

És így egész Izráel üdvözülni fog, ahogyan meg van írva:

„Eljön Sionból a Megváltó, eltávolítja a gonoszságot Jákób házából, és én ezt a szövetségemet adom nekik, amikor eltör-
löm bűneiket” (Róm 11,26-27).

A népek feletti ítélet

A népek feletti ítélettel foglalkozó legfontosabb igeszakasz a Mt 25,31-46. Ez az ítélőszék Krisztus újraeljövetelekor fog összeülni. A bíró az Emberfia, vagyis maga az Úr Jézus.

„Amikor pedig az Emberfia eljön az Ő dicsőségében, és vele az angyalok mind, akkor odaül dicsősége trónjára (31. vers)”.

Jóel próféta nyíltan kimondja, hogy ennél az ítéletnél fontos szerepet fog játszani, hogyan viselkedett az illető Izráellel szemben (Jóel 4,2-3a). Azokat, akik a nyomorúság idején barátságban kiállnak Krisztus zsidó testvérei mellett, a Mt 25 juhoknak nevezi. Azokat, akik megvonják tőlük az ételt, italt és a vendégszeretetet, és még a társadalmi kapcsolatot sem tartják fenn a betegekkel és a bebörtönzöttekkel, azokat kecskéeknek nevezi.

A „juhok” öröklik az „országot”, amely „nekik készítettett a világ kezdete óta” (34. vers). A „kecskék” hallani fogják ítéletüket: „Menjetek előlem, átkozottak az örök tűzre, amely az örödgönek és angyalainak készítettett” (41. vers).

„És ezek elmennek az örök büntetésre, az igazak pedig az örök életre” (46. vers).

Néhány embernek problémát okoz az az elképzelés, hogy egész népek* elvesznek vagy üdvözülnek. Azon a nézeten vannak, hogy az üdvösség pusztán személyes ügy. Ez ne okozzon problémát. Isten az egész történelem során cselekedett ugyanúgy népekkel, mint egyes személyekkel. Ha egy országban vagy tartományban a nép többsége fellázad Isten ellen, akkor ő általában először a saját népét menti ki, és azután zúdítja rá haragját a lakosság többségére. Példa erre Szodoma, ugyanúgy, ahogyan az özönvíz is, csak nagyobb mértékben.

Az angyalok feletti ítélet

Anélkül, hogy kíváncsiságunkat egészen kielégítené, a Biblia szól arról, hogy néhány bukott angyal bebörtönözve várja ítéletét:

„Mert az Isten nem kímélte meg a bűnbe esett angyalokat sem, hanem az alvilág sötét mélységébe taszította őket, hogy őrizetben maradjanak az ítéletig” (2Pt 2,4).

„Azokat az angyalokat is, akik nem becsülték meg a maguk fejedelemségét, hanem elhagyták a saját lakóhelyüket, örökké-

* Emellett az érvek mellett ne feledjük azt sem, hogy a „népek” vagy „nemzetek” (*ethne*) szót vissza lehet adni a „pogányok” szóval, és a fordításokban ez olykor így is szerepel.

való bilincsekben és sötétségben tartja fogva annak a nagy napnak az ítéletére” (Júd 6).

Nagyon jól tudjuk, hogy vannak más gonosz angyalok is (akiket általában a démonokkal azonosítanak), akik még mindig szabadon vannak. Mikor ítéltetnek meg ezek a bukott angyalok?

Földi uralma során a Messiás- király el fog törölni „minden hatalmat és erőt”, és „valamennyi ellenségét lába alá veti” (1Kor 15,24.25). Ehhez bizonyára hozzá tartozik a mennyben lévő hatalmak, erők és gonosz lelkek alávetése is.

Mivel a hívők vele együtt fognak uralkodni, ők is részt fognak venni az angyalok feletti ítélethozatalban. Ez megmagyarázza Pálnak az 1Kor 6,3-ban feltett kérdését is: „Vagy nem tudjátok, hogy angyalok fölött is ítélezünk majd?”

A Sátán feletti végleges ítélet az Ezeréves Birodalom végén, és a nagy fehér királyi szék előtti ítélezéskor fog elhangzani:

„Az ördög pedig, aki megtévesztette őket, a tüzes és kénes tóba vettetett, ahol a fenevad és a hamis próféta is van, és gyötrődnek éjjel és nappal örökkön örökké” (Jel 20,10).

Mivel a bukott angyalok elismerik a Sátánt vezetőjüknek, ezért egyértelmű, hogy az Úr elítéli őket azért, mert részt vettek az Isten elleni felkelésben (Ézs 14,12-17; Ez 28,12-19), és osztozni fognak az ördög sorsában a tüzes és kénes tóban.

A nagy fehér királyi szék előtti ítélet

János látott „egy nagy fehér királyi széket és a rajta ülőt: színe elől eltűnt a föld és az ég” (Jel 20,11). A trón a rajta ülő miatt nagy, és mert itt olyan sok minden forog kockán. A fehér szín az ítélet tisztaságát jelenti. Ez az ítélet az örökkévalóságban zajlik le, miután a világ, úgy ahogyan mi ismerjük, tűzben pusztul el (2Pt 3,10).

„És láttam, hogy a halottak, nagyok és kicsinyek a királyi szék előtt állnak” (Jel 20,12a). Ezek azok minden korszakból, akik bűnben haltak meg. Hogy a trón előtt állnak, annak az az oka, hogy nem hittek az Úrban. A hitetlenség az a nagy bűn, amely itt megítéltetik:

„Aki pedig nem hisz, az már ítélet alatt van, mert nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében” (Jn 3,18b).

„Aki pedig nem engedelmeskedik a Fiúnak, az nem lát majd életet, hanem az Isten haragja marad rajta” (Jn 3,36b).

Ekkor két könyv tárul fel büntetésük *mértékének* meghatározására:

„és könyvek nyitattak ki. Még egy könyv nyitott ki, az élet könyve, és a halottak a könyvbe írottak alapján ítéltettek meg cselekedeteik szerint” (Jel 20,12b).

Sorsukat az a tény határozza meg, hogy nevük nem szerepel az élet könyvében, ami azt jelenti, hogy sohasem tartottak bűnbánatot, és nem hittek Krisztusban, mint Megváltójukban. Cselekedeteik határozzák meg bűnösségüket.

A test, amelyre itt a halál vár, valamint a lélek és a szellem, amelyekre a Hádész (Pokol) vár, tehát az egész ember belevette-tik a tűz tavába:

„És a Halál és a Pokol belevettetett a tűz tavába” (Jel 20,14).

Egyetlen hívó sem fog megjelenni a nagy fehér királyi szék előtti ítéleten. Ez csak azoknak szól, akik visszautasították Isten kegyelmi ajánlatát, és ezért nincsenek bejegyezve a Bárány könyvébe.

4. fejezet: Hádész és Pokol

Van különbség Hádész és Pokol között. A görög Újszövetség különböző szavakat használ ezekre a fogalmakra, amelyek jelentése különböző, és nem cserélhető fel.* Hádész csak egy bizonyos ideig létezik, míg a Pokol örök. A Hádész ugyanaz, mint az Ószövetség seolja, míg a Pokol ugyanaz, mint a gyehenna és a tűz tava. A Hádészt egyszer valaki a vizsgálati fogsághoz hasonlította, ahol azok a foglyok ülnek, akik tárgyalásukra várnak. Olyasmiről van tehát szó, mint egy megőrző hely. A Pokol az a börtön, ahol a tulajdonképpeni büntetést az elítéltek töltik.

Hádész

Gondolkozzunk el először a Hádészen. Olykor úgy tűnik, hogy a szenvedés helyét kell alatta érteni, olykor a sírt, és ismét más helyeken a test nélküli állapotot. Ha Hádész egy hely, akkor nem tudjuk, hol van. A Hádésszal kapcsolatos legrészletesebb információkat a Lk 16,19-31-ben találjuk, ahol arról olvasunk, hogy egy hitetlen gazdag a Hádészből a szeméit a mennyre emelte. Ennek az embernek a teste nyilvánvalóan a sírban volt, lelke viszont a Hádészban. Ott azonban volt tudata, értelme, emlékezete és még a tátongó mélység felett is át tudott tekinteni, és be tudott látni a mennybe illetve a Paradicsomba. Szemvedett a forróságtól és a szomjúságtól. Még evangélikatori buzgalom is volt benne, mert azt akarta, hogy valaki tegyen bizonyosságot őt testvérének, hogy ők ne kerüljenek a kinnak erre a helyére. Az Írás ezen a helyen nyilvánvalóan azt mondja ki, hogy a Hádész a kín *helye*, és hogy innen nincs menekülés.

A Csel 2,27-ben azonban a Hádész nem annyira helyként je-

* Sok bibliafordítás nem tesz különbséget Pokol és Hádész között. A Hádész görög szó, és a láthatatlant jelöli. A Pokol germán tőből ered, amely a héber *gyehenna* szó megfelelője. Azért, hogy hallgatói elé különösen is szemléletesen tárja az örök kárhozat rettenetét, Urunk egy olyan hely nevét használta, ahol állandóan szennyet és szemetet égettek.

lenik meg, hanem sokkal inkább állapotként. Péter a Zsolt 16,10-et idézi, és Krisztus feltámadására vonatkoztatja azt:

„Mert nem hagyod lelkemet a halottak világában (seol), nem is engeded, hogy Szented elmúlást lásson.”

A Hádész (vagy seol) ebben az esetben nem lehetett hely, mivel az Úr Jézus lelke és szelleme halála után a Paradicsomba került (Lk 23,43), ami a harmadik mennynek felel meg (2Kor 12,2, vö. 4. vers). Itt azonban vonatkozhat a fogalom a test nélküli állapotra. Isten nem engedte meg, hogy Jézus lelke ebben az állapotban maradjon, és azt sem engedte meg, hogy Szentje, vagyis Üdvözítőnk teste elenyésszen. A „Szentje” kifejezésnek a testre kell vonatkoznia, mert ez az egyetlen része az embernek, amely a halál beálltával elenyésszik. Péter tehát bátran állítja azt, hogy az Úr lelke nem maradt a Hádészban (Csel 2,31) A harmadik napon lelke és Szelleme újra egyesült megdicsőült testével.

Egy másik szakasz, amely a Hádészt test nélküli állapotnak ábrázolja a Jel 20,13-14:

„A tenger kiadta a benne lévő halottakat (és a Halál és a Pokol is kiadta a benne lévő halottakat), és megítéltetett mindenki cselekedetei szerint. És a Halál és a Pokol belevettetett a tűz tavába: ez a második halál, a tűz tava.”

Itt a hitetlenek feletti végítéletről van szó. Az Úr Jézus Krisztus a bíró, akinél a Halál és a Hádész kulcsai vannak. A Halál itt a megítéltek testére, a Hádész pedig azok lelkére és szellemére vonatkozik. A hitetlenek lelke és szelleme a nagy fehér királyi szék előtti ítéletkor újra egyesül testükkel, és a mindenkori teljes ember vettetik a tűz tavába.

Egy másik szakasz, amely a Hádészt test nélküli állapotnak mutatja be az 1Kor 15,55:

„Halál, hol a te diadalod? Halál, hol a te fullánkod?”

Ez egy éneknek is mondható, amelyet a hívők fognak énekelni Krisztus újraeljövelekor. Amikor testük feltámad a sírokból, arra fogják emlékeztetni a Halált, hogy egy ideig ugyan fogva tudta tartani őket, de nem örökké! És bár a Hádésznek sikerült lelküket és szellemüket testüktől elválasztva tartani, győzelme csak rövid ideig tartott.

A Jel 6,8 egy olyan lovast mutat be nekünk, aki fakó lovon ül, a neve Halál, és a Pokol (Hádész) követi őt. A vers többi része rávilágít arra, hogy a Halál és a Pokol hatalmat nyert arra, hogy a világ lakosságának egy negyedét elpusztítsák. A Halál és Hádész itt ismét azt jelképezik, hogy a lélek és a szellem elválik a testtől, ami halált jelent.

A Hádész szó olykor a megaláztatás mélységének képeként szerepel. Így például Kapernaumról szól az a jövendölés, hogy előjogai által felemeltetett a mennybe. De nem értékelte Isten Fiának jelenlétét, ezért a kárhozatra és a romlásra kerül a Hádészba (Mt 11,23; Lk 10,15).

Az egyetlen más fajta utalást a Hádészra a Mt 16,18-ban találjuk, ahol Jézus biztosította, hogy a Hádész kapui sem fognak győzni a Gyülekezeten, amelyet Ő épített. A Gyülekezet elleni egyetlen támadás sem fog végleg sikerülni, a Gyülekezet Hádész feletti győzelme biztosított.

A Pokol

Abból a tizenkét újszövetségi Igéből, amelyekben a Pokol szó előfordul, tizenegy az Úr Jézus szájából hangzik el, aki pedig minden ember közül a legegységesebb volt. A tizenkettedik Jakabhoz, az Úr féltestvéréhez fűződik.

Mit tudhatunk erről a rettenetes helyről? A Pokol nem az emberek számára készített, hanem az ördögnek és az ő angyalainak (Mt 25,41). Isten senkit sem választ ki erre a büntetésre, hanem az emberek maguk választják a Poklot, mert elutasítják Isten kegyelmét. Ezt a helyet sírás-rívás és fogcsikorgatás uralja (Mt 8,12; 22,13; 24,51; 25,30; Lk 13,28). A Pokol lakóiról azt mondja az Írás, hogy férgük (kinjük) nem pusztul el (nem ér véget), és tűzük nem alszik el (Mk 9,46). Gyótródésük füstje örökké felfelé száll (Jel 14,11).

Az Úr Jézus többször is hangsúlyozta, hogy jobb hiányzó taggal bemenni az örök életre, mint egész testtel a Pokolra vetetni (Mt 5,29-30; 18,9; Mk 9,43.45.47). Ez természetesen nem azt jelenti, hogy a mennyben hiányzó végtagú emberek lesznek. Arról van szó, hogy jobb, ha ebben az életben vasfegyelmet gya-

korlunk a test igényeivel és kívánságaival szemben, mintha engedünk a vágyaknak és örökre elkárhozunk.

A hívők ne azoktól féljenek, akik a testet meg tudják ölni,* hanem féljék Istent, aki mind a testet, mind a lelket pokolra tudja vetni (Mt 10,28; Lk 12,5).

Mindenki, aki testvére elleni mély gyűlöletét juttatja kifejezésre azzal, hogy „bolondnak” nevezi őt, azt kockáztatja, hogy pokolra kerül (Mt 5,22). A gonosz pletyka pokoli (Jak 3,6). A farizeusok bűnei a pokolra jelölik őket (Mt 23,15.33).

Tartarusz

A görög *tartaros*** szónak, amelyet a fordításban, a 2Pt 2,4-ben Pokol-nak olvashatunk, úgy tűnik különleges jelentése van, mégpedig a bukott angyalok számára, akik vétkeztek. A tartaroszban sínylődnek fogságban, a sötétség láncaira verve, hogy átadassanak az ítéletre.

A tisztítótűz

Egyesek tanítása szerint a „tisztítótűz” a halál utáni büntetés olyan állapota vagy helye, ahol az Isten kegyelmében meghalt emberek engesztelést tarthatnak a bűn „időleges büntetése miatt”, és így kivívják maguknak a mennybe való belépést. A tisztítótűznek állítólag tisztító hatása van a lélekre. Azt állítják továbbá, hogy a tisztító tűzben töltött időt lerövidíthetik az élők imái és a meghaltért mondatott misék.

A Biblia nem tud olyan állapotról vagy helyről, mint a tisztítótűz. Ezt a szót a Biblia sehol sem említi, és szöges ellentétben áll Isten Igéjével, mely szerint teljes megváltásunk kegyelemből van, ha hiszünk a mi Urunk Jézus Krisztusban és nem cselekedetekből.

---

* A megölés itt nem a lét megsemmisítését vagy elvesztését jelenti, hanem inkább a jóllétnek az elvesztését vagy annak a célnak a be nem töltését, amelyre egy ember született vagy egy tárgy létrejött. A Mt 9,17-ben szereplő bortömlők sem szűnnek meg létezni, hanem használhatatlanná válnak céljuk szempontjából.

** Latinos formájában *Tartarus*-nak írják.

5. fejezet: Az örök élet jellemzői

Az élet minősége

Az örök élet nem ugyanazt jelenti, mint az örök lét. Mindenki, akár van üdvössége, akár nincs, örökké tovább fog élni, de csak a hívőknek van örök *életük*. Itt nem az élet *időtartamáról* van szó, hanem sokkal inkább az élet *minőségéről*. Nem kevesebről, mint az Istennel való egységről van szó; és az Úr Jézusban az örök élet testet öltött.

„Mert megjelent az élet, mi pedig láttuk, és bizonysgot teszünk róla, és ezért hirdetjük nektek is az örök életet, amely azelőtt az Atyánál volt, most pedig megjelent nekünk” (1Jn 1,2 vö. 1Jn 5,20 is).

Amikor Ádám még nem bukott el, és büntelen volt, nem volt még örök élete. Amíg nem vétkezett, valószínűleg tovább folytatta volna természetes életét a földön, de nem lett volna reménye arra, hogy megdicsőüljön Krisztussal a mennyben. És mindig ott lett volna a bűn rettenetes lehetősége, amely halálra ítéli őt – ami azután meg is történt. Csak akkor kapta meg az örök életet minden ahhoz tartozó áldással, amikor hitt az Úrban, mint Üdvözítőjében.

Olykor úgy olvasunk az örök életről, mint jelenlegi tulajdonról, más helyeken ezzel szemben mint jövőbeli reménységről és örökségről.

Jelenlegi tulajdon

Az örök élet esetében egy ajándékról van szó, amelyet a hívők a jelenben tulajdonuknak neveznek. Ezt az ajándékot az Úr ígérte meg (1Jn 2,25), és Őbenne található meg (Jn 6,68; 1Jn 5,11). Úgy kapjuk meg, ha hiszünk az Úrban:

„Bizony, bizony, mondom nektek: aki hisz, annak örök élete van” (Jn 6,47 vö. Jn 3,15.16.36; 5,24; 6,40; 1Tim 1,16).

Más kifejezések, amik ugyanazt jelentik, mint az Úr Jézusban való hitet: a víz ivása, amit Ő ad (Jn 4,14), enni az Ő testét

és inni az Ő vérét (Jn 6,54); Őt követni (Jn 10,17), és Őt felismerni (Jn 17,3). János azt mondja, hogy egyetlen gyilkosban sem lakik örök élet (1Jn 3,15), ezt azonban mondhatta volna minden más hitetlen bűnösről is.

Az örök élet az Atya ajándéka (Róm 6,23; 1Jn 5,11).

A Fiú is ajándékoz örök életet:

„Az én juhaim hallgatnak a hangomra, és ismerem őket, ők pedig követnek engem. Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből” (Jn 10,27.28; Jn 17,2).

Amit az Atya megparancsolt a Fiúnak, hogy mondjon, annak mind az volt a célja, hogy életet adjon (Jn 12,50).

Mindenki, akinek része az örök élet, hisz (Csel 13,48), ez az igazság egyik oldala. A másik oldala az, hogy akik vonakodnak hinni, azok magukat méltatlannak tartják az örök életre (Csel 13,46). Ezt az életet a kegyelem uralma juttatja el hozzánk (Róm 5,21), és Isten Igéjének tekintélye alapján minden hívő tudhatja, hogy ennek birtokában van:

„Ezt azért írtam nektek, akik hisztek az Isten Fiában, hogy tudjátok: örök életetek van” (Jn 5,13).

Azoktól az emberektől, akiknek örök életük van, elvárható, hogy ezt a mindennapi életben bizonyítsák:

„Harcold meg a hit nemes harcát, ragadd meg az örök életet, amelyre elhivattál, amelyről vallást tettél szép hitvallással sok tanú előtt” (1Tim 6,12).

„...gyűjtsenek maguknak jó alapot a jövőre, hogy elnyerjék az igaz életet” (1Tim 6,19. vö. Jn 6,27).

Jövendőbeli remény

Azon tény mellett, hogy az örök élet jelenlegi tulajdonunk, az Írás beszél az örök életről jövő időben is:

„...az örök élet reménységére, amelyet az Isten, aki nem hazudik, örök idők előtt megígért” (Tit 1,2).

„Tartsátok meg magatokat Isten szeretetében, várván a mi Urunk Jézus Krisztusnak irgalmát az örök életre” (Júd 21).

Ez az örök életre vonatkozik a maga teljességében, amikor a

hívó örökre megszabadul a bűntől, a betegségtől, a gondoktól és a haláltól. Ez a végső, megdicsőült állapotra vonatkozik.

Az örök élet olykor mint örökség jelenik meg:

„És aki elhagyta házait vagy testvéreit, atyját vagy anyját, gyermekeit vagy földjeit az én nevéért, sokszorosát kapja, és az örök életet örökli” (Mt 19,29; Mk 10,29.30; Lk 18,30).

„...hogyan az Ő kegyelméből megigazulva reménységünk szerint részesei legyünk az örök életnek” (Tit 3,7).

Nem cselekedetekkel szolgáltunk rá

Vannak olyan igeversek, amelyek alapján feltételezhetnénk, hogy az örök élet jutalom az ember földi viselkedéséért. Ebbe a kategóriába tartozó igeversek a következők: Mt 25,45-46; Lk 18,29.30; Jn 4,36; 12,25; Róm 2,7; Gal 6,8. Ez a néhány igever azonban nem teheti érvénytelenné azt a sok igeszakaszt, amelyek hirdetik azt az alapvető tanítást, hogy a megváltás kegyelemből történik, hogy ajándék, amelyet csak hit által kaphatunk meg, és hogy a cselekedetektől teljesen függetlenül következik be.

Mit jelentenek tehát ezek az ellentmondásos igeversek? Arra emlékeztetnek bennünket, hogy a mennyben különböző *jutalmak* lesznek. Krisztus ítélőszékénél egyesek koszorú(ka)t kapnak, mások ezzel szemben veszteséget fognak szenvedni. Még ha minden hívőnek örök élete is lesz, nem lesz mindenkinek ugyanolyan képessége arra, hogy élvezze azt (1Kor 15,41b). Ez abból adódik, hogy milyen hűségesen végezték szolgálatukat a földön (Gal 6,8), és abból, hogy hogyan haladtak a megszentelődésben (Róm 6,22).

A jó cselekedetek, amelyeket ezek az igeversek említenek, az illető személy örök életének a gyümölcsei, nem pedig az a mód és út, ahogyan az illető eljut az örök élethez. Ha pl. a Mt 25,46-ban ezt olvassuk: „És ezek elmennek az örök büntetésre, az igazak pedig az örök életre”, akkor ez azt tanítja, hogy azok, akik Krisztus zsidó testvéreinek segítenek a nyomorúság idején, ezzel megmutatják, hogy valóban van üdvösségük. Jó cselekedeteik bizonyítják üdvösségüket.

A Jn 4,36 és a 12,25 egyértelműen a hűséges szolgálatért járó jutalomra vonatkoznak, nem pedig a megváltás módjára:

„Az arató jutalmat kap, és begyűjti a termést az örök életre, hogy együtt örüljön a vető és az arató.”

„Aki szereti az életét, elveszti; aki pedig gyűlöli az életét e világon, örök életre őrzi meg azt.”

A Róm 2,7 olyan bibliai vers, amely sokak számára különösen is nehéz:

„...azoknak, akik állhatatosan jót cselekedve törekszenek dicsőségre, megbecsülésre és hallhatatlanságra, örök életet ad.”

Felületesen szemlélve úgy tűnik, hogy ez azt mondja ki, hogy az örök élet attól függ, hogy valaki jó-e, illetve jót tesz-e. Az Írás általános bizonyosságtétele tiltja az ilyen fajta értelmezést. A Biblia alapján kétféle módon érthető ez az ígevers. Egyrészt szó lehetne egy *elméleti* ideálról, egy mértékről, amelynek alapján Isten megítéli majd az elveszetteket. Ha egy hitetlen be tudná bizonyítani, hogy saját erejéből csak jót cselekedett, akkor elnyerné jutalmul az örök életet. Ez természetesen nem lehetséges „Nincsen, aki jót tesz, egyetlen egy sincs” (Róm 3,12b). Az ígevers azonban jelentheti azt is, hogy csak egy hívő felelhet meg ennek a leírásnak a Szent Szellem ereje által. És ebben az esetben a jó cselekedetek megváltásának csak eredményei, nem pedig okai.

Összefoglalás

Az örök élet szellemi élet, amelyet újjászületésünkkor kapunk. Magának Istennek az életéről van szó, és annyira örök, amennyire Isten az; jelenlegi tulajdonunk és jövőbeli reménységünk. Mindenki, aki valóban hisz Krisztusban, Isten Igéjének tekintélye alapján tudhatja, hogy örök élete van. *Üdvbizonyosságot az Írás által nyerhetünk.*

A hívő várja az örök életet annak teljességében, amit nevezünk a test megváltásának is.

Ha az örök élet a jutalommal összefüggésben kerül említésre, ez nem jelentheti azt, hogy az a megszentelődésért, a szolgálatért vagy a jó cselekedetekért járó jutalom. Jutalom annak hűséges bizonyításáért jár, hogy Krisztusnak az illető hívőben élt élete megváltoztatta azt az embert.

II. Különbségek a keresztyén életben

6. fejezet:

A megszentelődés különböző fajtái

„Megszentelődni” annyit jelent, mint „elkülönülni”. Egész szócsoport van, melyek jelentése gyökerében ugyanaz. Ilyenek a szent, megszentelt, megszentelődés, szentség, odaszentel, odaszentelés. A megszentelés gyakran azt jelenti, hogy valamit elkülönít az ember a közönségestől, mindennapitól, és kizárólagosan Isten szolgálatára rendel. De nem mindig. Ha azt a jelentését vesszük, hogy „elkülönít”, akkor az *minden* esetre érvényes.

Az Ószövetségben Isten megszentelte a hetedik napot (1Móz 2,3). Az emberek és állatok elsőszülöttét szintén Istennek kellett szentelni (2Móz 13,2). A papokat felszólította az Írás, hogy szenteljék magukat az Úrnak (2Móz 19,22). Ugyancsak szent volt a Szent Sátor és annak minden tartozéka (2Móz 40,9).

Az Újszövetség a kifejezést főként emberekkel kapcsolatban használja. Emellett Jézus Krisztus azt mondta, hogy a templom megszenteli a templom aranyát, és az oltár szenteli meg az áldozatot (Mt 23,17.19). Pál pedig azt tanítja, hogy bármit eszünk, az eledel megszenteltetik hálaadás, könyörgés és Isten Igéje által (1Tim 4,5).

Ami a személyek megszentelését illeti, Isten odaszentelte Krisztust és elküldte a világba (Jn 10,36), azaz az Atya elkülönítette a Fiút, hogy megváltson minket bűneinktől. Jézus Krisztus odaszentelte (Jn 17,19), más szavakkal, elkülönítette magát arra a kizárólagos szolgálatra, hogy népe közbenjárója legyen.

Bizonyos értelemben a *hitetlenek* is lehetnek megszenteltek. „Mert meg van szentelve a hitetlen férj az ő feleségében, és meg van szentelve a hitetlen feleség az ő férjében” (1Kor 7,14). Ami azt jelenti, hogy a hívő testvér esetleges hitetlen házastársa is bizonyos kiváltságos helyzetben van az előbbi imádsága által.

Krisztust is meg kell szentelnie minden hívőnek. „Krisztust pedig szenteljétek meg a ti szívetekben” (1Pt 3,15). Azzal szenteljük meg Őt, hogy életünk vitathatatlan urává tesszük.

Fentiekén túl azonban van a megszentelődésnek négy más fontos fajtája, amelyek között különbséget kell tennünk az Újszövetség tanulmányozásánál. Ezek: 1. az *újjászületés előtti megszentelés*, 2. *helyzeti megszentelődés*, 3. *folyamatos megszentelődés* és 4. *tökéletes megszentelődés*.

Az újjászületés előtti megszenteltetés

A Szent Szellem már jóval újjászületésünk előtt munkálkodik az életünkben, és egyre jobban elvon (elkülönít) a világtól Krisztus számára. Pál jól tudta, hogy őt Isten már születése előtt kiválasztotta (Gal 1,15). A 2Tesz 2,13-ban az apostol emlékezteti a tesszaloniakat megmentetésük három lépcsőjére:

1. Isten által való kiválasztottságukra
2. A Szent Szellem által való megszentelésükre
3. A valóságba (igazságba) vetett hitükre.

Jegyezzük meg, hogy ez a *megszentelés* még hitrejutásuk előtt ment végbe.

Az 1Pt 1,2-ben a megváltással kapcsolatos események alábbi sorrendjét olvashatjuk:

1. Kiválasztás és elrendelés az Atya által
2. Megszentelés a Szent Szellem által
3. Engedelmisség Jézus Krisztus iránt
4. Az Ő vérével való meghintetés.

Isten öröktől fogva kiválasztott, hogy az övéi legyünk. Amikor pedig eljött az ideje, a Szent Szellem elkülönített minket az Úr számára. Azután engedelmeskedtünk az evangéliumnak. Ettől kezdve Krisztus kiontott vérének ereje ránk nézve is érvé-

nyes. Itt is meg kell jegyeznünk, hogy az a megszentelődés, amiről itt Péter beszél, szintén az újjászületés előtt történik.

Helyzeti megszentelődés Krisztusban

Újjászületésünk pillanatától fogva helyzetünkre nézve megszentelteknek számítunk. Ez azt jelenti, hogy Isten előtt úgy állunk, mint akik tökéletesen el vagyunk különítve ettől a világtól Isten számára, mivel „Krisztusban” vagyunk. Nagyon is valószínűsége értelemben Krisztus a mi megszentelődésünk (1Kor 1,30).

Minden igaz hívő szent: elkülönített az Úr számára. Ez a helyzete. Az 1Kor 1,2 úgy ír a korintusi helyi gyülekezet valamennyi tagjáról, mint akik „Krisztus Jézusban megszenteltek, elhívott szentek.” Persze, nem mindig viselkedtek szentül, elűrték a bűnt (1Kor 5,1.2), világi törvényszék előtt pereskedtek (6,1), egyes tanítók tagadták a feltámadást (15,12). Mindezek ellenére helyzetüket illetően szentek voltak – Krisztus Jézusban megszenteltek.

Lássunk most néhány, a helyzeti megszentelődéssel foglalkozó igehelyet. A Csel 20,32-ben a „minden megszenteltek” kifejezés valamennyi hívőt jelenti. A Csel 26,18-ban az Úr azt mondja az Ő népéről, hogy „megszenteltek... az énbennem való hit által.” A korintusiak pedig „megmosattak, megszenteltettek, megigazítottak az Úr Jézus nevében és a mi Istenünk Szelleme által” (1Kor 6,11). A Zsidókhoz írt levél szerzője pedig emlékeztet arra, hogy „egyszer s mindenkorra megszenteltettünk a Jézus Krisztus testének megáldozása által” (10,10). „Mert egyetlen áldozatával örökre tökéletessé tette a megszentelteket” (Zsid 10,14).

Olykor szintén a helyzeti megszentelődésre utal a „szent” szó is. Amikor pl. a Kol 3,12-ben Pál „szentek”-nek mondja a keresztyéneket, nyilván Isten előtti helyzetükről szól.

Folyamatos megszentelődés

Számos igehely utal arra, hogy valamennyi keresztyén ember megszenteltetett, de ugyancsak sok felszólítást találunk az

Írásban a „megszentelődésre”. Ha nem tudunk különbséget tenni a megszentelődés különböző fajtái között, akkor ez bizony zavarba ejtő.

A folyamatos vagy gyakorlati megszentelődésnek a mindennapi életünk során kellene végbemennie. Így kellene élnünk, mint akik Istenhez tartozunk és elszakadunk a bűntől. A szentek mindennapi életének egyre inkább megszenteltnek kellene lennie.

A szentségnek erre a nézőpontjára utalt az Úr Jézus a Jn 17,17-ben, amikor így imádkozott az övéiért: „Szenteld meg őket a valóságban (igazságban), a Te Igéd a valóság (igazság).”

Ez feltételezi magának a hívőnek az *igyekezetét* (2Tim 2,21) is. Ahol az Igében felszólítást találunk a megszentelődésre, bizonyosak lehetünk abban, hogy ez a folyamatos, gyakorlati megszentelődésre vonatkozik. Így ír Pál a korintusiakhoz: „...tisztítsuk meg magunkat minden (hús)testi és szellemi tisztátalanságtól, Isten félelmében tegyük teljessé a mi megszentelődésünket” (2Kor 7,1). És Péter: „...amiképpen szent az, aki elhívott titeket, ti is szentek legyetek teljes életetekben” (1Pt 1,15).

A gyakorlati megszentelődés egyik formája az erkölcstelenségtől való elszakadás. „Mert ez az Isten akarata a ti szentté lételetek, hogy magatokat a paráznaságtól megtartóztassátok, hogy mindenitek szentségben és tisztességben tudja bírni a maga edényét” (1Tesz 4,3-4).

Hogyan lesz a keresztyén egyre szentebb, egyre hasonlőbb az Úr Jézushoz? A választ a 2Kor 3,18-ban kapjuk meg: „Mi pedig az Úrnak dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, úgy, mint az Úrnak Szellemétől.” A gyakorlati megszentelődés az Úrra való figyelésből származik. Nagy életigazság az, hogy olyanná legyünk, mint az, akit imádunk. Minél jobban összpontosítunk Krisztusra, annál hasonlatosabbak leszünk hozzá. Ezt a csodálatos átalakulást a Szent Szellem munkálja bennünk – nem egyszerre, hanem fokozatosan, dicsőségről dicsőségre.

Tökéletes megszentelődés

A megszentelődésnek ez a válfaja még a jövőben vár a hívő számára. Amikor meglátja szemtől szembe Megváltóját, akkor tisztul majd meg egyszer s mindenkorra mindenféle tisztátalanságtól és büntől. Erkölcseileg olyanná lesz, mint az Úr Jézus – tökéletesen megszentelt.

Erről olvasunk a Kol 1,22-ben: „...titeket is megbékéltetett az Ő emberi testében a halála által, hogy mint szenteket, tisztákat és feddhetetleneket állasson titeket Ő maga elé.”

Azon a napon a Gyülekezet is mindenestől szent lesz: „Hogy majd Őnmaga elébe állítsa dicsőségben a Gyülekezetet, úgy, hogy azon ne legyen szeplő vagy sömörögözés (ránc), vagy valami afféle; hanem hogy legyen szent és feddhetetlen” (Ef 5,27).

Más igehelyek úgy beszélnek a tökéletes megszentelődésről, hogy magát a szót nem is említik. János pl. azt mondja: „...tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk Őhöz (Jézushoz); mert meg fogjuk Őt látni, amint van” (1Jn 3,2). Júdás pedig levelében emlékeztet arra, hogy Urunk „az Ő dicsősége elé állíthat feddhetetlenségben nagy örömmel” (Júd 24).

Összefoglalás

Igen nagy segítséget nyújt bibliatanulmányozásunkban, ha különbséget tudunk tenni a megszentelődés különböző nézőpontjai között. Ha a szentséggel kapcsolatos igehelyek kerülnek elénk, fel kell tennünk a kérdést: „A megtérésem előtt történetekre vonatkozik ez? Vagy arra, ami Krisztusban vagyok? Vagy arra, amivé lennem kell nap mint nap? Vagy arra, amivé leszek majd, amikor megállok a dicsőséges Úr Jézus Krisztus előtt?”

7. fejezet:

A kétféle természet

A bibliai különbségek tárgyalásakor egyik különbségnek sincs akkora gyakorlati jelentősége, mint a hívó ó és új természete köztinek. Azt a keresztyént, aki nem ismeri ezt az igazságot, nagy valószínűséggel bűn, kétségek és kedvetlenség gyötri. Ezért fontos felismerni, hogy minden keresztyénben benne rejlik ez a két természet, a régi és az új, és megérteni, hogy ezek milyenek.

Az óember

Mindenkiben, akár van üdvössége, akár nincs, benne van a régi természet. A hitetlenben csak ez az egy van benne. Ádám-tól örököltük, és földi életünk során megmarad bennünk. Nevezhetjük a „régii Ádámnak, a „(hús)testnek” vagy az „óembernek”. Dávid a következő szavakkal írja le: „Mert tudom, hogy hűtlen voltam, és vétkem mindig előttem van” (Zsolt 51,5). Pál is megemlíti, amikor ezt írja: „mert tudom, hogy énbennem, vagyis a (hús)testemben nem lakik jó” (Róm 7,18a). Ne várjuk azt, hogy valami jót találunk benne, és ne legyünk csalódottak, ha semmit sem találunk. Olyan kijózanító dolog felismerni azt, hogy mindegyikünknek van egy olyan lénye, amely minden elképzelhető bűnt képes elkövetni!

A hívó három ellenségének egyike a (hús)test, a másik kettő pedig a világ és az ördög.

A régi természet a belső ellenség, a hazaáruló, a kollaboráns. Szívesen táplálkozik azzal, ami lefizet, ami tisztátalan. Belőle jön az ember természetes ellenszenvé Istennel szemben. Ő mindig Isten ellensége, sohasem veti alá magát Isten törvényének, és nem lehet Isten tetszésére. E miatt a régi természet miatt hajlamos a legtöbb ember arra, hogy inkább a tévedésnek higgyen, mint az igazságnak.

Az óember javíthatatlanul gonosz. Még ha valaki hosszú ideig szent életet élt is, régi természete hajsznállyival sem lett jobb.

Az Úr sem megjavítani, sem megváltoztatni nem fogja, hanem elítélte azt a golgotai kereszten: „Azt tette meg Isten, amikor a bűn miatt tulajdon Fiát küldte el a bűnös (hús)testhez hasonló formában, és kárhozatra ítélte a bűnt a (hús)testben” (Róm 8,3). „A mi óemberünk megfeszítettettt vele” (Róm 6,6). Most Isten arra utasítja a hívőt, hogy tartsa óemberét halottnak, azaz reagáljon rá úgy, mintha halott ember volna.

Ha valakinek valami tilossá válik, az óember éppen ezt akarja majd tenni. Pál a Róm 7,7c-10a-ban írja le ezt a furcsa tapasztalatot:

„A kívánságot sem ismerném, ha a törvény nem mondaná: Ne kívánd! De a bűn tiltó parancsolattól kapott ösztönzést, és szült bennem mindenféle kívánságot, mert a törvény nélkül halott a bűn. Én is a törvény nélkül éltem valamikor. Amikor azonban jött a parancsolat, életre kelt a bűn, én pedig meghaltam.”

Pál az óembert holttesthez is hasonlította, amely a háttára van rögzítve. Ennél a képnél egy széteső, bűzlő hullára gondoljunk. Mindenhová követte őt, és végül így kiáltott fel miatta: „Én nyomorult ember! Ki szabadít meg ebből a halálra ítélt testből?” (Róm 7,24).

A régi természet az, amik Ádámban vagyunk. Az Úr Jézus ezért ugyanúgy meghalt, mint azokért a bűnökért, amiket elkövettünk. Ez vigasztalást jelent, hiszen az, amik vagyunk, sokkal rosszabb mindannál, amit valaha is tettünk.

Egyetlen, az óemberről tett kijelentésünk sem tagadja, hogy a hitetlenek gyakran lehetnek barátságosak, együttérzők, szeretetteljesek és nagyvonalúak. Ezt a viselkedést különbözőképpen magyarázhatjuk. Lehet természetes ösztön, mint pl. az anya gyermeke iránt érzett szeretete, lehet önkéntelen cselekedet, vagy pedig tanult viselkedés. Visszavezethető a keresztyénység befolyására, hogy legyünk a föld sója. Sőt, fakadhat abból a vágyból is, hogy az illető rászolgáljon az üdvösségre. Bármilyen legyen az oka, egy dolog biztos: Az első igazán jó cselekedet, amit egy hitetlen ember megtehet az, hogy hisz, illetve megbizik Krisztusban: „Az az Istennek tetsző dolog, hogy higgyetek abban, akit Ő küldött” (Jn 6,29).

Az új ember

Ha valaki újjászületik, az új természetet kap, isteni természet részesévé lesz (2Pt 1,4), Krisztus életének részesévé. Ez az új ember *nem képes* vétkezni, mert Istentől született (1Jn 3,9).

Ez az új természet jó, és csak jót tud tenni. „Krisztus lényének” vagy „új embernek” nevezzük.

Az új ember táplálkozik mindabból, ami tiszta és szent. Buzgón mozdul Isten Igéjére. Örvendezik az Úr törvényében. Isten parancsolatai nem jelentenek számára terhet, hanem éppen azt, amit az új ember szívesen tesz. Olyanok számára a parancsolatok, mintha valaki azt mondaná egy anyának, hogy jól gondoskodjon gyermekéről, hiszen ez pontosan az, amit tenni szeretne.

E két természetet hasonlíthatjuk ahhoz a hollóhoz és galambhoz, amelyeket Nőé engedett kiröpülni a bárkából. A holló sohasem jött vissza, mert számára elegendő volt, hogy mindabból a dögökből táplálkozzon, amit a víz sodort ide-oda. Az új embert jelképező galamb ezzel szemben visszajött a bárkához, míg nem talált egy olyan tiszta helyet, ahol megnyugodhatott, és táplálkozhatott.

Milyen igazak is az Úr Jézus szavai: „Ami (hús)testtől született, (hús)test az, és ami Szellemtől született, szellem az” (Jn 3,6).

Állandó harc!

Egy újonnan megtért ember egyszer nagyon szemléletesen írta le két természetét: „A bűn kiveszett a szivemből, de nagypám itt él még a csontjaimban.”

Amint egy ember üdvösségre jut, a két természet elkezd egymással harcolni. Ezen már nem csodálkozunk. Hogyan is élhetne békességben két olyan lény, akik ennyire ellentétesek egymással? Rebeka méhe, amelyben két gyermek tusakodott, ennek a harcnak a jelképe (1Móz 25,22.23). Ő ezt kérdezte: „Ha így van, minek is élek?”

Pál nagyon szemléletesen írja le ezt az összeütközést a Róm 7,14-25-ben:

„Tudjuk ugyanis, hogy a törvény szellemi, én pedig (hús)testi vagyok: ki vagyok szolgáltatva a bűnnek. Hiszen amit teszek, azt nem is értem, mert nem azt cselekszem, amit akarnék, hanem azt teszem, amit gyűlölök. Ha pedig azt cselekszem, amit nem akarok, akkor elismerem a törvényről, hogy jó. Akkor pedig már nem is én teszem azt, hanem a bennem lakó bűn. Mert tudom, hogy énbennem, vagyis a (hús)testemben nem lakik jó, minthogy arra, hogy akarjam a jót, van lehetőségem, de arra, hogy megtegyem, nincs. Hiszen nem azt teszem, amit akarok: a jót, hanem azt cselekszem, amit nem akarok: a rosszat. Ha pedig azt teszem, amit nem akarok, akkor már nem én teszem, hanem a bennem lakó bűn.

Azt a törvényt találom tehát magamban, hogy – miközben a jót akarom tenni –, csak a rosszat tudom cselekedni. Mert gyönyörködöm az Isten törvényében a belső ember szerint, de tagjaimban egy másik törvényt látok, amely harcol az értelem törvénye ellen, és foglyul ejt a bűn törvényével, amely tagjaimban van. Én nyomorult ember! Ki szabadít meg ebből a halálra ítélt testből? Hála az Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztus által!

Én magam tehát értelmemmel az Isten törvényének szolgállok ugyan, (hús)testemmel azonban a bűn törvényének.”

A harc képe, amely hasonló ugyan, de mégsem ugyanez, a (hús)test és szellem közti csata (Gal 5,17):

„Mert a (hús)test kívánsága a Szellem ellen van, a Szellem pedig a (hús)test ellen, ezek ellenkeznek egymással, hogy ne azt tegyétek, amit akartok.”

Nem csoda, hogy a hívők néha tudathasadásosnak gondolják magukat, mintha kettős személyiségek lennének. Nem csoda, hogy – mint Rebeka – összezavarodnak ettől a belső konfliktustól. Hiszen azt gondolták (teljesen helyesen), hogy a régi harcnak vége lesz, ha hisznek az Úrban, most azonban rájönnek, hogy egy új, rosszabb harc vette kezdetét, és elkeserednek. Ebben az állapotban még üdvösségüket is kétségbe vonhatják.

Az ilyen hívők tudhatják, hogy minden keresztyénnek, még a legszentebbnek is, meg kell vívnia ezt a harcot (1Kor 10,13),

és hogy ez a harc a halálig, illetve az elragadtatásig tart. A helyett, hogy a harcot bizonyítéknak tekintenék arra, hogy nincsenek megváltva, sokkal valószínűbb, hogy a harc annak meg erősítése, hogy megváltottak.

Melyik természet győz?

A Szent Szellem az, aki megszabadít bennünket a bennünk lakó bűn hatalmától (Gal 5,17). Az istenfélő keresztyénnek magának nincs meg ez a hatalma. Mégis szükséges a keresztyén engedelmessége és összmunkája.

A hívő határozza meg, hogy ki dönti el számára a harcot. Akit ő táplál, az fog nyerni. Nem táplálhatja a (hús)testet tévé nézéssel, mozival és világi irodalommal és szórakozással, miközben azt várja, hogy az új ember növekedjen. Nem táplálhatja a farkast és várhatja el, hogy a bárány nyerjen.

Ezért tanácsolja a Róm 13,14 a hívőknek: „A (hús)testet pedig ne úgy gondozzátok, hogy bűnös kívánságok ébredjenek benne”, az 1Pt 2,11 pedig azt, hogy tartózkodjunk „a (hús)testi vágyaktól, amelyek a lélek ellen harcolnak”.

Pozitívan szólva: Tölts sok időt a Bibliád felett, imádságban és az Úrért végzett szolgálatban. Minden erőnkre szükség van ahhoz, hogy szent életet éljünk.

Ne magyarázkodjunk!

Nem szabad vétkeinket azzal mentetgetnünk, hogy a régi természetünket hibáztatjuk. Ezzel elhárítjuk magunkról a bűnt. Isten bennünket személyesen tart felelősnek, nem pedig a régi természetet.

Ha mentetgetjük bűneinket, nem esik olyan nehezünkre elkövetni azokat. Ez a szokás csak gyengíti ellenállásunkat.

Végkövetkeztetés

Mind a Biblia, mind saját tapasztalataink azt mondják, hogy két természetünk van. Ezeket különböző nevekkkel illelhetjük, mindenesetre mindkettő valóság. Ha ezt mi, mint hívők nem ismerjük fel, akkor úgy érezzük magunkat, mint egy élő ellent-

mondás, vagy akár üdvösségünk valódiságában is kételkedhetünk, vagy állandó vereségben élünk.

E dilemmának a megoldása az, hogy úgy válaszolunk az óember gonosz kívánságaira, mint ahogyan egy halott tenné, és egészen átadjuk magunkat a Szent Szellem ellenőrzésének. Amíg ezt tesszük, nem fogjuk teljesíteni a (hús)test kívánságát (Gal 5,16).

8. fejezet:

A bennünk lakó Szent Szellem, a Szent Szellem keresztsége és a Szent Szellemmel való betöltetés

Ha szemügyre vesszük a Szent Szellemről szóló tanítást, észrevesszük, hogy itt több lényeges különbség is adódik. Különbséget kell tennünk a *Szent Szellem bennünk lakása*, a *Szent Szellem keresztsége* és a *Szent Szellemmel való betöltetés* között. Meg kell különböztetnünk a Szent Szellemmel való keresztséget a tüzzel való keresztségtől is. Meg kell továbbá különböztetnünk a Szellemmel való szuverén betöltetést attól, amely a *saját* felelősségünk alá tartozik.

A Szent Szellem bennünk lakik

Amint valaki újjászületik, jön Isten Szent Szelleme, hogy a testében lakjon (1Kor 6,19): „Vagy nem tudjátok, hogy testetek a bennetek lévő Szent Szellem temploma, amit Istentől kaptatok, és ezért nem a magatokéi vagytok?” Akiben nincs a Krisztus Szelleme, az nem az övé (Róm 8,9b). Amint a Szentháromság harmadik személye benne lakik egy emberben, soha többé nem fogja őt elhagyni (Jn 14,16). Honnan tudjuk, hogy bennünk lakik? Azonnal tudjuk, mert Isten Igéje mondja nekünk. Idővel azonban felismerjük azokon a változásokon, amelyeket életünkben tesz. Az, hogy a Szent Szellem bennünk van, elsősorban nem érzelmi ügy, bár egészen magától értetődően az érzelmek is szerepet játszhatnak. Egyetlen igehely sem szólít fel bennünket arra, hogy azért imádkozzunk, vagy azon igyekezzünk, hogy a Szellem bennünk lakjon. Megkapjuk a Szent Szellemet abban a pillanatban, amikor hiszünk az Úr Jézus Krisztusban.

A Szent Szellem keresztsége

A Szent Szellemmel való keresztségre vonatkozóan az 1Kor 12,13 a kulcsige:

„Hiszen egy Szellem által mi is mindnyájan egy testté kereszteltettünk, akár zsidók, akár görögök, akár rabszolgák, akár szabadok, és mindnyájan egy Szellemmel itattattunk meg.”

Ebből megtudjuk, hogy a Szellem keresztsége a Szent Szellemnek az a szolgálata, amely a hívőt tagként behelyezi a Krisztus Testébe, vagyis a Gyülekezetbe. Eredetileg a Szellem keresztsége pünkösdkor ment végbe, amikor megalakult a Gyülekezet. Azóta mindenki, aki üdvösséget nyer, a Szellemmel való keresztség által csatolódik a Gyülekezethez.

Más szavakkal: Minden hívő megkapta ezt a keresztséget, függetlenül fajától vagy kultúrkörétől. Az újjászületéssel egyidejűleg, és nem kell megismétlődnie a keresztyén életében.

A Biblia senkinek sem *parancsolja* azt, hogy keresztelkedjen meg a Szent Szellemmel. Ez automatikusan megtörténik, amikor egy bűnös elfogadja Üdvözítőjét. Nem érzelmi tapasztalatról van szó. Csak a Biblia által tudunk erről az igazságról.

A tűzzel való keresztség

A tűzzel való keresztség nem ugyanaz, mint a Szellemmel való megkeresztelkedés. Itt *ítéletből származó keresztségről* van szó, nem pedig áldásról vagy előjogról.

Amikor Keresztelő János egy hívőkből és nem hívőkből álló közös hallgatóság előtt beszélt, ezt mondta: „Ő (Krisztus) majd Szent Szellemmel és tűzzel keresztel titeket” (Mt 3,11; Lk 3,16). János ezután azzal folytatta, hogy megmagyarázta, a tűzzel való keresztség Isten ítéletének megnyilvánulása:

„Kezében szórólapát lesz, és megtisztítja szérűjét: a gabonát csűrőbe takarítja, a pelyvát pedig megégeti olthatatlan tűzzel” (Lk 3,17; Mt 3,12).

Ebből az összefüggésből kiderül, hogy a tűz *ítéletet* jelent. „Kívánatos” extázisról vagy lelkesítő élményekről nincs itt szó!

Azokon a helyeken azonban, amelyek nem említenek hitetleneket a hallgatóság között, János ezt mondta: „Ő (Krisztus) pedig Szent Szellemmel fog megkeresztelni titeket” (Mk 1,8; Jn 1,33). Itt egyáltalán nem tesz említést tűzről.

A Szellemmel való keresztség olyan esemény, amely a hívők-re vonatkozóan a múltra áll. A tüzellel való keresztség a hitetlenek számára jövőbeli esemény lesz.

A Szent Szellemmel való betöltetés két oldala

A „megtelni Szent Szellemmel” kifejezést két különböző módon használja az Újszövetség. Aki ezt nem ismeri fel, igencsak összezavarodik, ha megpróbálja e téma igehelyeit egymással összhangba hozni.

Először is van a Szent Szellemmel való megtelés, amelyet „szuverénnek” nevezhetnénk. Így olvassuk pl. Keresztelő Jánosról, hogy „már anyja méhében megtelik Szent Szellemmel (Lk 1,15b). Nyilvánvaló, hogy a csecsemő Keresztelő Jánosnak nem kellett semmiféle feltételnek megfelelnie ahhoz, hogy megteljen Szent Szellemmel! Isten szuverenitása volt az, amely ajándékként betöltötte őt Szent Szellemmel, hogy előkészítse egyedülálló feladatára, amelyet a Messiás előfutáraként fog végezni.

Hasonló szuverén Szent Szellemmel való betöltetések szerepelnek az Apostolok Cselekedeteiben. Pl.:

Péter megtelt Szent Szellemmel, amely félelem nélküli beszéddel vértette fel őt a nagytanács előtt (Csel 4,8-12).

És mivel az Úr betöltötte Pált Szellemmel, az apostol képes volt éles vádbeszédet mondani Elimás, a varázsló ellen (Csel 13,1-9).

Teljetek meg Szent Szellemmel

A Szent Szellemmel való megtelés másik fajtája egészen más, mint az imént tárgyalt „szuverén betöltetés”. Egy olyan ajánlatról van szó, amely minden hívőhöz szól, nem pedig olyasmiről, ami az ellenőrzésén kívüli. A témáról szóló kulcsige az Ef 5,18-ban található: „Ne részegeskedjétek, mert a borral léhaság jár együtt, hanem teljetek meg Szellemmel.”

A „megtelni” ige állandó elkötelezettségre utal, nem pedig

egyetlen krízisszerű élményre a Szent Szellemmel.* A Szellemmel való megtelést az Ige itt a léhasággal együtt járó részszésggel állítja szembe. Vegyük szemügyre a következő különbségeket:

<i>Alkoholtól megrészegeedett állapot</i>	<i>Megtelve a Szent Szellemmel</i>
• A beszéd artikulálatlan, esetleg zavaros • A járás tántorgó és céltalan • Az illető az alkohol „szellemeinek” ellenőrzése alatt áll • Az önkontroll elvesztése • Jellemző rá a léhaság • Csökkent ellenállás a bűnnel szemben • Méltatlan és megszegényítő • Az alkohol elbódít	• A beszéd tiszta, és Krisztust dicsóíti • A járás szent és célratörő • Az illető a Szent Szellem ellenőrzése alatt áll • Nem veszíti el az önkontrollt • A léhaság nem jellemző rá • Növekvő ellenállás a bűnnel szemben • Példás és nemes • A beteljesedés erővel tölti el

Hogyan telünk meg a Szent Szellemmel?

Már korábban említettük, hogy bizonyos feltételek teljesítése kell ahhoz, hogy átélhessük, hogy megtelünk a Szent Szellemmel. Ezt egyszer valaki úgy fejezte ki, hogy saját magunkat kell „az áldás útjára állítanunk”. Hogyan tehetjük ezt?

Tétovázás nélkül valljuk meg és hagyjuk el bűneinket (1Jn 1,9; Péld 28,13)

Szánjuk oda testünket állandóan élő áldozatul Krisztusnak (Róm 12,1-2).

Krisztusnak beszéde lakozzék bennünk gazdagon (Kol 3,16). Töltsünk sok időt imádsággal és imádattal (2Kor 3,18; Mt 7,7). Lépünk szoros kapcsolatba egy bibliahú keresztyén közösséggel (Zsid 10,25)

Tegyük mindent Isten dicsőségére (1Kor 10,31).

* A görög nyelvben két igeidő van, amelyek parancsokban vagy felszólításokban használatosak. Az egyik az egyes eseményt vagy az egyes cselekvést hangsúlyozza (aoristos). Az, amelyik itt szerepel a szövegben (jelen idő) többnyire egy tovább folytatott vagy ismételt cselekvést jelent. A „Legyetek állandóan megtelve” itt az egyik lehetséges fordítás.

Az, aki megtelt Szent Szellemmel, nem jelenti be ezt a tényét állandóan másoknak. Az visszafogott, és Krisztust dicsóiti (Jn 3,30; 16,14). Minél jobban Szellemben jár, annál jobban tudatában van saját értéktelenségének, és annak, mennyire nem szolgált rá üdvösségére.

Jó, ha emlékszünk arra, hogy a Szent Szellemmel való megtelés nem érzés, hanem megszentelődés. Természetesen az érzések is részt kaphatnak, ahogyan a keresztyén élet sok más területén is, de nem ezek a leglényegesebbek. Emberi érzéseink a Szent Szellemmel való megtelés *melléktermékei*.

Végül még egy szó

Lehet egy hívőnek a Szent Szellemmel átélt olyan tapasztalata, amely különbözik mindentől, amiről eddig beszéltünk. Ez történhet pl., amikor valaki egy visszaeső életből újra teljes közösségbe kerül az Úrral, vagy ha újra, az eddiginél mélyebben és teljesebben átadja magát Krisztusnak. Remélhetőleg olyan megtapasztalásról van szó, amely egy folyamat, ezt pedig úgy ismerjük, hogy „megtelni Szent Szellemmel”. A Szent Szellemmel való megtelés egy életen át tartó *folyamat*.

9. fejezet: Helyzetünk és gyakorlati életünk

Az újszövetségi levelek megértését segíti az a képesség, hogy helyzetünk és állapotunk között különbséget tudjunk tenni. Ha ezt a különbséget nem látjuk, számos igehely érthetetlennek, sőt ellentmondásosnak fog tűnni.

A helyzetünk és a gyakorlati életünk viszonyát másképpen is kifejezhetjük: tisztségünk és állapotunk. Jelentésük ugyanaz. Röviden: a keresztyén ember helyzete, hogy Krisztusban van – vagyis szentnek tekinthető a Krisztusban. Állapota pedig, hogy micsoda, vagy inkább minek kellene lennie önmagában. Az első a keresztyén emberről szóló tanítás, a második a keresztyén ember felelőssége.

Nagy különbség van a között, hogy mi a keresztyén a Krisztusban, és mi önmagában. A kegyelem által a hívő Krisztusban elveszithetetlen helyet bír, és tökéletes az Isten előtt. Isten maradéktalanul elfogadja őt ama Szeretettben (Ef 1,6), és tökéletesnek tekint a Krisztusban (Kol 2,10). Bűneit megbocsátotta, és felöltöztette Isten igazságosságába (2Kor 5,21). Nem felfuvalkodottság, ha a hívő ember ezt mondja magáról:

Annál közelebb Istenhez
magam már nem élhetek,
mint ahogyan szent Fiában
adott nekem életet,
hogy Hozzá közel legyek!

Oly kedves lettem Istennek,
már fokozni nem tudom!
Hiszen az Ő Fia által
szeretete jutalom!

Catesby Paget

Megint más a hívő ember gyakorlati élete. Sajnos ez már távol van attól, hogy tökéletes legyen. A legtöbb esetben napról napra változik. A hívő ember olykor a szellemi élet magaslatain jár, máskor meg az elbukás völgyében.

Isten pedig azt akarja, hogy állapotunk egyre inkább megfeleljen a helyzetünknek. Az értünk meghalt Krisztus iránti szeretet által mindennapi életünknek egyre krisztusibbnak kellene lennie. Természetesen, míg e földön élünk, tökéletesek soha nem leszünk; ez majd a Megváltó visszajövetelekor teljeseedik be, akár élünk akkor, akár már meghaltunk. Mindennapi életvitelünknek azonban efelé kell tartania. Egyre inkább olyanná kellene lennünk, amilyen a helyzetünk.

Amikor majd színről színre meglátjuk Megváltónkat, akkor olyanok leszünk, mint Ő (1Jn 3,2). Ez az átalakulás azonban isteni erő által megy majd végbe. A földön viszont Isten dicsősége azáltal nő, ha népe már e földi életben egyre hasonlatosabb lesz Krisztushoz.

Honnan tudjuk, hogy valamely igehely a helyzetünkről, vagy az állapotunkról szól? Nos, figyeljünk az ilyen szavakra: „a Krisztusban”, „ama Szeretettben” vagy „Öbenne”. Ahol ilyen kifejezéseket találunk, rendszerint bizonyosak lehetünk abban, hogy a szerző a helyzetünkről beszél (lásd: Ef 1,3-14). Viszont az állapotunkról szólnak azok az igehelyek, amelyek megmondják, hogy mit kell(ene) tennünk vagy milyeneknek kell(ene) lennünk.

Az Újszövetség szinte kivétel nélkül sorrendben előre veszi a helyzetünket, és csak azután beszél az állapotunkról. Néhány apostoli levél szerkezete ezen a sorrenden épül fel. Pl. az Efézusi levél első három fejezete leírja, mik vagyunk Krisztusban; a második három pedig, hogy milyenek legyünk mindennapi életünkben. Az első három fejezet úgy szól rólunk, mint akik a mennyben vagyunk a Krisztusban; az utolsó három, mint akik itt a földön küszködünk családi és hivatásbeli életünk gondjaival, bajaival.

Most pedig lássuk, milyen nagy segítséget jelent ez a különbségtétel az Újszövetség tanulmányozásában. Íme, hét egyszerű példa a helyzet és az állapot közötti különbségtételre:

Helyzetünk	Állapotunk
1. példa	
„Mert egyetlenegy áldozatával örökre tökéletessé tette a megszentelteket” (Zsid 10,14).	„Legyetek azért tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes” (Mt 5,48).
A baloldali igehely szerint minden hívő tökéletes, a jobboldali szerint minden hívőnek tökéletességre <i>kell</i> törekednie. Ez ellentmondásnak tűnne, ha nem tudnánk, hogy a baloldali a helyzetünkről, a jobboldali pedig az állapotunkról szól.	
2. példa	
„A kik meghaltunk a bűnnek, mi módon élnénk még abban?” (Róm 6,2)	„Ezért ti is azt tartsátok magatokról, hogy meghaltatok a bűnnek” (Róm 6,11).
„Meghaltunk a bűnnek”, ez a helyzetünk, amelybe a kegyelem révén jutottunk. „Azt tartsátok” (törekedjetez arra), hogy életetek olyan legyen, mint akik meghaltak a bűnnek – ilyen legyen az életgyakorlatunk.	
3. példa	
„Valakik pedig befogadták Őt, hatalmat adott azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az Ő nevében hisznek” (Jn 1,12).	„Legyetek tehát követői az Istennek, mint szeretett gyermekek” (Ef 5,1).
Ha valaki újjászületik, azonnal Isten gyermekévé lesz. Ettől kezdve Isten buzgó hívének kellene lennie, mint szeretett gyermeknek. Isten minden gyermekétől elvárja, hogy az Ő családja tagjaként viselje magát, azaz istenfő legyen az élete.	
4. példa	
„Hú az Isten, aki elhívott titeket az Ő Fiával, a mi Urunk Jézus Krisztussal való közösségre” (1Kor 1,9).	„Kérlek azért titeket... hogy járjatok úgy, mint illik elhívottatokhoz, amellyel elhívattatok” (Ef 4,1).
Csodálatos közösségre hívott el minket Isten. Ez a kiváltság felelősséggel jár. Méltónak kell lennünk elhívásunkhoz.	

Helyzetünk	Állapotunk
5. példa	
„Mindazoknak, akik Rómában vagytok, Isten szertetteinek, hivatalos (elhívott) szenteknek” (Róm 1,7).	„...fogadjátok őt az Úrban szentekhez illően” (Róm 16,2).
Pál szenteknek mondja a római keresztyéneket: Isten által „elkülönítettnek”. Akik hitre jutottak, azok szentek. A szenteknek viszont szentekhez illően kell viselkedniük. Ez az egésznek a gyakorlati oldala, ahogyan a Róm 16,2 kifejezi.	
6. példa	
„Mert kegyelemből tartattatok meg hit által” (Ef 2,8).	„Félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti üdvösségeteket” (Fil 2,12).
7. példa	
Utolsó példánk, a Kol 3,1-5 megmutatja, hogyan különbözteti meg Pál a helyzetünket az állapotunktól:	
„Annakokáért, ha feltámadtatok a Krisztussal” (1a)	„Az odafennvalókat keressétek, ahol a Krisztus van, az Istennek jobbján ülven” (1b).
„Mert meghaltatok, és a ti életek el van rejtve együtt a Krisztussal az Istenben.” (3)	„Az odafennvalókkal törődjétek, ne a földiekkel” (2).
Valójában Pál azt mondja itt: „meghaltatok... öldököljétek meg”, „feltámadtatok... éljétek feltámadott életet.” Ami egyébként teljesen érthetetlen lenne, egyszerre világossá lesz, ha tudjuk, hogy az apostol egyfelől arról beszél, amik Krisztusban vagyunk, másfelől pedig, amiknek lennünk kell.	

Az elmondottak megvilágítására hadd mondjam el, hogyan segített át a helyzet és állapot közötti különbségtétel életem egyik nehéz korszakán. Megtérésem után hallottam, amint a testvérek idézik a 2Kor 5,17-et, mintegy bizonyágtételképpen:

„Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az. A régiek elmúltak, és íme: új jött létre.”

Életük csodálatos átalakulásáról beszéltek, hogyan szabadultak meg a régi dolgoktól, és miképpen lett újjá az életük. Én meg csak ültem, és magamban azt gondoltam: „Bárcsak én is elmondhatnám, hogy a régi dolgok mind elmúltak az életemből, és minden újjá lett.” Csak hát ez nem így volt. Még mindig megtartottam néhány régi szokásomat, támadtak gonosz gondolataim, olykor dühkitöréseim voltak, és még sok minden megmaradt a megtérésem előtti életből. Végül kételkedni kezdtem abban, hogy valóban megtértem-e.

Azután egyszer csak felfedeztem ezt a szót: „Krisztus-ban”, és örömben felujjongtam. Rájöttem, hogy ez a vers a helyzetről szól, nem pedig az életgyakorlatomról. Mert „Krisztusban” természetesen mindez igaz volt. Őbenne valóban elmúltak a régiek mind – elmúlt a kárhozat, a Sátán zsarnokoskodása, a haláltól való félelem stb. Őbenne tényleg minden új volt – bűnbocsánat, elfogadtatás, megigazulás, megszentelődés és egy sor más áldás. Attól kezdve nem rettenek meg ettől az igeverstől, sőt szívesen olvasom. Annak tudata, hogy mivé lettem a Krisztusban, naponta arra ösztönöz, hogy érte éljek, Ő legyen életem Ura.

Kérdés: Mind a helyzetünk, mind az állapotunk megtalálható az 1Kor 5,7-ben és az 1Pt 2,9-ben. Fel tudod fedezni?

10. fejezet:

A személy nagysága és a helyzet nagysága

Van a Bibliában néhány olyan igehely, amelynél fontos, hogy tisztázzuk, hogy a szerző egy ember *jelleméről* ír, vagy az illető *feladatáról*. Így lehet például valaki nagyobb, mint egy más valaki, mert önmagától *jobb ember*. Ezzel szemben a nagyobb mértékű nagyság jelentheti egyszerűen azt, hogy az illetőnek magasabb *hivatala* van.

Keresztelő János

Jézus mondta: „Bizony, bizony, mondom nektek: nem született még asszonytól nagyobb ember, mint Keresztelő János” (Mt 11,11a). Ez *nem* jelenti azt, hogy Jánosnak jobb jelleme volt, mint Ábrahámnak, Józsefnek, Mózesnek vagy Dánielnek. Nem jelenti azt sem, hogy barátságosabb, istenfélőbb, alázatosabb vagy szeretetteljesebb lett volna. Azt azonban jelenti, hogy a helyzete mint a Messiás előfutárának, nagyobb feladat volt, mint amit valaha bármelyik elődje is kapott. Előtte egyetlen embernek sem volt meg az az előjoga, hogy utat készítsen az Úrnak, hirdesse eljövételét, vagy megkeresztelje Öt. Ebben a tekintetben János egyedülálló volt.

A legkisebb a mennyek országában

Miután Jézus beszélt János mások felett álló *helyzetéről*, hozzáfűzte: „de a mennyek országában még a legkisebb is nagyobb nála” (Mt 11,11b). És itt megint nem arról van szó, hogy a mennyek országában a legkisebbnek is jobb jelleme van, vagy makulátlanabb életet élt, mint Keresztelő János. Sokkal inkább arról van szó, hogy János ugyan hirdette a mennyek országát, de a mai hívők ennek az országnak a *polgárai*.*

János úgy jellemezte önmagát, mint aki a „völegény barátja” (Jn 3,29), míg Isten népe ma az *Ő menyasszonya*. A völegény

* Vö. a 19. fejezettel: „A Gyülekezet és Isten országa”.

menyasszonyának magasabb a helyzete, mint a vőlegény barátjának, és ebben a tekintetben ő maga is nagyobb.

Mária

Gábrriel angyal ezt mondta Szűz Máriának: „Üdvözlégy, kegyelembe fogadott. Az Úr veled van, áldott vagy te az asszonyok között” (Lk 1,28). Vitathatatlan, hogy Mária istenfélő fiatal nő volt, szemérmes, és makulátlan életet élt. Valódi nagysága azonban abban a tényben rejlik, hogy emberré lett Urunk édesanyja volt. Még ő maga is elismerte, hogy bűnös, mivel Istent „Üdvözítőjének” nevezte (Lk 1,47). Jelleme nem volt *szükség-szerűen* jobb, mint Ruthé vagy Annáé. Feladata azonban egyedülálló volt.

Jézus egyik csodálója így szólt egy napon az Úr Jézushoz: „Boldog az az anyaméh, amely hordozott téged, és boldogok azok az emlők, amelyek tápláltak!” (Lk 11,27). Az Úr Jézus így válaszolt: „De még boldogabbak azok, akik hallgatják az Isten beszédét, és megtartják” (28. vers). Ez azt jelenti, hogy jobb Krisztus engedelmes tanítványának, mint anyjának lenni. És ez azt is jelenti, hogy Mária sokkal nagyobb áldást nyert azzal, hogy hitt Krisztusban, mint azzal a ténnyel, hogy világra hozta az Üdvözítőt.

Az Atya nagyobb, mint én

Különösen fontos szakasz a jellem és a helyzet megkülönböztetése szempontjából a Jn 14,28, ahol az Úr Jézus ezt mondta: „Hallottátok, hogy én magam mondtam nektek: elmegyek, és visszajövök hozzátok. Ha szeretnétek engem, örülnétek, hogy elmegyek az Atyához, mert az Atya nagyobb nálam.” Szepták, és rajtuk kívül mások is, akik tagadják Krisztus istenségét, túlhangsúlyozzák ezeket az utolsó szavakat: „az Atya nagyobb nálam”. Kiragadva ezeket az összefüggésből, megpróbálják bebizonyítani, hogy a Fiú nem egyenlő az Atyával, és ezzel tagadják a Szentháromságot.

De hát akkor mit jelent ez a vers? Amikor Urunk ezeket a szavakat mondta, a földön járt, és mindenféle ellenségeskedést,

szemrehányást és szidalmazást kellett elviselnie teremtményeitől. Elutasították, megvetették, megalázták. Az Atya ezzel szemben a mennyben volt, és nem szenvedett ilyen bánásmódtól. Ebben az értelemben az Atya nagyobb volt a Fiúnál – nagyobb a helyzetét tekintve, de nem mint személy. Ha a tanítványok valóban szerették volna az Urat, örültek volna, amikor bejelentette, hogy visszatér a mennybe, mert immár nem kell tovább elviselnie az emberi sértéseket és a szégyentelen bánásmódot. A mennyben ugyanis ugyanolyan helyzetben van, mint az Atya – egyetlen teremtménye sem üldözheti ott Őt.

Az érvelésnek itt semmi köze sincs a személyes jellemhez. Ebből a szempontból a Fiú minden tekintetben egyenlő az Atyával. Ameddig azonban a Fiú a földön járt, és el kellett viselnie a bűnösök ellenségeskedését, az Atya, helyzetét tekintve nagyobb volt.

Jézus nagyobb, mint...

A Máté 12-ben az Úr Jézus kimondja magáról, hogy nagyobb, mint a templom (6. vers), nagyobb, mint Jónás (41. vers), és nagyobb, mint Salamon (42. vers)*. Itt többről van szó, mint a helyzet vagy a szerep kérdéséről. Ő nagyobb, mint a templom, mert Ő tervezte azt, és hozta létre szertartásait. Nagyobb, mint Jónás, személyénél fogva, küldetésében és eredményeiben. Nagyobb, mint Salamon, pompájában és bölcsességében: Mert Ő az, aki ennek a királynak a bölcsességet adta.

Figyeljünk az összefüggésre

Általánosságban szólva a szövegösszefüggés ad magyarázatot arra, hogy egy igeszakaszban a *személyes jellemről* van-e szó, vagy pedig a *helyzet adta méltóságról*. Ha az Úr Jézusról van szó, akkor természetesen ez nem kérdés, hiszen Ő *személyében* is mindenki felett áll! Ő mindig nagyobb, mint a legnagyobb, és jobb, mint a legjobb.

* Szó szerinti fordításban így hangzik: „*valami*, ami nagyobb, mint”, ami itt valószínűleg Isten országára utal. De mivel az ország a király személyében volt jelen, jogos, ha itt így beszélünk: „*valaki*, ami nagyobb, mint”.

11. fejezet: Üdvösség és szolgálat

Isten Igéjének tanulmányozása során sok tévedéstől és zavartól kíméljük meg magunkat, ha különbséget tudunk tenni az *üdvösségről* szóló és a keresztyén életet és *szolgálatot* tárgyaló igehelyek között.

Az üdvösségről szóló igehelyeket általában nem nehéz felismerni. Ezek a következő tényekről tesznek tanúságot:

- Isten oldaláról nézve az üdvösség *kegyelemből* van.
„Isten ingyen igazítja meg őket kegyelméből, miután megváltotta őket a Krisztus Jézus által” (Róm 3,24).
- Krisztus részéről tekintve az üdvösség a Golgotán elvégzett *helyettes áldozata* által lehetséges.
„Mert azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne” (2Kor 5,21).
- Az ember felől nézve az üdvösség hit által van és nem a törvény cselekedeteiből.
„Tudjuk, hogy az ember nem a törvény cselekedetei alapján igazul meg, hanem a Krisztus Jézusba vetett hit által. Ezért mi is Krisztus Jézusban hittünk, hogy megigazuljunk a Krisztusban való hit és nem a törvény cselekvése által, mert a törvény cselekvése által nem igazul meg egy ember sem” (Gal 2,16).
- Ami az üdvbizonyosságot illeti, a hívő Isten Igéje tekintélyének alapján bizonyos lehet, hogy üdvözülni.
„Ezt azért írtam nektek, akik hisztek Isten Fia nevében, hogy tudjátok: örök életetek van” (1Jn 5,13).
- Isten gyermekeinek teljes biztonsága van: nem veszhetnek el, illetve bűneik büntetését nem kell elviselniük.
„Az én juhaim hallgatnak a hangomra, és én ismerem őket, ők pedig követnek engem. Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az

én kezemből. Az én Atyám, aki nekem adta őket, mindennél nagyobb, és senki sem ragadhatja ki őket az Atya kezéből” (Jn 10,27-29).

A nehézség ott keletkezik, amikor nem ismerjük fel, hogy valamely igehely a keresztyén élettel és szolgálattal foglalkozik, nem pedig az üdvösséggel. Lássuk pl. a Jn 15,1-11-et:

„Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlőműves. Minden szőlővesszőt, amely énbennem gyümölcsöt nem terem, lemetsz; mindazt pedig, amely gyümölcsöt terem, megtisztítja, hogy több gyümölcsöt teremjen. Ti már tiszták vagytok ama beszéd által, amelyet szóltam nektek. Maradjatok énbennem, és én is tibennetek. Miképpen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőkén, akképpen ti sem, ha nem maradtok énbennem. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők. Aki énbennem marad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek. Ha valaki nem marad énbennem, kivettetik, mint a szőlővessző, és megszárad, és egybegyűjtik ezeket és tűzre vetik, és megégnek. Ha énbennem maradtok, és az én beszédeim benne tek maradnak, kérjétek, amit csak akartok, és meglesz az nektek. Abban dicsőítetik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjétek; és legyetek nekem tanítványaim. Amiképpen az én Atyám szeretett engem, én is úgy szerettelek titeket: maradjatok meg ebben az én szeretetemben. Ha az én parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok az én szeretetemben, amiképpen én is megtartottam az én Atyámnak parancsolatait, és megmaradok az Ő szeretetében. Ezeket beszéltem nektek, hogy megmaradjon tibennetek az én örömöm, és a ti örömötök beteljék.”

Fenti igehely tárgya nem az ítélettől való megmenekülés, hanem *gyümölcstermés*, azaz a Szent Szellem gyümölcisének megmutatkozása a hívő keresztyén ember életében (Gal 5,22-23). Nem a megváltásra szorult bűnőshöz szól tehát, hanem azokhoz a keresztyénekhez, akik egyre inkább hasonlítani akarnak Krisztushoz. Aki ezt nem érti meg, az könnyen arra a következtetésre juthat a fentiek alapján, hogy végső soron a megtért ember is kárhozatra juthat (Jn 15,6). Pedig valójában azt tanít-

ja, hogy az elbukott hívő ember a világ szemében olyan, mint a semmirevaló, tűzre vetendő venyige. A hitetlen ember csak megvetést érez a szőlőtőkén meg nem maradt vessző iránt.

Ugyancsak gyakran félreértik az 1Kor 3,10-15-öt:

„Az Istennek nekem adott kegyelme szerint, mint bölcs építőmester, fundamentumot vettem, de más épít reá. Ki-kiben azonban meglássa, hogy mimódon épít rá. Mert más fundamentumot senki nem vethet azon kívül, amely vettett, amely a Jézus Krisztus. Ha pedig valaki aranyat, ezüstöt, drágakövet, fát, szénát, pozdorját épít erre a fundamentumra: kinek-kinek munkája nyilván leszen, mert ama nap megmutatja, mivelhogy tűzben jelenik meg; és hogy kinek-kinek munkája minémű legyen, azt tűz próbálja meg. Ha valakinek a munkája, amelyet ráépített, megmarad, jutalmát veszi. Ha valakinek a munkája megég, kárt vall. Ő maga azonban megmenekül, de úgy, mint tűzőn keresztül.”

A 11. vers tárgya az üdvösség. Elmondja, hogy az Úr Jézus Krisztus üdvösségünk egyetlen biztos alapja. Az igeszakasz hátralevő része azzal foglalkozik, amit erre az alapra építünk, más szavakkal: a *megváltásunkat követő szolgálattal*. Semmiképpen sincs szó arról, hogy a hívő ember próbáltatna meg tűzben. A *cselekedetei* azok, amelyeket a tűz megpróbál majd. A hangsúly tehát itt nem az üdvösségen van, hanem azokon a cselekedeteken, amelyek alapján *jutalmat* nyerünk majd, vagy pedig elveszithetjük azt.

Vagy lássunk egy másik példát az 1Kor 9,24-27-ből:

„Nem tudjátok-e, hogy akik versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de egy veszi el a jutalmat. Úgy fussatok, hogy elvegyétek. Mindaz pedig, aki pályafutásban tusakodik, mindenben önmegtartóztató: azok, hogy romlandó koszorút nyerjenek, mi pedig romolhatatlant. Én azért úgy futok, mint nem bizonytalanra; úgy viaskodom, mint aki nem levegőt vados. Hanem megsanyargatom testemet és szolgálává teszem, hogy míg másoknak prédikálok, magam valami módon méltatlanná ne legyek.”

Az utolsó versben Pál arról a lehetőségről beszél, hogy a hívő

ember akár a pályafutásának legvégén is *méltatlanná* (görög: adokimos = nem elismert) lehet. Csakhogy ez az igehely *nem* az üdvösségről szól, hanem a keresztyén élet fegyelméről. Az nem következhet be, hogy Pál elveszíti az üdvösségét, mert Krisztus egyszer már elfogadta. Ha viszont nem tudja kellőképpen fegyelmezni magát, bizony az megtörténhet, hogy a szolgálatban csődöt mond és elveszíti a jutalmát.

Az üdvösség és a szolgálat közötti lényeges különbség adja meg a kulcsot az Újszövetség egyik látszólagos ellentmondásának megoldásához. A Mt 12,30-ban azt mondja az Úr:

„Aki velem nincsen, ellenem van; és aki velem nem gyűjt, tékozol.”

A Mk 9,40-ben viszont így szól:

„Mert aki nincs ellenünk, mellettünk van.”

Első olvasásra a két igehely mintha nyilvánvaló ellentétben lenne egymással. Ez azonban feloldódik, ha rájövünk, hogy az első az üdvösséggel kapcsolatos, a második pedig a szolgálattal. Első alkalommal az Úr Jézus a farizeusokhoz szólt, akik elvetették Őt, mint Isten Fiát. Azzal vádolták, hogy az ördög hatalmával teszi csodáit. Amikor Krisztus személyéről van szó, mindenki, aki nincs vele, ellene van.

A második esetben viszont olyan valakit említ, aki az Úr Jézus nevében szolgált, de nem követte a tanítványokat. Amikor a tanítványok el akarták tiltani a szolgálattól, Jézus rájuk szólt: „ne tiltsátok el őt..., mert aki nincs ellenünk, mellettünk van.” Amikor Krisztus szolgálatáról van szó, mindenki, aki nincs ellenünk, velünk van.

Mindezekből láthatjuk, milyen hasznos, ha meg tudjuk különböztetni az üdvösséggel kapcsolatos igehelyeket a keresztyén életre és szolgálatra vonatkozóktól. Ezért bibliatanulmányozásunk során egy-egy igehelynél jó, ha megkérdezzük magunkat, vajon mire vonatkozik:

- Isten *értünk* elvégzett váltságára – tehát az üdvösségünkre,
- Isten *bennünk* elvégzett munkájára – tehát a megszentelődésünkre, vagy
- Istennek *általunk* végzett munkájára – tehát a szolgálatunkra.

12. fejezet: Bírói és szülői megbocsátás

A Szentírásban kétféle megbocsátás található, és ha valóban alaposan tanulmányozzuk az Írást, meg kell tanulnunk különbséget tenni a kettő között. Az egyiket *bírói*, a másikat *szülői* bűnbocsátatnak nevezzük (noha ez a két kifejezés így nem olvasható a Bibliában).

Meghatározás

Egyszerűen fogalmazva, a *bírói* megbocsátást a bíró adja, a *szülői* megbocsátás pedig az, ahogyan az atya megbocsát. Az első kifejezés a bírósági tárgyalóteremből való, a második a családi életből.

Bírói megbocsátás

Először menjünk a tárgyalóterembe. Isten a bíró, a vádlott pedig a bűnös ember. Az ember vétkezett, a büntetés örök kárhozat. Megjelenik azonban az Úr Jézus, és bejelenti: „Én fogom elszenvetni a büntetést, amit az ember a bűnével kiérdemelt. Meg fogok halni helyette”. Ezt tette a Megváltó a Golgotán, a kereszten. A Bíró pedig közli a bűnös emberrel. „Ha átadod magadat Fiamnak, mint Uradnak és Megváltódnak, akkor megbocsátok neked”. Abban a pillanatban, amint az ember hitét a Megváltóra veti, bíróilag megbocsátatnak összes bűnei. Nem kell bűnhódnie vétke miatt a kárhozatban, mert Krisztus minden bűnéért eleget tett. A bocsátatot nyert bűnös pedig egészen újszerű kapcsolatba kerül Istennel: Isten nem bírója többé, hanem atyja.

Szülői megbocsátás

Most pedig keressünk fel egy családot, hogy meglássuk a szülői megbocsátást. Isten az atya, a hívő pedig gyermeke. Egy óvatlan pillanatban a gyermek vétkezik. *Mi történik?* Isten halálra ítéli gyermekét a vétke miatt? Természetesen nem, hiszen Isten

többé nem a Birája, hanem atyja! Hát akkor mi történik? Nos, a családi közösség megromlott. Elszállt a boldog, vidám, családias légkör. A gyermek nem vesztette el üdvösségét, de a megváltás örömét igen. Nemsokára saját bőrén érezheti az atya fegyelmező kezét, aki vissza akarja vinni a családi közösségbe. Amint a gyermek megvallja vétkét, élvezheti a szülői megbocsátást.

A bírói megbocsátást egyszer s mindenkorra nyeri el a hívő, megtérése pillanatában. A szülői megbocsátás viszont mindannyiszor megtörténik, valahányszor a hívő megvallja és elhagyja bűneit. Erre tanít Jézus a Jn 13,8-10-ben: az újjászületés fürdőjére csak egyetlen egyszer van szükségünk, hogy megszabadítson bennünket bűneink büntetésétől, de megtisztulnunk sokszor kell keresztyén életünk folyamán, a szülői megbocsátás elnyerése érdekében.

A kétféle bűnbocsánat közötti különbséget így összegezhetjük:

	bírói	szülői
A személy helyzete	bűnös (Róm 3,23)	gyermek (1Jn 3,2)
Istennel való kapcsolata	Isten a bírása (Zsolt 96,13)	atyja (Gal 4,6)
A bűn következménye	örök halál (Róm 6,23)	megromlott közösség (1Jn 1,6)
Krisztus szerepe	Megváltó (1Tim 1,15)	Főpap és szószóló (Zsid 4,14-16; 1Jn 2,1)
Amire a bűnösnek szüksége van	megváltás (Csel 16,30)	a megváltás öröme (Zsolt 51,14)
A bűnbocsánat elnyerésének eszköze	hit (Csel 16,31)	bűnvallás (1Jn 1,9)
A bűnbocsánat jellege	bírói (Róm 8,1)	szülői (Lk 15,21.22)
Elmaradt következmény:	kárhozat (Jn 5,24)	fegyelmezés (1Kor 11,31.32) a Krisztus ítélőszékénél váró jutalom elvesztése (1Kor 3,15)

	bírói	szülői
Pozitív eredmény	új kapcsolat (Jn 1,12)	helyreállt közösség (Zsolt 32,5)
Gyakoriság	egyszer (kell újjászületnünk) (Jn 13,10)	sokszor (kell megtisz- telnünk) (Jn 13,8)

Ha ezután találkozunk olyan *igehelyekkel*, amelyek a Krisztus váltságműve által egyszer s mindenkorra való bűnbocsánatról szólnak, akkor tudjuk, hogy ezekben a *bírói megbocsátásról* van szó. Ezt a következő igehelyek világítják meg:

„Akiben van a mi váltságunk az Ő vére által, a bűnőknek bocsánata az Ő kegyelmének gazdagsága szerint” (Ef 1,7).

„Legyetek pedig egymáshoz jóságosak, irgalmasak, bocsásatok meg egymásnak, amint Isten is megbocsátott nektek a Krisztusban” (Ef 4,32).

„És titeket is, akik halottak voltatok vétkeitekben, és bűnös valótok körülmetéletlenségében, Ővele együtt életre keltett megbocsátva nekünk minden vétkünket” (Kol 2,13).

Vannak azonban a Szentírásban a *szülői megbocsátásról* szóló igehelyek is:

„Mert ha megbocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, megbocsát néktek is a ti mennyei Atyátok. Ha pedig meg nem bocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket” (Mt 6,14-15).

„Ne ítéljetez, és nem ítéltettek; ne kárhoztassatok, és nem kárhoztattok; bocsásatok meg, nektek is megbocsátattik” (Lk 6,37).

„És amikor imádkozva megállotok, bocsásatok meg, ha valaki ellen valami panaszotok van; hogy a ti mennyei Atyátok is megbocsássa nektek a ti vétkeiteket” (Mk 11,25).

Figyeljük meg, hogy két igehelyben Istenről mint *atyáról* olvasunk: itt tehát atyai megbocsátásról van szó. Jegyezzük meg másfelől, hogy a bűnbocsánat elnyerése attól függ, készek vagyunk-e megbocsátani másoknak. Ez tehát nem bírói megbocsátás; megbocsátásra való készségünk nem feltétele az üdvös-

ségnek. Feltétele azonban a szülői megbocsátásnak: ha nem bocsátunk meg egymásnak, a mennyei Atya sem bocsát meg nekünk.

A Mt 18,23-35-ben Jézus Krisztus elmond egy történetet az adós szolgáról, akinek ura elengedte a 10 000 talentumot* kitevő adósságát. Ugyanaz a szolga viszont nem volt hajlandó elengedni szolgatársának a 100 dénáros tartozását. A király ezért megharagudott az adós szolgára és börtönbe vetette őt, hogy ott legyen mindaddig, amíg ki nem fizeti teljes tartozását. Az Úr Jézus azzal zárja a példázatát, hogy: „Ekképpen cselekszik az én mennyei Atyám is veletek, ha szívetekből meg nem bocsátjátok, ki-ki az ő testvérének az ő vétkeit”. Itt ismét csak az atyai megbocsátásról van szó. Az engesztelhetetlenség bűn, és Isten nem bocsát meg mindaddig, amíg meg nem valljuk és el nem hagyjuk ezt a bűnt.

A Biblia tanulmányozását elmélyíti, ha ismerjük és alkalmazzuk is ezeket az alapvető különbségeket a napi bibliaolvasás során. Mostantól kezdve, ha bűnbocsánatról olvasunk a Bibliában, már tudjuk: „Igen, ez a bírói megbocsátásról szól”, vagy pedig: „Itt az atyai megbocsátással van dolgunk”.

---

* = 100 millió dénár

13. fejezet:

Rokoni kötelék és közösség

Ez a tanulmány bizonyos mértékig hasonlít az előzőhöz, amely a helyzetről és az állapotról szólt. Itt is határozott különbségtételre van szükség.

Amikor valaki újjászületik, újfajta kapcsolatba kerül Istennel, Isten gyermekévé lesz.

„Valakik pedig befogadták Őt, hatalmat adott azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek...” (Jn 1,12).

„Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk Óhoz; mert meg fogjuk látni Őt, amint van” (1Jn 3,2).

A születés valamiképpen véglegesen meghatározza az embert. Gondolták-e már valaha erre? Ami a születésben létrejön, az megmarad, nem lehet megváltoztatni. Olyan kapcsolat létesül, amely nem módosítható. Mondjuk, hogy Kovácséknak fiuk születik. Akármí történjék is, ez a fiú Kovács úr és Kovácsné gyermeke marad, mint ahogy azok az ő szülei maradnak. Egyszer ez a fiú esetleg szégyent hoz a családjára, és sok szomorúságot szerez a szüleinek. Ezzel azonban a kapcsolat, a rokoni kötelék nem változik, Kovács úr marad az apa, ő maga pedig a Kovácsék fia.

Nos, alkalmazzuk ezt a példát a hívő emberre. Az újjászületés által kapcsolata támad az Atya-Istennel.

„...a Szellem bizonyosságot tesz a mi szellemünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk” (Róm 8,16).

„Azért többé nem vagy (rab)szolga, hanem fiú; ha pedig fiú, Istennek örököse is...” (Gal 4,7).

Olyan kapcsolat ez, amelyen nem változtat semmi. Aki fiú lett, az fiú marad.

Közösség Istennel

Van azonban ennek az igazságnak másik oldala is, mégpedig a közösségé (görög: koinonia). A közösség – életközösség. A

rokoni kapcsolat összeköt, a közösség együttélést jelent. A kapcsolat elszakíthatatlan, erős lánc; a közösség rendkívül finom, *nagyon könnyen* elszakadó fonál.

A bűn megrontja az Istennel való közösségünket. Ketten csak akkor élhetnek együtt, ha egyetértenek (Ám 3,3), és Isten nem lehet közösségben gyermekével, ha az vétkezik. „Az Isten világosság, és nincsen Őbenne semmi sötétség” (1Jn 1,5). Nem lehet közösségben azzal, aki bűnt tőr meg a maga életében.

Ha megszakad az Istennel való közösség, akkor a hívő elvezíti örömét, erejét a szolgálatra és imaéletre is erőtlenné válik.

A közösség megszakad mindaddig, amíg a bűnt be nem vallja és el nem hagyja. A megszakadt közösség igen *komoly dolog*. Ilyen állapotban a hívő ember hozhat olyan döntést is, amely rányomja bélyegét egész későbbi életére. Hányszor került sor ilyenkor hitetlen élettárs választására, ami megbénította egész további életében az Istennek való szolgálatot. Az üdvösséget megnyerte, de földi élete elveszett az Úr szempontjából a szolgálatra nézve.

A megszakadt közösség Isten fegyelmezését vonja maga után. A hívő ember megszabadult ugyan a bűnért járó örök kárhozattól, de bűneinek következményeit viselnie kell földi életében. Miért volt olyan sok korintusi beteg keresztyén? Azért, mert úgy járultak az Úr asztalához, hogy előzőleg nem vallották meg és nem tették jóvá bűneiket (1Kor 11,29-32). Egyesek meg is haltak ennek következtében. Krisztus megváltó áldozata alkalmassá tette őket az örök életre, de bűneik alkalmatlanná tették őket a földön való további tanúságtételre.

A megszakadt közösség következtében elveszítjük a jutalmunkat, amely a hűségeseket várja Krisztus ítélőszéke előtt (1Kor 3,15). Életünknek az Isten közelsége nélkül eltöltött szakasza kárba veszett.

Örvendezzünk tehát Istennel való megváltoztathatatlan kapcsolatunknak, ugyanakkor félve kerüljük mindazt, ami megszakíthatja az Atyával való közösségünket. Annak tudata, hogy Istennel elszakíthatatlan kapcsolatba kerültünk, legyen önmagában elegendő arra, hogy gondosan vigyázzunk az Úrral való

állandó közösség megmaradására. A kegyelem *nem lehet* ürügy a vétkezésre, sőt, a legerősebb ellenszere a bűnnek.

Bibliai példák

Az Ószövetségben Dávid az elsőrangú példája annak a hívőnek, akinek az Istennel való kapcsolatát megrontotta a bűn. Bűnvallását és az Úrral való kapcsolatának helyreállítását olvashatjuk a 32. és 51. zsoltárban.

Az Újszövetségben a tékozló (elveszett) fiúban láthatjuk Isten vétkező, de megtérő gyermekének példáját (Lk 15,11-24). (Igaz ugyan, hogy ezt a példázatot inkább a bűnös ember megtérésére szokták alkalmazni.) A kapcsolatot megszakította a fiú lázadása és eltávozása. Bár messze vidékre költözött, mégis apjának fia maradt. Amint hazatért, és bűnét megvallotta, helyreállt a közösség. Atyja elébe futott, átölelte és megcsókolta.

Az 1Jn 2,1-ben ezt olvassuk: „Fiacskáim, ezeket azért írom nektek, hogy ne vétkezzetek. És ha valaki vétkezik, van Szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus.” Ez Isten *gyermekének* szól, akik az újonnan születés útján bekerültek Isten családjába („gyermek” [gör. teknia] pontosabban: újszülött). Isten gondolata felőlük az, hogy ne vétkezzenek. Ha mégis vétkeznének, Ő gondoskodott a helyreállítás lehetőségéről: „...ha valaki vétkezik, van Szószólónk az Atyánál.” Jól jegyezzük meg, hogy ha vétkezünk is, Isten Atyánk marad. Ez azért lehetséges, mert az Istennel való kapcsolatunk megváltoztathatatlan. És mi történik, ha vétkezünk? „Van Szószólónk az *Atyánál*, az igaz Jézus Krisztus.” Ő azonnal munkába veszi életünket, és eljuttat oda, hogy készek legyünk megvallani és elhagyni bűnünket. Így újra élvezhetjük az Atyával való közösséget.

Ha valóban megértettem a rokon kötélek és a közösség közötti különbséget, ezzel a Szentírást is jobban megérttem. Emellett egyre jobban tudom értékelni a Krisztusban elnyert üdvbizonyosságot, és egyre inkább igyekszem, hogy megmaradjon a közösségem az Atyával, aki szeret engem.

14. fejezet:

Alapvető, lényeges és mellékes dolgok

Az Újszövetség tanulmányozása során fontos, hogy megkülönböztessük azokat a témákat, amelyek alapvető fontosságúak, azután azokat, amelyek ugyan lényegesek, de nem szükségszerűen alapvetőek, továbbá azokat, amelyek mellékesek. Bár minden Igét Isten ihletett, mégsem minden igeszakasz egyformán fontos vagy jelentős.

Amikor az Úr Jézus egyszer a farizeusokkal beszélt, ezt mondta: „Tizedet adtok a mentából, a kaporból és a köményből, de elhagyjátok azt, ami a törvényben ezeknél súlyosabb: a jogosságot, az irgalmasságot és a hűséget; pedig ezeket kellene cselekedni, és azokat sem elhagyni” (Mt 23,23). Más szóval, a törvény egyes részeire nagyobb súlyt fektetett, mint a többire. De arra is emlékeztette őket, hogy a törvény kevésbé fontos ügyei is megkívánják az engedelmességet.

Ez érvényes a keresztyén hitre is: Vannak olyan tanítások, amelyek vitathatatlanul alapvetőek. Ezzel szemben mások fontosak; közülük némelyet kifejezetten Urunk parancsának nevez a Szentírás (1Kor 14,37). És léteznek olyan területek, amelyeken a hívő szabadon dönthet az Úr előtt.

Mik az alapvető dolgok?

Amikor az alapvető dolgokról beszélünk, akkor a következő dolgokra gondolunk:

A Szentírás ihletettsége. A Biblia Isten szava.

A Szentháromság. Csak egyetlen Isten van, aki örökkön-örökké három személyből áll.

Krisztus istensége. Az Úr Jézus Krisztus Isten.

A testté létel. Jézus tökéletes ember is.

Az Ő helyettes halála a kereszten, eltemetése, feltámadása és mennybe menetele.

Az evangélium. A kegyelemből való üdvösség, hit által, cselekedetek nélkül.

Az újra eljövétel. Krisztus újra eljön. Bár nem minden hívő ért egyet a részleteket illetően, a tény azonban a hit egyik alapvető igazsága.

Az örök büntetés az elveszetteknek.

Ezekről a tanításokról nem lehet vitatkozni. Ezeket komolyan kell védelmeznünk. Ezeket az Írás nyomatékosan tanítja, a hívő Gyülekezet pedig minden évszázadban elismerte. Minden tanítást, amely ezekkel ellentétes volt, tévtannak bélyegezték. A hívők készek voltak meghalni ezekért a drága igazságokért. Itt nincs megalkuvás. Nem lehet közösségünk olyan emberekkel, akik tagadják ezeket az alapelveket.

Természetesen igaz ez Isten megváltoztathatatlan erkölcsi törvényeire. Mindig bűn házasságot törni, hazudni vagy lopni. A bálványimádás minden formáját tiltja az Írás. Ezekben és sok más hasonló dologban nincs mellébeszélés, nem ismerhetünk enyhítő körülményt. Rendíthetetlenül Isten oldalán kell állanunk e bűnökkel szemben.

Lényeges, de nem alapvető

Van a dolgoknak egy másik csoportja, amelyek lényegesek, mivel a Biblia irányadó útmutatásokat ad ezekről. De sohasem tekintik alapvetőnek a hit szempontjából. Íme néhány olyan téma, amely ebbe a kategóriába tartozik:

- Keresztség
- Válás és újra házasodás
- A jövőbeli események sorrendje
- Eleve elrendelés és emberi felelősség
- Üdvbizonyosság
- A nők szerepe a gyülekezetben
- A Szellem ajándékai

Bár mindezeknek a kérdéseknek csak egy alapvető magyarázata van, nem minden hívő ért egyet abban, hogy ez melyik. Nagy és istenfélő emberek vannak itt különböző véleményen. John Wesley nem minden dologban értene egyet Charles Spur-

geonnal. Ezeken a területeken fontos, hogy a meggyőződését mindenki *egyedül* és *kizárólag* Isten Igéje alapján alakítsa ki.

Mellékes dolgok, vagy erkölcsi jelentőség nélküli ügyek

A dolgok harmadik csoportját a Biblia mellékes ügyekként kezeli. Beszélhetünk erkölcsi jelentőség nélküli ügyekről is. Ezeken a területeken az Úr különböző nézeteket is megenged, amíg egy hívő viselkedése nem okoz megütközést egy másiknak (Róm 14,13), nem zavarja a gyülekezet békéjét (Róm 14,19), vagy nem sérti saját lelkiismeretét (Róm 14,23).

A gyülekezet korai időszakában problémát okoztak azok az ételek, amelyeket a bálványoknak áldoztak, valamint a zsidó ünnepnapok és a tiszta és tisztátalan ételek figyelembe vétele. E problémák bibliai megoldása a következőképpen foglalható össze:

Bálványáldozat

A bálványáldozati hús evését tárgyaló fő igehelyek az 1Kor 8,1-13 és a 10,14-30. Az ezzel kapcsolatos tanítás lényege, hogy a keresztyén ember nyugodtan ehet bálványáldozatból visszamaradó ételt, ha nem vesz részt a bálványünnepen és nem botránkoztat meg vele másokat, ha jó lelkiismerettel eszi. Amikor Pál azt mondja: „Minden szabad nekem” – meg kell értenünk, hogy ez nem *kivétel nélkül* valamennyi dologra vonatkozik, hanem csupán a szóban forgó kérdésre –, amely erkölcsileg közömbös. Ha ezt nem látjuk, akkor félremagyarázzuk az igehelyet, mintha Pál támogatná az erkölcstelenséget.

Ünnepnapokra való ügyelés

A Róm 14-ben Pál arról beszél, hogy némelyek egyik napot különbnek tartják a másiknál, húst esznek (azokkal szemben, akik csak zöldséget fogyasztanak) és bort isznak. Ezzel kapcsolatos utasításai között van a következő: „Mindegyik legyen bizonyos a maga meggyőződésében” (5. v.). Nos, ha ezt az egyetlen mondatot kiemeljük a szövegből és olyan tanokra vonatkoztatjuk, mint a Biblia Istentől való ihletettsége, vagy a kegyelemből, hit által történt megigazulás – súlyos nehézségekbe jutunk. Rendkívül fontos, hogy belássuk: a Róm 14-ben lefekete-

tett alapelvek csak azokra a dolgokra állnak, amelyek önmagukban sem nem jők, sem nem rosszak.

Tiszta és tisztátalan ételek

A Tit 1-ben Pál figyelmét azokra a tévtanítókra fordítja, akik megkísérelték a keresztyén hívőket a mózesi törvény ígája alá hajtani. A 15. versben azt mondja az apostol:

„Minden tiszta a tisztáknak: de a megfertőzötteknek és a hitetleneknek semmi sem tiszta; hanem megfertőztetett azoknak mind elméjük, mind lelkiismeretük.”

Világosan kell látnunk, hogy amikor Pál azt mondja: „Minden tiszta a tisztáknak”, akkor nem valami egyetemes igazságot fektet le, hanem csak olyan dolgokról szól, mint pl. a Mózes törvényében tisztátalannak mondott hús evése. A kegyelem üdvkorszakában élő keresztyén ember számára minden étel tiszta, amit Isten adott, hogy vele éljünk. A „kóser” és a „nem kóser” elv ma már nem alkalmazható a gyülekezetben.

A Róm 14 egy másik igehelye, amelyet ugyanígy kell értenünk, a 14. vers: „Tudom, és meg vagyok győződve az Úr Jézusban, hogy semmi sem tisztátalan önmagában...” Pál ugyanúgy tudta, mint mi, hogy vannak önmagukban tisztátalan dolgok. Csakhogy itt ételekről beszél, mint a sertéshús, a nyúlhús stb., amelyek az ószövetségi törvény szerint tisztátalanoknak számítottak.

Mellékes dolgok ma

Azok a dolgok, amelyek ma a „mellékes ügyek” csoportjába tartozhatnának, a következők:

- Bort vagy szőlőlevet igyunk-e az úrvacsoránál
- Kovásztalan vagy kelt tésztából készült kenyér
- Közös kehely vagy külön kelyhek
- Az összejövetel időpontja
- Zeneszerszámok használata gyülekezeti alkalmakon
- Különböző, megbízható bibliafordítások használata
- A keresztyén szolgálat módszerei

A keresztyén szolgálatot illetően bizonyos engedményt tesz az Írás a nép szokásainak és kultúrájának megfelelően. Így az 1Kor 9,19-23-ban Pál leírja, hogyan azonosította magát a hallgatóságával (anélkül természetesen, hogy engedett volna az alapvető igazságokból, vagy Krisztushoz való hűségéből).

„Mert én, noha mindenkivel szemben szabad vagyok, magamat mindenkinek szolgájává tettem, hogy a többséget megnyerjem. És a zsidóknak zsidóvá lettem, hogy zsidókat nyerjek meg, a törvény alatt valóknak törvény alatt valóvá, hogy a törvény alatt valókat megnyerjem. A törvény nélkül valóknak törvény nélkülivé, noha nem vagyok Isten törvénye nélkül, hanem Krisztus törvényében való, hogy törvény nélkül valókat nyerjek meg. Az erőtléneknek erőtlenné lettem; hogy az erőtlenekeket megnyerjem. Mindeneknek mindenné lettem, hogy minden módon megtartsak némelyeket. Ezt pedig az evangéliumért művelem, hogy részestárs legyek abban.”

Amikor Pál azt mondja: „mindeneknek mindenné lettem, hogy minden módon megtartsak némelyeket”, ezzel semmiképpen sem alkudott meg bármikor is az evangélium bármely igazsága tekintetében, és nem lett részes semmiféle bűnös cselekedetben. Ahol lehetséges, engedményt tett – az igazság feláldozása nélkül –, azért, hogy készségesebben meghallgassák az evangélium üzenetét (pl. Timóteust körülmételte, Csel 16,3). Amikor viszont a kegyelemből és nem a törvény által való megigazulás tanáról volt szó (mint pl. a Titusz körülmételésével kapcsolatos vitában, Gal 2,1-5), akkor nem hátrált meg egy jotányit sem.

Végekövetkeztetés

Foglaljuk össze tehát a kidolgozott anyagot.

A hit alapvető tanításaival és Isten megváltoztathatatlan erkölcsi törvényeivel kapcsolatban teljes egyetértésnek és teljes engedelmességnek kell uralkodnia.

Azokban az ügyekben, amelyeket az Írás fontosnak tart ugyan, de nem alapvetőnek, megítélését és cselekedeteit hangolja minden hívó a lehető legszorosabban Isten Igéjéhez.

A mellékes ügyeknél engedjünk teret a különböző véleményeknek, kölcsönösen engedve egymásnak az egység és a béke kedvéért (Ef 4,1-6). De még itt is tartsa magát távol a keresztyén ember a gonosznak minden látszatától is, attól, hogy megbotránkoztassa testvérét, vagy megsértse saját lelkiismeretét.

Amikor az alapvető és fontos ügyekkel foglalkozunk, akkor bizonyos alapszabályok érvényesek. Amikor azonban az erkölcsi jelentőség nélküli ügyekről van szó, akkor más szabályok sora érvényesül. Ezért Pál nem engedne meg véleménykülönbségeket, és nem mondaná: „Mindegyik legyen bizonyos a maga meggyőzésében”, ha Jézus Krisztus istenségéről lenne szó (Róm 14,5b). Vagy ha erkölcstelenségről lenne szó, nem mondaná: „Tudom, és meg vagyok győződve az Úr Jézus által, hogy semmi sem tisztátalan önmagában” (Róm 14,14). Mindig meg kell vizsgálnunk, hogy alapvető igazságokról van szó, lényeges dolgokról vagy semleges ügyekről.

III.

Különbségek Isten bánásmódjában

15. fejezet:

A Biblia legfontosabb szövetségekötései

Az emberiség történelme során, különböző időpontokban Isten szövetségeket vagy megállapodásokat kötött az emberiséggel. Ezek közül néhány, mint például a törvény, *feltételeken nyugodtak*. Isten meg akarta tartani a rá eső részt, ha az emberek megtartják a rájuk esőt. Ezek a szövetségek „erőtlenek voltak a (hús)test miatt” (Róm 8,3), és az ember sohasem volt képes betartani a megállapított feltételeket.

Hála Istennek a legtöbb Istennel kötött szövetség *feltétel nélküli* volt. Minden Istentől függött, és ez garantálta a beteljesedést.

A legtöbb szövetséget Isten Ábrahámmal és az ő leszármazottjaival kötötte. Egyetlen egyet sem kötött közvetlenül a Gyülekezettel, bár a Gyülekezetre is vonatkozik némelyik, ahogyan látni fogjuk.

Éden (1Móz 1,28-30; 2,16-17)

Az a szövetség, amelyet Isten a Paradicsomban kötött az emberrel, arra hatalmazta fel az ártatlanságban élő embert, hogy szaporodjon, népesítse be a földet, és uralkodjon azon. Hatalmat kapott minden állat felett. Az volt a feladata, hogy gondozza a kertet, és ehetett mindenből, kivéve a jó és a gonosz tudásának fájáról. Az engedetlenség ezzel a legutóbbi paranccsal szemben a halált jelentette. Ezért itt egy olyan szövetségről van szó, amely feltételhez kötődött.

Ádám (1Móz 3,14-19)

Az ember bukása után Isten elátkozta a kígyót és előre megmondta, hogy ellenségeskedés lesz a kígyó és az asszony között, és a Sátán és Krisztus között. A Sátán ugyan meg fogja sebezni Krisztust, Krisztus azonban meg fogja semmisíteni a Sátánt. Az asszony fájdalommal kell hogy szüljön, és férje tekintélye alatt fog állni. A szántóföldet is átok sújtotta: Az ember tuskét és tövist fog találni földjén, ha meg akarja művelni azt. Ebből izzadság és kimerülés következik, és az ember végül porrá lesz, amelyből vétetett.

Nóé (1Móz 8,20-9,27)

Isten megígérte Nőének, hogy többé nem fogja megátkozni a földet, s nem fogja özönvíz által elpusztítani. Ennek jeleként helyezte el a szivárványt az égen. Ez a szövetség büntetést helyez kilátásba a gyilkosságra, és ez természetesen azt feltételezi, hogy kell lennie egy hatalomnak, amely dönt az eset felől, és végrehajtja a büntetést. Így tehát a Nőével kötött szövetség egészen valós értelemben bevezeti az emberi kormányzást. Isten garantálta a napok és évszakok rendszerességét, utasította az embert, hogy újra népesítse be a földet, és megerősítette az ember uralmát az alacsonyabb rendű teremtmények fölött. Az embernek immár szabad volt húst is ennie, míg ezt megelőzően vegetáriánus módon élt. Nőé utódai közül megátkozta Isten Hám fiát, Kánaánt, hogy legyen Sém és Jáfet szolgája. Sémét ruházta fel előjogokkal, amelyek – mint tudjuk – azt is tartalmazták, hogy a Messiás elődje legyen. „Jáfet terjedjen ki szélesre, és lakjék Sém sátraiban.” A Nőével kötött szövetség nem tartalmaz feltételeket, és Isten sohasem vonta vissza azt. Érvényes „minden nemzedékre, örökre” (1Móz 9,12).

Ábrahám (1Móz 12,1-3; 13,14-17; 15,1-5; 17,1-8)

Ez a szövetség a következő feltétel nélküli ígéretek tartalmazza Ábrám, a későbbi Ábrahám és az ő utódai számára: Nagy nép (Izrael); személyes áldás Ábrahám számára; ismert név; áldás forrása mások számára (12,2). Isteni előjogok bará-

ai számára és átok ellenségei fejére, áldás minden nép számára (ami Krisztusban teljesedett be) (12,3). Kánaán földjének örök tulajdonlása. Később nevezik ezt a területet Izraelnek vagy Palesztinának is (15,18). Sok utód, mind testi, mind lelki-szellemi értelemben (13,16; 15,5). Sok nép és király atyja (Izmáel és Izsák révén) (17,4.6). Különleges kapcsolat Istennel (17,7b).

A törvény, amelyet Mózes szövetségének is neveznek (2Móz 19,5; 20-31)

Mózes törvénye tágabb értelemben véve tartalmazza a Tízparancsolatot, amely az Istennel és a felebaráttal kapcsolatos kötelességeket írja le (2Móz 20); sok szabályt, amely Izrael társadalmi életét érinti (2Móz 21,1-24,11), és részletes útmutatásokat a vallásos élettel kapcsolatban (2Móz 24,12-31,18). A törvény Izrael népének adatott, nem pedig a pogányoknak, és vérrel pecsételtetett meg (2Móz 24,8; Zsid 9,19-20). Itt feltételekhez kötött szövetségről van szó, amelyhez szükség volt az ember engedelmességére, és ezért ez a szövetség „erőtlen volt a (hús)test miatt” (Róm 8,3a). A Tízparancsolat egyáltalán nem azért adatott, hogy megváltást hozzon, hanem hogy rádöbbenjen a bűnre és a kudarca (Róm 3,20b). A Tízparancsolatból kilencet megismétel az Újszövetség (a szombat parancsának kivételével), mégpedig nem mint parancsolatot, amelyre büntetés következik, hanem mint magatartásformát, amely azokhoz illik, akiknek kegyelemből van üdvösségük. A keresztyén ember a kegyelem alatt él, nem a törvény alatt. De alá van rendelve Krisztus törvényének (1Kor 9,21), tehát egy lényegesen nagyobb követelménynek. A törvény nem érvénytelenítette az ábrahामी szövetséget (Gal 3,17-18).

Izrael földje (5Móz 28,1; 29,1-30,20)

Ez a szövetség annak előformájában megtalálható az 1Móz 15,18-ban, ahol Isten Ábrahámnak adja „a földet Egyiptom folyójától (helyesebben: Egyiptom patakjától, nem a Nilustól) a nagy folyamig, az Eufrátesz folyamig”. Itt jövendölést olvasunk Izrael szétszórásáról hűtlensége és engedetlensége miatt,

ezen kívül az Úr visszajöveteléről, Izráel bünbánatáról és megtéréséről, Izráel ellenségeinek megbüntetéséről, és arról, hogy biztonságban fog lakni az országban a Messiás uralma alatt.

Izráel sohasem birtokolta teljesen ezt a földet. Salamon uralkodása alatt a keleti vidékek fizettek *sarcot* (1Kir 4,21.24), ezt azonban nem számíthatjuk a földterület tulajdonlásának vagy megszállásának. Az izráeli szövetség beteljesedése tehát még nem következett be.

Dávid (2Sám 7,1-17)

Isten nemcsak azt ígérte meg Dávidnak, hogy birodalma örökké megmarad, hanem azt is, hogy mindig lesznek olyan utódai, akik a trónon ülnek (2Sám 7,12-16). Itt egy feltételek nélküli szövetségről volt szó, amely semmiféleképpen sem függött Dávid engedelmességétől vagy igaz voltától. Krisztus Dávid trónjának *törvényes* örököse Salamon révén, ahogyan azt József nemzetségi táblázatában a Mt 1-ben láthatjuk. József örökbe fogadta Jézust, mint fiát. Krisztus Nátán révén is közvetlen leszármazottja Dávidnak, ahogyan azt Mária nemzetségi táblázatában, a Lk 3-ban láthatjuk. Mivel örökké él, senki sincs, aki még igényt támaszthatna trónjára. Birodalma örökké megmarad, mert ezeréves uralma a földön az Örök Országban fog tovább folytatódni.

Salamon (2Sám 7,12-15; 1Kir 9; 2Krón 7)

A Salamonnal kötött szövetség feltétel nélküli volt, ami az örök birodalmat illeti, annak azonban volt feltétele, hogy utódai üljenek a trónon (1Kir 9,4.5; 2Krón 7,17.18). Salamon egyik utódjáról, Konjáhúról (akit Jójákimnak is neveznek) azt olvasuk, hogy gyermektelen volt, úgyhogy az ő utódai közül senki sem ülhetett Dávid trónján (Jer 22,30). Jézus nem Salamon utóda, mint ahogy azt már feljebb említettük. Különben Konjáhú átka alatt állt volna.

Az Új Szövetség (Jer 31,31-34; Zsid 8,7-12; Lk 22,20)

Az Új Szövetséget Isten egyértelműen Izráel házával és Júda házával köti (Jer 31,31), és ez lép a régi (mózesi) szövetség

(Őszövetség) helyére. Ennek jobb papsága, jobb főpapja, jobb áldozata, jobb oltára van, és jobb ígéreteken nyugszik (Zsid 7-9;13,10). Még a jövőben rejlett az egész, amikor Jeremiás írt róla (Jer 31,31a). Nem olyan szövetségről van itt szó, amely feltételekhez kötött, mint a mózesi törvény, amelyet Izráel megszegett (Jer 31,32). Ebben a szövetségben Isten megígéri, hogy nem szab feltételeket (figyeljük meg, hogy Isten a cselekvő fél): Izráel jövőbeli helyreállítása (Ez 36,27); a Szent Szellem eljövelele azért, hogy a hívőkben lakjon (Ez 36,27), új szív, amely nyitott Isten akarata felé (Jer 31,33a); általános ismeret Izráel törvényéről (Jer 31,34a), a bűnök bocsánata és eltörlése (Jer 31,34b), és a nép örökké való fennmaradása (Jer 31,35-37).

Izráel, mint nép, eddig még nem jutott el oda, hogy élvezze az Új Szövetség előnyeit, ez azonban meg fog történni az Úr újra eljövelekor. A közbeeső időben a hívők részesülnek a szövetség néhány áldásában. Megtapasztalják a bűnök bocsánatát és eltörlését (Zsid 10,16.17), és megnyílik előttük annak lehetősége, hogy betöltsék a törvény jogos követeléseit (Róm 8,4). Az a tény, hogy a Gyülekezet szoros kapcsolatban áll az Új Szövetséggel, az úrvacsorában mutatkozik meg, ahol a kehely a szövetséget jelképezi, a vér pedig az, amivel aláírták (Lk 22,20; 1Kor 11,25). * Pál is így nevezi saját magát és a többi apostolt az „új szövetség szolgáinak” (2Kor 3,6), és ez alatt az Isten kegyelméből való evangéliumot érti.

---

* J.N. Darby rámutatott, hogy a Gyülekezet személyesen ismeri az Újszövetség *közvetítőjét*, ami jobb, mintha direkt érintené ez a szövetség.

16. fejezet: Különböző üdvkorszakok

Augustinus (Kr. u. 354-430) egyszer azt mondta: „Tégy világos különbséget az üdvkorszakok között, és meglátod a Szentírás csodálatos összhangját”. Isten az emberiség történelmét korszakokra osztotta: „...aki által a világ(korszakokat) (görög: aion) is teremtette” (Zsid 1,2). Ezek a korszakok lehetnek hosszabbak vagy rövidebbek. Nem a terjedelmük különbözteti meg őket egymástól, hanem az a mód, ahogyan Isten abban a korszakban az emberiséggel bánik.

Az üdvkorszak (aion) meghatározása

Isten maga soha nem változik, módszerei azonban igen. Más és más módon munkálkodik a különböző korszakokban. Ezt a bánásmódot olykor „üdvkorszak”-nak (háztartásnak) nevezzük. Az üdvkorszak szakszerűen nem magát a kort jelenti, hanem inkább egy kormányzatot, sáfárkodást vagy rendszert, más szavakkal: Isten üdvözítő tervének megvalósulását a történelem folyamán. A nemzetek élén időben egymást követik a különböző „adminisztráció”-k. Beszélünk különböző vezetők, elnökök nevével fémjelzett kormányról, kormányzatról. Ezen azt a módot, módszert értjük, ahogyan egyik vagy másik kormányzat működött, amikor ezek a vezetők voltak hivatalban. A döntő az volt, hogy milyen irányelveket követtek, mi pedig szükségszerűen összekapcsoljuk ezeket a vezetési irányelveket egy bizonyos időszakkal is.

Ebben a tanulmányban üdvkorszaknak nevezzük azt a módot, ahogyan Isten bánik az emberrel a történelem egy bizonyos korszakában. Isten ilyen jellegű bánásmódját hasonlíthatjuk a család házirendjéhez is. Amíg csak a férj és a feleség alkotja a családot, más a házirend, mint a gyermekek megérkezése után. Ugyancsak megváltozik a család rendje, amikor a gyermekek már felnőttek. Hasonlóképpen változik Isten bánásmódja az emberi nemmel (Gal 4,1-5).

Mikor pl. Kain megölte fivérét, Ábelt, akkor Isten megbélyegezte Kaint, hogy senki se ölhesse meg (1Móz 4,15). Mégis, az özönvíz után Isten törvénye a legnagyobb büntetéssel sújtja a gyilkost: „Aki embervért ont, annak vére ember által ontassék ki” (1Móz 9,6). Miért ez a változás? Mert megváltozott az üdvkorszak.

Lássunk egy másik példát. A Zsolt 137,8,9-ben a szerző szigorú büntetést kér Babilonra: „Babilon leánya, te pusztulóra vált! Áldott legyen, aki megfizet neked gonoszságodért, amellyel te fizettél nekünk! Áldott legyen az, aki megragadja és sziklához paskolja kisdedeidet!”

Később viszont az Úr Jézus így tanítja népét: „Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnek, és imádkozzatok azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket” (Mt 5,44).

A törvény alatt élő zsoltáros beszéde nyilvánvalóan nem illik már a kegyelem alatt élő keresztyén ember szájába.

A törvény korszakában Izráel férfiai azt a parancsot kapták, hogy a pogány feleségeiket és gyermekeiket úzzék el (Ezsd 10,3).

A kegyelem korszakában ellenben a hívők ne szakadjanak el hitetlen házastársuktól vagy gyermekeiktől (1Kor 7,12-16).

Az üdvkorszakok beosztásának bizonyítékai

Az üdvkorszakok számát és elnevezését illetően nem minden keresztyén ért egyet. Sőt, némely keresztyének egyáltalán nem fogadják el az üdvkorszakokat.

Mi az alábbiakban kimutatjuk az üdvkorszakok létezését. Mindenekelőtt legalább két üdvkorszak van: a törvényé és a kegyelemé. „Mert a törvény Mózes által adatott, a kegyelem és a valóság (igazság) pedig Jézus Krisztus által lett” (Jn 1,17). Az a pusztá tény, hogy Bibliánk két részre oszlik: Ó- és Újszövetségre, már önmagában arra utal, hogy közben változnak az üdvkorszakok. További bizonyíték erre az a tény, hogy az ÚSZ korszakának a hívőitől már nem kívánja meg Isten az állatok áldozását. Ez is mutatja, hogy Isten új rendet vezetett be.

Ha tudomásul vesszünk két üdvkorszakot, akkor már el kell fogadnunk azt is, hogy három van, mivel a törvény üdvkorszaka csak a 2Móz 19-cel kezdődött, sok száz évvel a teremtést követően. Ezért nyilvánvalóan volt legalább egy üdvkorszak a törvény bevezetése előtt is (lásd Róm 5,14). Ez pedig hármat tesz ki.

Így azonban kénytelenek vagyunk elfogadni egy negyedik üdvkorszak létezését is, hiszen a Szentírás beszél „a jövődő világról” (korszakról) (Zsid 6,5). Ezen természetesen az az idő érthető, amikor majd visszajön az Úr és uralkodik a világ felett. Ez utóbbi korszakot más néven „millenniumnak”-nak (Krisztus ezeréves uralmának) nevezik.

Pál apostol is különbséget tesz a jelen és az eljövendő világ között. Először beszél arról az üdvkorszakról, amelyben rábízott az evangélium igazságának és a Gyülekezetről szóló tanításnak a hirdetése (1Kor 9,17; Ef 3,2; Kol 1,25). Ez a jelen üdvkorszak. Előremutat egy másik korszakra, ezt az Ef 1,10-ben az „idők teljességének” nevezi, amely még nyilvánvalóan nem jött el.

Annyit bizonyosan tudunk, hogy még nem élünk a világ történelmének utolsó korszakában.

Dr. C. I. Scofield, a Scofield Biblia* kiadója, hét korszakot különböztet meg:

1. Az ártatlanság kora (1Móz 1,28). Ádám teremtésétől a bűnesetig.

2. A lelkiismeret vagy az erkölcsi felelősség kora (1Móz 3,7). A bűnesettől az özönvíz végéig.

3. Az emberek uralmának kora (1Móz 9,2). Az özönvíz végétől Ábrahám elhívásáig.

4. Az ígélet kora (1Móz 12,1-3). Ábrahám elhívásától a törvényadásig.

5. A törvény kora (2Móz 19,4-6). A törvényadástól pünkösdig.

* Magyarul is megjelent (Evangéliumi Kiadó)

6. A Gyülekezet kora (Csel 2,2). Pünkösdtől az elragadtatás napjáig.

7. Krisztus ezeréves birodalmának kora (Jel 20,4).

A. E. Booth „Örökkévalóságtól örökkévalóságig”* c. könyv táblázatában úgy látja, hogy az emberiség történetének hét korszakát a teremtés hét napja előre jelzi.

- Első nap – az ember próbatétele a teremtés világossá-ga által – fény és ígélet
- Második nap – az ember uralma (az özönvítől a népek különválasztásáig)
- Harmadik nap – Izráel (Ábrahámától az evangéliumok végéig)
- Negyedik nap – a kegyelem (közbevetett korszak)
- Ötödik nap – a nagy nyomorúság kora
- Hatodik nap – a millennium (ezeréves királyság)
- Hetedik nap – az örökkévalóság.

A korszakok jelentősége

Nem szükséges ugyan a teljes egyetértés ezzel a felosztással, viszont fontos látnunk a különböző korszakok létezését. Kiváltképpen lényeges a különbségtétel a törvény s a kegyelem korszaka között, különben ki vagyunk téve annak a tévedésnek, hogy önmagunkra alkalmazunk más korszakokra vonatkozó rendelkezéseket. Természetesen a „*teljes Írás hasznos*” (2Tim 3,16), de az is igaz, hogy belőle *nem minden szól* közvetlenül hozzánk. Más üdvkorszakokra nézve megírt ígehelyeket vonatkoztathatunk ugyan bizonyos értelemben magunkra is, de azok mégis elsősorban arra a korra vonatkoznak, amelyhez írták őket. Így pl. a törvény alatt élő zsidóknak megtiltotta Isten, hogy tisztátalan állatok húsát egyék, tehát azokét, amelyeknek nincs hasított körmük és nem kérődznek (3Móz 11,3). Ez a tilalom már nem érvényes a mai keresztyénekre (Mk 7,18-19), de megmaradt az alapul szolgáló elv, miszerint a keresztyén embernek kerülnie kell minden erkölcsi és szellemi tisztátalanságot.

* Magyarul is megjelent (GBV–Evangéliumi Kiadó)

Isten megígérte Izráel népének, hogy ha engedelmes lesz, e világi gazdagság lesz osztályrésze (5Móz 28,1-6). Akkor a hangsúly az anyagi természetű áldásokon volt. A Gyülekezet korszakában ez ma már így van. Nekünk (hívőknek) nem igéri Isten, hogy a hűséget és engedelmességet *anyagi javakkal* jutalmazza. Ehelyett *szellemi áldásokat* ígér a mennyei világból (Ef 1,3).

Egy evangélium minden korszaknak

Míg kétségkívül vannak különbségek a különböző korszakok között, egy dolog soha nem változik, éspedig az evangélium. Az üdvösség kezdettől fogva, ma is és mindörökké az *Úrban való hit*ből származik. Valamennyi üdvkorszak számára az üdvösség egyedüli alapja Krisztusnak a golgotai kereszten elvégzett áldozata. Az ószövetségi hívők azáltal üdvözültek, hogy hittek bármilyen, az Úrtól kapott kijelentésben. Ábrahám pl. hitt Istenben, amikor megígérte neki, hogy utódainak száma annyi lesz, mint az ég csillagai (1Móz 15,5.6). Ábrahám még nem tudhatt sokat (ha egyáltalán tudott valamit) arról, hogy mi fog történni évezredekkel később a Golgotán. Isten azonban már tudta. Előre elfogadta Ábrahámot Krisztus eljövendő áldozata alapján.

Valaki egyszer azt mondta, hogy az ószövetségi szentek „hitelben” üdvözültek. Azaz előre üdvözültek annak a drága árnak a jóvoltából, amit az Úr Jézus jóval később fizetett ki értük. (Egyébként így kell értenünk a Róm 3,25-öt.) Mi pedig annak a váltásgműnek az alapján üdvözülünk, amit az Úr Jézus több mint 1900 évvel ezelőtt végzett el. Tehát mindkét esetben az üdvösség alapja az *Úrban való hit*.

Óvakodjunk attól az elképzeléstől, mintha a törvény üdvkorszakában élő emberek a törvény megtartása, vagy az állatáldozatok bemutatása által üdvözültek volna. A törvény csak kárhoztat, de nem üdvözít (Róm 3,20). És a bikák és bakok vére egyetlen egy bűnt sem töröl el (Zsid 10,4). Nem! Isten *egyedül* és *kizárólag hit által* üdvözít (lásd: Róm 5,1).

Amit még figyelembe kell vennünk: amikor a jelen korszakról úgy beszélünk, mint a kegyelem korszakáról, ez *nem* jelenti azt, mintha az előző korszakban Isten nem lett volna kegyel-

mes. Egyszerűen azt értjük ezen, hogy Isten most inkább a kegyelem alatt vizsgálja meg az embert, mint a törvény alatt. Erről majd bővebben szólunk a továbbiakban.

Ugyancsak fontos tudnunk, hogy az üdvkorszakoknak nincs pontos, órában-percben meghatározható határvonaluk. Gyakran vannak átmeneti, egymást átfedő korszakok. Ezt látjuk pl. a Cselekedetek könyvében: jó időbe telt, amíg a Gyülekezet meg tudott szabadulni az előző korszak maradványaitól. Ugyancsak lehetséges, hogy lesz egy hosszabb átmeneti korszak az elragadtatás és a nagy nyomorúság korszaka között, amikor megjelenik majd a bűn embere és felépül a jeruzsálemi templom.

Semmiféle jó dolgot, így az üdvkorszakos gondolkodást sem szabad túlzásba vinnünk. Némely keresztyének annyira szélsőségesek, hogy csak Pál börtönben írt leveleit fogadják el érvényesnek a Gyülekezet számára. Következésképpen nem fogadják el sem a keresztséget, sem az úrvacsorát, mivel ezekről nem esik szó a börtön-levelekben. Azt is tanítják, hogy Péter más evangéliumot hirdetett, mint Pál. (Lásd ennek cáfolatául a Gal 1,8.9; 2,7.8.) Ezeket a tanítókat ultra-diszpenzácionalistáknak nevezik. Az üdvkorszakokról szóló ilyen szélsőséges nézetet vissza kell utasítanunk.

17. fejezet:

Izráel, a pogányok (nemzetek) és a Gyülekezet

Az Újszövetség az egész emberiséget ebbe a három osztályba sorolja: Izráel, a pogányok (nemzetek) és a Gyülekezet. Pál pl. ezt mondja az 1Kor 10,32-ben: „Meg ne botránkoztassátok se a zsidókat, se a görögöket (pogányokat), se az Isten Gyülekezetét”.

A Csel 15,14-17 szintén ezt a három kategóriát említi:

A Gyülekezet:

„Simon elbeszélte, mi módon gondoskodott először az Isten, hogy a *pogányok (nemzetek) közül vegyen népet az Ő nevének*” (14).

Izráel:

„Ezek után megtérek, és felépítem a *Dávidnak leomlott sátorát*: és annak omladékait helyreállítom, és ismét felállítom azt” (16).

A pogány népek (nemzetek):

„Hogy megkeresse az embereknek többi része az Urat, és a *pogányok (nemzetek) mindnyájan*, akik az én nevemről neveztetnek. Ezt mondja az Úr, aki mindezeket megcselekszi” (17).

Pál apostol is különbséget tesz

a zsidók – a kézzel való körülmetélkedés népe (Róm 2,28),
a pogányok – a körülmetéletlenség népe (Ef 2,11), valamint
a Gyülekezet – a nem kézzel való körülmetélkedés népe (Kol 2,11) között.

Az igelvasók általában nem tévesztik össze a pogányokat sem Izráellel, sem pedig a Gyülekezettel, ilyen probléma tehát nincs. Ebben a tanulmányban ezért Izráel és a Gyülekezet közötti különbséggel foglalkozunk. Ha a kettőt összekeverjük, ak-

kor félremagyarázzuk a Bibliát, kiváltképpen a Gyülekezettel kapcsolatos próféciákat és igazságokat.

A kérdés fontosságának érzékeltetésére hadd említsem meg, hogy egyesek számára a Gyülekezet csupán Izrael „jogutóda”. Szerintük Istennek kezdettől fogva mindvégig egyetlen Gyülekezete van. Az Ószövetségben Izrael volt, de amikor ez a nép elvette a Messiást, Isten is elvetette őket mindörökre. Izraelnek mint népnek nincs jövője. Isten „Izraele” most már az újszövetségi Gyülekezet, és Isten Izraelnek, mint népnek tett minden ígérete most szellemileg a Gyülekezet számára teljesedik be.

Hitünk szerint viszont a Szentírás mást tanít – Izrael és a Gyülekezet egészen más eredetére, jellegére, felelősségére és rendeltetésére nézve. Amikor Izrael elvetette az Urat mint Megváltóját, Isten egy időre félretette népét. Azután életre hívott valami egészen más közösséget: a Gyülekezetet. A Gyülekezet földi szolgálatának befejezése után Isten újra első helyre teszi Izrael népét. A Gyülekezet tehát bizonyos fajta közbülső létesítmény azalatt, míg Isten egy időre „mellékvágány”-ra teszi Izraelt, a választott népet.

A Gyülekezet és Izrael közötti különbség a következő ellentétekben látható:

A Gyülekezet	Izrael
1. Pál a Gyülekezetről mint „titok”-ról beszél, amely az előző üdvkorszak gyermekei számára ismeretlen volt úgy, ahogy azt Isten Szelleme kijelentette a szent apostoloknak és a prófétáknak (Ef 3,5). Ez a titok el volt rejtve Istenben a világ kezdetétől fogva (Ef 3,9), de most nyilvánvalóvá lett a prófétai iratok által (Róm 16,25.26). (Lásd Kol 1,25-26-ot is.)	1. Izraelről az Írás soha nem mondja, hogy „titok”. A szemközti oszlop egyetlen megállapítása sem érvényes Izraelre.

A Gyülekezet	Izráel
2. A Gyülekezet pünkösdkor kezdődött, amikor Isten elküldte Szent Szellemét (Csel 2). Erre a következő tényekből következtethetünk: a) Amikor Krisztus a földön járt, a Gyülekezet még mindig csak eljövendő volt, hiszen Ő maga mondta: „építem (majd) az én Gyülekezetemet” (Mt 16,18). b) Amikor Pál az első levelet írta a korintusiakhoz, a Gyülekezet éppen keletkezésben volt. Pál arról beszélt, hogy a hívőket a Szent Szellem kereszteli (meríti be) egy Gyülekezetté, Krisztus Testévé (1Kor 12,13). c) Tudjuk, hogy a megígért Szellemben való bemeztetés (kereszttség) pünkösdkor történt. Tehát ez volt a Gyülekezet születésnapja.	2. Izráel népe Ábrahám elhívásával kezdődött (1Móz 12).
3. A Gyülekezet feje Krisztus.	3. Izráel feje Ábrahám.
4. A Gyülekezet tagjává újonnan (szellemi) születés útján leszünk.	4. Izráel tagjává test szerinti születés által lesz az ember.
5. A Gyülekezet Isten mennyei népe. A Gyülekezetnek ígért áldások szellemiek, a mennyben. A keresztyének mennyei polgárok. A Gyülekezet reménysége, hogy egykor együtt lesz Krisztussal a mennyben.	5. Izráel Istennek választott földi népe. Az Izráelnek ígért áldások, ha nem is kizárólag, de főként földi javak voltak. Izráel fiai egy földi nép polgárai. Izráel reménysége elsősorban az, hogy földi országukban a Messiás uralkodik majd. (Ez persze nem jelenti azt, hogy hívő Izráeliták nem mentek a mennybe, de a fő hangsúly mégis a földi ország reménységén volt.)

A Gyülekezet	Izráel
6. A Gyülekezetben a hívó zsidók és hívó pogányok egy testté lesznek. Együttesen tagjai az egy testnek, és részesei Krisztus ígéretének. Krisztusban leomlott a válaszfal zsidók és pogányok között, és a két nép eggyé lett (Ef 2,13-17; 3,6).	6. Ez semmiképpen nem érvényes Izráelre. Izráel szemszögéből a pogányok „Krisztus nélkül valók, Izráel társaságától idegenek, reménységük nincs, és Isten nélkül valók e világon” (Ef 2,12).
7. A Gyülekezetben minden egyes hívó pap – szent és királyi pap. Mint ilyen, hitben Isten elé járulhat bármikor (1Pt 2,1-9; Zsid 10,19-22).	7. Izráelben a pap csak Lévi törzsből és Áron családjából kerülhetett ki. Kizárólag a főpap járulhatott Isten színe elé, évente egyszer (Zsid 7,5.11; 9,7).
8. A Gyülekezet elragadtatik majd Krisztussal a mennybe, és visszatér, hogy Krisztussal együtt uralkodják az ezeréves birodalom idején a földön.	8. A megváltott Izráel Krisztus alattvalója lesz annak ezeréves uralma alatt.

Számos más eltérést is meg lehetne még említeni a Gyülekezet és Izráel között. Lewis Sperry Chafer: Systematic Theology-ban (Rendszeres Teológiájában) huszonnégy félreismerhetetlen különbséget sorol fel. Az előbbi nyolc pont is elegendő ahhoz, hogy megmutassa: a Gyülekezetnek egyetlenszerű helye van Isten tervében, és semmiképpen sem azonos Izráellel.

Az egyik olyan igeszakasz, amelyben rendszerint össze szokták keverni Izráelt és a Gyülekezetet, az Úr Jézusnak az Olajfák hegyén mondott beszéde, a Mt 23,37-25,46 szerint. Ez a hosszú rész Izráelre vonatkozik és nem a Gyülekezetre. A Krisztus uralmát közvetlenül megelőző időkben és az uralma idején levő viszonyokat írja le. Figyeljük meg, amit a 24,16-ban mond: „akkor, akik Júdeában lesznek, fussanak a hegyekbe” – tehát a hely kétségkívül a zsidó népre utal. A 20. versben pedig: „Imádkozzatok pedig, hogy a ti futásokatok ...ne szombatnapon (legyen).” A szombat megszentelése soha nem volt parancs

a Gyülekezet számára, csakis Izráelnek. A 22. vers választottai az *Izráel* közül kiválasztottak. Krisztusnak a 30. versben leírt eljövetele nem a Gyülekezetért való eljövételére, hanem Krisztusnak királyként való bevonulására vonatkozik.

A bibliaolvasónak tehát különbséget kell tennie az Izráelre és a Gyülekezetre vonatkozó igehelyek között. Ha az Úr napjáról olvas, az igehely elsősorban Izráelre vonatkozik. Ha viszont Krisztus napjáról van szó, akkor nyilván a Gyülekezetről ír a szóban forgó igehely. Így a Jelenések könyve 11. fejezetében a hetedik trombitászó Izráelre vonatkozik, mert az Úr napjának része. Az 1Kor 15,52-ben viszont az „utolsó trombitászó” a Gyülekezetre vonatkozik, mivel az elragadtatást jelzi, ez pedig a Krisztus napjával kapcsolatos.

Befejezésül vegyük szemügyre azt a két fő érvet, amellyel leginkább megkísérlik alátámasztani a Gyülekezet és Izráel egy és ugyanazon voltát.

1. A Csel 7,38-ban Izráelt a pusztában vándorló gyülekezetnek nevezi az Írás. Tudnunk kell azonban, hogy a „gyülekezet” szó egyszerűen csak az emberek bizonyos társaságát, csoportját jelenti. Ugyanezt a kitétel olvashatjuk az Efézusban összegyülekezett néppel kapcsolatban (Csel 19,32). Az újszövetségi Gyülekezet viszont az Atya Istennek és az Úr Jézus Krisztusnak a népe, és az Írás mindig ebben az értelemben szól róla.

2. Pál így ír a Gal 6,16-ban: „És akik e szabály szerint élnek, békesség és irgalmasság azokon, és az Istennek Izráelén”. Az „Istennek Izráelén” kifejezést úgy tekintik, mint amely alátámasztja, hogy ma valamennyi hívő „Isten Izráelét” alkotja. Szerintünk ez félreértés. Amikor Pál azt írja „békesség ... azokon”, akkor valamennyi hívőre gondol. Amikor viszont „Istennek Izráelét” említi, akkor ezalatt az Izráelből származó hívőket érti, akik már az új teremtés (15. v.) és nem a zsidó törvények szerint élnek.

18. fejezet:

Törvény és kegyelem

A törvény és a kegyelem az Isten két ellentétes bánásmódja az emberrel. Két különböző elvről is beszélhetünk, amellyel Isten megvizsgálja, mi van az emberben. Gondolhatunk erre úgy is, mint a népével szerzett két szövetségre. „Mert a törvény Mózes által adatott, a kegyelem pedig és az igazság Jézus Krisztus által lett” (Jn 1,17).

A törvény alatt élő ember azt kapja, amit megérdemel. A kegyelem viszont megkíméli az embert attól, amit megérdemel, és mérhetetlenül meggazdagítja – ingyen, ajándékképpen. A két elvet a Róm 4,4.5 így írja le:

„Annak pedig, aki munkálkodik, a jutalom nem tulajdonított kegyelemből, hanem tartozás szerint; ellenben annak, aki nem munkálkodik, hanem hisz abban, aki az istentelent megigazítja, annak a hite számítódik be megigazulására.”

A törvény és a kegyelem kölcsönösen kizárják egymást, egymással össze nem egyeztethetők „...hogya pedig kegyelemből, akkor nem cselekedetekből; különben a kegyelem nem volna többé kegyelem” (Róm 11,6).

A törvény *feltételekhez kötött szövetség*: Isten azt mondja, „ha engedelmeskedsz, megjutalmazlak, ha nem engedelmeskedsz, meg kell hogy büntesselek.” A kegyelem viszont *feltétel nélküli szövetség*. Isten kijelenti: „ingyen megáldalak téged”.

A törvény azt mondja: ezt cselekedd! – míg a kegyelem így szól: higgy! A hit viszont *nem* érdem. Senki sem dicsekedhet azzal, hogy hitt az Úrban. Milyen ostobaság is lenne nem bízni az egész világmindenség egyetlen megbízható személyében!

A törvény megkívánja a szentséget, de nem ad erőt a szent élet folytatásához. A kegyelem megtanít a szentségre (Tit 2,11.12) és megadja a szent élethez szükséges erőt. Valaki ezt így foglalta össze: „A törvény erőt kíván az erőtlentől, és megát-

kozza azt, amiért erőtelen. A kegyelem erőt ad az erőtlennek, és megáldja annak igénybevételét.”

A törvény átkoz: „Átkozott minden, aki meg nem marad mindazokban, amik megírtak a törvény könyvében, hogy azokat cselekedje” (Gal 3,10). A kegyelem áldást hoz magával: „Megigazulván ingyen az Ő kegyelméből, a Krisztus Jézusban való váltság által” (Róm 3,24).

A törvény dicsekvésre késztet, a kegyelem kizárja a dicsekvést. „Hol van tehát a dicsekvés? Kirekesztetett. Mely törvény által? A cselekedeteké által? Nem, hanem a hit törvénye által” (Róm 3,27).

A törvény alatt élő ember nem lehet bizonyos az üdvösségében. Soha nem tudhatja, hogy elég sok jót cselekedett-e már, vagy hogy cselekedetei eléggé jók voltak-e. A kegyelem teljes üdvbizonyosságot ad, mert az üdvösség Isten ajándéka, és azt csak *tudjuk*, amikor ajándékot kapunk.

A törvény alatt élő ember soha nem érezheti magát biztonságban, mert nem tudhatja, képes-e a *jövőben* is eleget tenni a törvény előírásának. A kegyelem alatt a hívő mindörökké biztonságban érezheti magát (Jn 10,27-29), mert üdvösségét Krisztus váltságműve szerezte meg.

Törvény által nincs üdvösség. Istennek soha nem állt szándékában, hogy a törvény által üdvözítsen bárkit is. A törvény célja, hogy megmutassa az embernek bűnös voltát. „...a bűn ismerete a törvény által van” (Róm 3,20), tehát a törvény a bűnnel, és nem az üdvösséggel ismertet meg minket.

A megváltás kegyelem által van (Ef 2,8.9). Istennek ingyen, meg nem érdemelten kapott ajándéka, melyet mindazok elnyernek, akik elfogadják, hogy Jézus Krisztus az egyetlen remény-ségük az üdvösségre nézve.

A törvény bünt szül (Róm 7,8-13), a kegyelem viszont *megutáltatja* a bünt. Ha a bűnös ember a törvény alá kerül, azonnal azt igyekszik cselekedni, ami tilos. Ez nem a törvény hibája, hanem az ember bűnös természetéé. A kegyelmet nyert ember kerül a bünt. Ha arra gondolunk, mit kellett szenvednie

Megváltónknak a bűneink miatt, akkor szükségszerűen elfordulunk a bűntől.

A törvény alatt az elvégzendő munkának soha nincs vége. Ezért iktatta be Isten a hetedik napot, a hatnapos fáradozás után. A kegyelem befejezett munkát eredményez, ezért *kezdjük* el a hetünket az Úr napjával, a nyugalom napjával, a vasárnappal.

A törvény megmondja, mit kell az embernek cselekednie. A kegyelem viszont azt jelenti ki, mit tett Isten Krisztusban.

A törvény a (rab)szolgaság rendszerét teremti meg (Gal 4,1-3). A kegyelem viszont a szabadságét (Gal 5,1). A törvény alatt az ember *rabszolga*, a kegyelem alatt viszont Isten *gyermeke*.

A törvény azt mondja: „Szeresd...” A kegyelem pedig: „Úgy szerette Isten a világot...”

A törvény ezt mondja: „Ezt cselekedd, és élsz...” A kegyelem pedig: „Életet nyertél, tehát cselekedheted mindezt...”

A törvény követeléseket támaszt. A kegyelem eláraszt minket kiváltságokkal.

A törvény elítéli a legjobbakat is, a kegyelem igazzá teszi a legrosszabbat is.

A törvényt be kell tartani. A kegyelem megtart minket.

A törvény nem teszi lehetővé az embernek a bocsánatot. A kegyelem megajándékoz minket egy Védelmezővel.

A törvény idején az atyjának engedetlen fiút kivítették a városból, és megkövezték (5Móz 21,18-21). A kegyelem alatt a tékozló fiú megbánhatja a bűneit, és ismét visszatérhet az atyai házába (Lk 15,21-24).

A törvény időszakában a nyáj meghal a pásztorért. A kegyelem alatt a pásztor hal meg a nyájáért (Jn 10,11).

A kegyelem felsőbbrendűségét valaki így írta le: „A kegyelem nem keresi az elismerésre méltó jó embereket, mert a jó elismerése nem kegyelem, hanem igazság. A kegyelem a kárhozatra méltó, vétkes, tehetetlen embereket keresi, hogy megmentse, üdvözítse, megszentelje és megdicsőítse őket.”

Luther Márton azt mondta, hogy ha valaki helyesen tud különbséget tenni törvény és kegyelem között, az legyen hálás Istennek ezért a képességért, és tartsa magát tehetséges igeismerőnek.

19. fejezet:

A Gyülekezet és Isten országa (királysága)

Talán számos olvasóm meglepődik, ha megtudja, hogy a Gyülekezet nem azonos Isten országával, vagy a mennyek országával. Keresztyén körökben általában egyforma kifejezéseknek tartják a Gyülekezetet és Isten országát. Pedig a kettő összetévesztése súlyos problémákat okoz mind a tanítás, mind a gyakorlati élet terén.

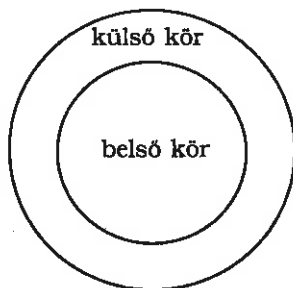
Korábbi fejezeteinkben alaposan tárgyaltuk a Gyülekezet kérdését, ezért nem szükséges újra áttekintenünk ezt az anyagot. Elég, ha emlékeztetünk arra, hogy a Gyülekezet sajátos, egyetlenszerű közösség, amelyhez hasonló nincs az egész emberiség történetében. Itt Krisztusban megszűnik minden faji, társadalmi és nemi különbség: mindnyájan egyek a Krisztusban. A Gyülekezet pünkösdkor született, és története az elragadtatáskor ér véget. Úgy is nevezi az Írás, hogy Krisztus Teste vagy menyasszonya, arra rendelve, hogy vele uralkodjék majd Országában, és osztozzék az Ő dicsőségében mindörökké.

De mi a helyzet a *mennyek országával*?

A mennyek országa az a hely, ahol Isten uralmát általánosan elismerik. A „menny” szó jelképes értelemben Istenre utal. Ezt világosan látjuk a Dán 4,22-23-ban. A 22. versben Dániel azt mondja, hogy „a felséges (Isten) uralkodik az emberek birodalmán”, a következő versben pedig, hogy „az Ég uralkodik”. Így a mennyek országa azt jelenti, hogy az Isten uralkodik, ahol az emberek alávetik magukat ennek az uralomnak.

A mennyek országának két területe van. *Tágabb* értelemben beletartoznak mindazok, akik elismerik Istent mint a legfőbb uralkodót. A *belső kör* viszont csak a valóban megtérteket foglalja magában. Ezt koncentrikus körökkel ábrázolhatnánk, melyek közül a nagy, külső körben foglal helyet a kisebb, belső kör: az Istenben hívők széles körén belül a megtértek köre.

A külső körben együtt vannak az igazak a képmutatókkal, együtt van a „gabona” a „konkollyal”. A belső körbe viszont

csak az Úr Jézus Krisztusban való hit által újjászületettek kerülnek.

Az Isten országáról szóló bibliai igehelyeket – történelmi fejlődésük szerint öt különböző szakaszra oszthatjuk.

Az előre megígért ország (királyság)

Mindenekelőtt az *Isten országáról jövendöltek a próféták az ÓSZ-ben*. Dániel megírta, hogy Isten felállítja majd királyságát, amely soha meg nem romol, és felette semmi más nép nem uralkodik (Dán 2,44). Ugyancsak megjövendölte Krisztus eljöveteletét és örökké tartó uralmát (Dán 7,13; lásd még Jer 23,5.6).

Az ország (királyság) közel van

Másodszor, úgy szól az Ige a mennyek országáról, mint amely közel, sőt *jelen van a király személyében*. Elsőnek Keresztelő János, majd Jézus és a tanítványok egyaránt kijelentték, hogy elközelgett a mennyek országa (Mt 3,2; 4,17; 10,7). Megérkezett a Király, hogy kijelentse magát Izráel népének. Jézus ezt mondta: „...ha pedig én Istennek Szellemé által úzom ki az ördögöket, akkor kétség nélkül elérkezett hozzátok az Isten országa” (Mt 12,28). Majd egy másik alkalommal: „ímé, az Isten országa tikóztetek van” (Lk 17,21). Közöttük volt, mert megérkezett közéjük a királya. (Bár az utolsó két igehelyen nem mennyek országát, hanem Isten országát olvashatunk, később látni fogjuk, hogy az Újszövetség a két kifejezést váltakozva használja ugyanazon fogalom megjelölésére.)

Az ország (királyság) átmeneti formája

Harmadszor, találkozunk a Szentírásban az Isten országának *átmeneti formájával*. Miután a Királyt visszautasította Izrael, Krisztus visszatért a mennybe. A *mennyek országa ma azoknak a szívében él*, akik a Királyt távollétében is elismerik Uruknek. A mennyek országának ezt az átmeneti formáját írja le Mt 13. fejezete példázataiban.

Az ország (királyság) megjelenése

A mennyek országának negyedik szakasza annak nyilvános megjelenése, amikor Krisztus valóban, szó szerinti értelemben uralkodni fog *ezeréves királysága* alatt a földön. Ennek előképét látjuk a megdicsőülés hegyén. Itt az Úr olyan dicsőségben jelent meg, ahogyan majd egykor meg fog jelenni (Mt 16,28). Isten országának erre a formájára utalnak az Úr Jézus következő szavai: „Sokan eljönnek napkeletről és napnyugatról, és letelepednek Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal a mennyeknek országában” (Mt 8,11).

Az örök királyság

Az ötödik és végleges szakasz *az örökké tartó királyság* lesz, amelyről így írt Péter apostol 2. levelének 1,11 versében: „a mi Urunknak és megtartónknak, a Jézus Krisztusnak örök országa”.

A mennyek királysága és Isten királysága

A „mennyek országa” kitévelt csak Máté evangéliumában olvashatjuk, az „Isten országa” kifejezést viszont mind a négy evangéliumban. Gyakorlati szempontból mindkét fogalom ugyanazt jelenti. Pl. Mt 19,23-ban az Úr Jézus arról beszél, hogy milyen nehéz bejutni a gazdagnak a *mennyek országába*. A Mk 10,23-ban és Lk 18,24-ben az Úr Jézus ugyanezt mondja, de az *Isten országa* kifejezést használja. Azután Máté is említ valami egészen hasonlót *Isten országával* kapcsolatban (vö. Mt 19,23-at 19,24-gyel).

Lássunk néhány igehelyet, ahol felváltva szerepel a mennyek országa és az Isten országa kifejezés:

- Mt 4,17 vesd össze Mk 1,15-tel
 Mt 8,11 vö. Lk 13,29
 Mt 10,7 vö. Lk 9,2
 Mt 11,11 vö. Lk 7,28
 Mt 13,11 vö. Mk 4,11
 Mt 13,31 vö. Mk 4,30.31; Lk 13,18
 Mt 13,33 vö. Lk 13,20.21
 Mt 19,14 vö. Mk 10,14; Lk 18,16.

Említettük, hogy a mennyek országának van külső megjelenése és belső valósága. Ugyanez érvényes az Isten országára. Utóbbi a következőkben igazoljuk:

Mennyek országa	Isten országa
Külső szempontból magában foglalja mindazokat, akik őszintén elfogadják uruknak a Királyt, de a csupán színlag odatartozókat is. Ezt látjuk a magvető példázatában (Mt 13,3-11), valamint a mustármag (Mt 13,31.32) és a kovász példázatában (Mt 13,33).	Szintén magában foglalja az igazakat és a képmutatókat. Ezt látjuk a magvető példázatában (Lk 8,4-10), továbbá a mustármag (Lk 13,18-19) és a kovász példázatában (Lk 13,20-21).
Ami igazi, belső lényegét illeti, a mennyek országába csak azok léphetnek be, akik őszintén megtértek (Mt 18,3).	Ami igazi, belső valóságát illeti, Isten országába csak azok juthatnak be, akik újjászülettek (Jn 3,3.5).
	Erre a belső valóságra utalt Pál a Róm 14,17-ben: „Mert az Isten országa nem evés, nem ivás, hanem igazságosság, békesség és a Szent Szellemben való öröm.” Ugyancsak kihangsúlyozza: „Mert nem beszédben áll az Istennek országa, hanem erőben” (1Kor 4,20).

Isten országa (királysága) és a Gyülekezet

Isten országa és a Gyülekezet közötti különbséget a következőkben láthatjuk: Isten országa Krisztus nyilvános munkálkodásával kezdődött; a Gyülekezet pedig pünkösdi napján született (Csel 2). Isten országa itt lesz a földön, egészen a föld és ég elmúlásáig; a Gyülekezet viszont csak addig, amíg Krisztus el nem ragadja a mennybe. Azután visszatér majd Krisztussal, annak második ádventjén, hogy mint Teste vele uralkodjék. Jelenleg mindazok, akik valóban bensőleg Isten országába tartoznak, egyben tagjai a Gyülekezetnek is. *Ez az egyetlen szempont, amelyből nézve a két valóság fedi egymást.*

IV.

Különbségek a jövőbeli események terén

20. fejezet: Krisztus két visszajövetele

Hogy igazán megérthessük a Szentírást, és gyönyörűségünket találjuk benne, tudnunk kell a különbségről Krisztus első és második eljövetele között. Első eljövetele természetesen akkor volt, amikor megszületett mint csecsemő, és a betlehemi jászolbölcsőbe helyezték. Második eljövetele az lesz, amikor majd visszatér. Az első Krisztus szenvedésével kapcsolatos, a második pedig az azt követő dicsőséggel (1Pt 1,11).

Ebben a fejezetben általánosságban beszélünk Krisztus második eljövételéről, és csak azzal az egyszerű ténnyel foglalkozunk, hogy az Údvözítő majd visszajön. A következő fejezetben viszont látni fogjuk, hogy második eljövételének bizonyos szakaszai vannak.

Az ószövetségi próféták előre látták a Messiás eljövetelét, de nem egészen tisztán és világosan. Isten Szelleme kijelentette nekik, hogy a Krisztus eljön alázatos, és majd dicsőséges alakjában. Szervedni fog, vérezni és meghalni, és diadalmaskodik majd minden ellenségén. Ezt nem tudták összeegyeztetni. Nem látták világosan, hogy a Messiás két különböző eljövételéről beszélnek, és a két eljövétel között több mint 1900 esztendő fog eltelni.

Ezért a két eljövételről gyakran együtt olvashatunk a Bibliában anélkül, hogy utalást találnánk a kettő közt eltelő időszakra. Ha megtanulunk különbséget tenni, az nagy hasznunkra és gyönyörűségünkre válik. Íme néhány példa:

Példák olyan szövegrészekre, amelyek együtt említik Krisztus két eljövételét:

A 22. zsoltár első huszonkét verse nyilvánvalóan Krisztus első eljövételére utal, beszél megváltó szenvedéséről a kereszten. A 22. és 23. versek között azonban nyilvánvaló törés van: a zsoltár utolsó tíz verse a második ádvent (eljövétel) győzelméről és dicsőségéről szól.

Ugyancsak megtaláljuk mindkét eljövételt az Ézs 9,5-6-ban:

„Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk, és az uralom az Ő vállán lesz, és hívják nevét: Csodálatosnak, Tanácsosnak, Erős Istennek, Örökkévalóság Atyjának, Békesség Fejedelmének. Uralma növekedésének és békéjének nem lesz vége Dávid trónján és királysága felett, hogy felemelje és megerősítse azt jogosság és igazság által mostantól mindörökké. A Seregek Urának buzgó szeretete viszi véghez ezt!”

A betlehemi születésről beszél az, hogy „egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk”. A két vers további része előre mutat arra az időre, amikor visszajön majd hatalommal és nagy dicsőséggel.

Krisztus két eljövételét találjuk az Ézs 49,7-ben is:

„Ezt mondja az Úr, Izráel megváltója, Szentje annak, akit megvetnek az emberek, utálnak a népek, zsarnokok szolgája: Királyok kelnek föl, ha meglátnak, és fejedelmek borulnak le az Úrért, aki hűséges hozzád, Izráel Szentjéért, aki kiválasztott téged.”

Első eljövételét találjuk meg az „akit megvetnek az emberek, utálnak a népek, aki a zsarnokok szolgája” kifejezésekben, a vers többi része azonban félreérthetetlenül második eljövételére utal.

Vagy figyeljük meg az Ézs 52,14-15-öt:

„Miképpen eliszonyodtak tőle sokan, oly rút, nem emberi volt ábrázata, és alakja sem emberek fiaié volt, akképpen ejt ámulatba sok népeket; fölötte a királyok befogják szájukat; mert amit nekik nem beszéltek, azt látják, amit nem hallottak, arra figyelnek.”

A 14. vers nyilvánvalóan a keresztre utal; akik látták a keresztre feszítést, megrendültek szenvedésének nagyságán. Olyannyira el volt torzulva, hogy szinte nem is volt emberi alakja. Viszont kirívó különbség van a 15. versben. Amikor majd visszatér a Megváltó, az emberek a dicsőségén fognak álmélkodni. A népek megrendülnek majd, amikor látják az alázatos názáreti szenvedőt visszatérni, mint Királyok Királyát és Uraknak Urát.

A legjobb példa arra, hogyan látja együtt a Szentírás a két adventet, az Ézs 61,1-2-ben van:

„Az Úr Isten Szelleme van énrajtam azért, mert fölkent engem az Úr, hogy a szegényeknek örömet mondjak; elküldött, hogy bekössem a megtört szívűeket, hogy hirdessek a foglyoknak szabadulást és a megkötözötteknek megoldást. Hogy hirdessek az Úr jókedvének esztendejét és Istenünk bosszúállásának napját; megvigasztaljak minden gyászolót.”

Jézus ezekből a versekből idézett a názáreti zsinagógában (Lk 4,18-19). Figyeljük meg, hogy a „hirdessek az Úr jókedvének esztendejét” szavakkal befejezte, és azt már nem olvasta fel, hogy: „és Istenünk bosszúállása napját”. Miért? Mert első eljövetelekor még az Isten jókedvének esztendejét hirdette. Második eljövetele viszont „Istenünk bosszúállása napjával” fog kezdődni.

Hasonlóan megtaláljuk a két adventet a Zsolt 34,16-17-ben:

„Az Úr szemei az igazakon vannak, és az Ő fülei azoknak kiáltásán; az Úr orcája pedig a gonosztevőkön van, hogy kiírta emlékezetüket a földről.”

Amikor Péter idézi ezeket a verseket az 1Pt 3,12-ben, szintén elhagyja ezeket a szavakat: „hogy kiírta emlékezetüket a földről”. Az idézet első része arra a korszakra vonatkozik, amelyben élünk, az utolsó mondat azonban már Krisztus második eljövetelére.

Mikeás prófeta megjövendölte, hogy Betlehem lesz a Messiás születési helye (5,2):

„De te, Efratának Betleheme, bár kicsiny vagy Júda ezrei

között; belőled származik nekem, aki uralkodó az Izráelen; aki-
nek származása eleitől fogva, öröktől fogva van.”

Ezután Mikeás gyorsan áttér Krisztus második eljövetelére,
amikor majd a Messiás nagy lesz, és hatalma a föld végéig ter-
jed (Mik 5,4):

„És megáll, és legeltet az Úrnak erejével, az Úrnak, az Ő Is-
tenének felséges nevével; és bátorsággal lakoznak, mert imé fel-
magasztaltatik a földnek határáig.”

Zak 9,9-ben olvashatunk Krisztus Jeruzsálembé való diadal-
mas bevonulásáról:

„Örülj nagyon, Sionnak leánya, örvendezz, Jeruzsálem le-
ánya! Imé, jön neked a te királyod; igaz és szabadító Ő; sze-
gény és számárháton ülő, azaz nőstényszamárnak vehmén.”

A következő vers azonban már előre tekint a második eljöve-
telre, amikor Krisztus uralkodik majd tengertől tengerig:

„És kivesztem a szekeret Efraimból, és a lovat Jeruzsálem-
ből, kivesztem a harci kézivet, és békességet hirdet a pogá-
nyoknak; és uralkodik tengertől tengerig, és a folyamtól a föld
határáig.”

A két eljövetelet olykor együtt találjuk az Újszövetségben is,
pl. a Lk 1,31-33-ban:

„És imé fogansz a te méhedben, és szülsz fiat, és nevezed az
Ő nevét Jézusnak. Ez nagy lesz, és a Magasságos Fiának híva-
tik; és neki adja az Úr Isten a Dávidnak, az Ő atyjának királyi
székét; és uralkodik a Jákób házán mindörökké; és az Ő ki-
ráltságának vége nem lesz.”

A 31. vers nyilván Jézus születésekor teljesedett be (lásd: Mt
1,25). A 32. és 33. versek viszont már túlmutatnak jelen ko-
runkon arra az időre, amikor Krisztus visszatér majd, hogy el-
foglalja helyét a Dávid királyi trónján, és uralkodjék a föld fe-
lett.

A két ádventre történik homályos utalás a Lk 20,18-ban is:

„Valaki e kőre esik, szétzúzatik; akire pedig ez esik reá, szét-
morzsolja azt.”

A vers első felében a kő (Krisztus) a földön van még. Testté
létele idején az emberek reá estek és összetörték. A vers máso-

dik felében viszont a kő felülről hull alá. Amikor Krisztus visszatér majd, porrá zúzza az ellenszegülőket (Dán 2,34a).

A két eljövételről végül hadd idézzünk még egy nyilvánvaló együttlátást a Zsid 9,26.28-ból:

„Mert különben sokszor kellett volna szenvednie a világ teremtése óta; így pedig csak egyszer jelent meg az időknek végén, hogy áldozatával eltörölje a bűnt... Azonképpen Krisztus is egyszer megáldoztatván sokak bűneinek eltörlése végett, másodszer a bűn hordozása nélkül jelenik meg azoknak, akik Őt várják üdvösségükre.”

Egyszer eljött, hogy önmaga feláldozásával eltörölje a bűnt. Ez volt az első ádvent. Másodszer azonban bűn nélkül jelenik majd meg üdvösségünkre; azaz, amikor majd visszajön.

21. fejezet: Krisztus visszajövetelének szakaszai

Az előző fejezetben láttuk, hogy különbséget kell tennünk Krisztus első és második eljövetele között. Az első eljövétel már történelem, csaknem 2000 évvel ezelőtt volt. Második eljövetele prófécia: még a jövőbe tartozik.

Tudnunk kell azonban, hogy a második eljövétel nem egyetlen eseményből áll majd. Bizonyos időbe fog telni, amelynek négy korszakát különböztetjük meg. Ezekkel a szakaszokkal foglalkozik jelen fejezetünk.

Az Újszövetség eredeti nyelvében „az eljövétel” szó annyit jelent: „jelenlét”, vagyis „jön, hogy jelen legyen” (gör. parouzia). Jelzi a jövetelt éppúgy, mint az azt követő jelenlétet. Általában a király eljövetelére és az azt követő királyi látogatás eseményeire vonatkoztatták.

Mikor pl. azt olvassuk, hogy Krisztus eljött Galileába, ez ott-tartózkodását és sokak meggyógyítását is jelentette. Tehát nemcsak a Galileába érkezésének napját értjük ezen, hanem az egész ott töltött időt.

Így amikor Krisztus második eljöveteléről beszélünk, nem szabad azt valamiféle elszigetelt eseménynek tekintenünk. Egész korszak lesz az, a következő négy szakasszal:

1. a kezdete,
2. a lefolyása,
3. a megnyilvánulása,
4. a tetőfoka.

1. Krisztus visszajövetelének kezdete

Krisztus visszajövetelének kezdete az elragadtatás, azaz amikor Krisztus eljön a szentjeiért. A levegőégben jön el, ekkor fel-támadnak azok, akik Krisztusban elaludtak. Az akkor élő keresztények elváltoznak. Ez bármely pillanatban megtörténhet, és egy pillanat alatt megy majd végbe.

„Mert amiképpen Ádámban mindnyájan meghalnak, azon-

képpen a Krisztusban is mindnyájan megelevenítettnek. Mindenki pedig a maga rendje szerint. Első zsenge a Krisztus; azután akik a Krisztuséi az Ő eljövetelekor” (1Kor 15,22-23).

„Nem akarom továbbá, testvérek, hogy tudatlanságban legyetek azok felől, akik elaludtak, hogy ne bánkódjatok, mint a többiek, akiknek nincsen reménységük. Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadott, azonképpen az Isten is előhossa azokat, akik elaludtak, a Jézus által Ővele együtt. Mert azt mondjuk nektek az Úr szavával, hogy mi, akik élünk, akik megmaradunk az Úr eljöveteleig, éppen nem előzzük meg azokat, akik elaludtak. Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből, és feltámadnak először azok, akik meghaltak a Krisztusban; azután, mi, akik élünk, akik megmaradunk, elragadtatunk azokkal együtt a felhőkön az Úr elébe a levegőbe, és ekképpen mindenkor az Úrral leszünk. Annak okáért vigasztaljátok egymást e beszédekkel” (1Tesz 4,13-18).

„Kérünk pedig titeket, testvérek, a mi Urunk Jézus Krisztus eljöveteleire és a mi Óhozzá leendő egybegyűlésünkre nézve...” (2Tesz 2,1).

„Legyetek azért, testvérek, béketűrők az Úrnak eljöveteleig. Íme, a szántóvető várja a földnek drága gyümölcsét, béketűréssel várja, míg reggeli és estéli esőt kap. Legyetek ti is béketűrők, és erősítsétek meg szíveteket, mert az Úrnak eljövele közel van” (Jak 5,7.8).

„És most, fiacskáim, maradjatok Őbenne; hogy mikor megjelenik, bizodalmunk legyen, hogy meg ne szégyenüljünk az Ő eljövetelekor” (1Jn 2,28).

Egyéb, az elragadtatásról szóló igehelyek: Jn 14,1-4; 1Kor 15,51-54; Fil 3,20-21; 1Tesz 1,10; Zsid 9,28; 1Jn 3,2; Jel 22,7.20.

2. Krisztus eljöveteleének lefolyása

Krisztus eljöveteleének ez a második szakasza, amikor Krisztus ítélőszéke előtt megjutalmaztatnak majd a hívők hűséges szolgálatukért.

„Mert kicsoda a mi reménységünk, örömünk és dicsekedésünk koronája (koszorúja)? Avagy nem azok lesztek-e ti is a mi Urunk Jézus Krisztus előtt az Ő eljövetelekor?” (1Tesz 2,19).

„Maga pedig a békességnek Istene szenteljen meg titeket mindenestől; mind szellemetek, mind lelketek, mind testetek feddhetetlenül őriztessék meg a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelére” (1Tesz 5,23). Lásd még: Róm 14,10-12; 1Kor 3,11-15; 2Kor 5,10; 2Tim 4,7.8.

A másik, valószínűleg szintén ekkor bekövetkező esemény a Bárány menyegzői lakomája lesz. A Jelenések könyvéből tudjuk, hogy ez megelőzi majd Krisztus dicsőséges uralmát. Ezért beszélünk róla ezen a helyen, jöllehet az „eljövetel” szót nem szoktuk vele kapcsolatban használni.

„És hallám mintegy nagy sokaság szavát, és mintegy sok vízek zúgását, és mintegy erős mennydörgések szavát, mondván: Alleluja! mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a Mindenható. Örüljünk és örvendezzünk, és adjunk dicsőséget neki, mert eljött a Bárány menyegzője, és az Ő felesége elkészítette magát. És adatott annak, hogy felöltözzék tiszta és ragyogó gyolcsba; mert a fehér gyolcs a szenteknek igazságos cselekedetei. És mondta nekem: Boldogok azok, akik a Bárány menyegzőjének vacsorájára hivatalosak. És mondta nekem: Ezek az Istennek igaz beszédei” (Jel 19,6-9).

Míg a fenti események a mennyben lejátszódnak, a földön nagy nyomorúság következik be. Ez körülbelül hét évig fog tartani, mely idő alatt Isten egyre súlyosabb ítéleteket bocsát majd a földre (Dán 9,27; Mt 24,4-28; Jel 6-19. fej.). A korszak második felét a „nagy nyomorúság” korának ismerjük. Soha nem látott csapások látogatják meg akkor az emberiséget (Mt 24,15-21).

3. Krisztus eljövetelének megnyilvánulása

E harmadik szakaszban Krisztus eljön majd hatalommal és dicsőséggel a földre, hogy ott uralkodjék mint a Királyok Királya és Uraknak Ura. A hívők elragadtatását a világ nem látja meg, mert az a másodperc töredéke alatt megy végbe. Ellenben

mindenki meglátja majd Krisztust, amikor eljön, hogy uralkodjék. Ezért nevezik ezt a szakaszt az Ő eljövele megnyilvánulásának (epifánia). Ez a harmadik szakasz.

„Mikor pedig az Olajfák hegyén ült, hozzá mentek a tanítványok magukban, mondván: Mondd meg nekünk, mikor lesznek meg ezek? És micsoda jele lesz a Te eljövednedek és a (világ) korszak végének?” (Mt 24,3).

„Mert amiképpen a villámlás napkeletről támad és ellátszik egész napnyugatig, úgy lesz az Emberfiának eljövele is” (Mt 24,27).

„Amiképpen pedig a Nőé napjaiban volt, akképpen lesz az Emberfiának eljövele is” (Mt 24,37).

„És nem vettek észre semmit, mígnem eljött az özönvíz, és mindnyájukat elragadta; akképpen lesz az Emberfiának eljövele is” (Mt 24,39).

„Hogy erősekké tegye a ti szíveteket, feddhetetlenné a szentségben, a mi Istenünk és Atyánk előtt, amikor eljő a mi Urunk Jézus Krisztus minden Ő szentjeivel egyetemben” (1Tesz 3,13).

„És akkor fog megjelenni a törvénytaposó, akit megemész az Úr az Ő szájának leheletével, és megsemmisít az Ő megjelenésének feltűnésével” (2Tesz 2,8).

„Mert nem mesterkélte meséket követve ismertettük meg veletek a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmát és eljövételét; hanem mint akik szemlélői voltunk az Ő nagyságának” (2Pt 1,16). (Itt Péter a megdicsőülés hegyén való élményére utal, ahol Krisztus megjelent dicsőségben.)

Krisztus megjelenésének harmadik szakaszára utalnak még a következő igehelyek: Zak 14,4; Mal 4,1-3; Csel 1,11; 2Tesz 1,7-9; Júd 14; Jel 1,7; 19,11-16.

Ha Krisztusnak, mint Emberfiának az eljövételéről szó van, akkor az mindig erre a harmadik szakaszra vonatkozik.

4. Krisztus eljövételének tetőfoka

E végső szakaszban a mostani ég és föld tűz által pusztul majd el. Ez Krisztus ezeréves uralmát fogja követni. Erre utal a 2Pt 3,4.7-13:

„És ezt mondják: Hol van az Ő eljövetelének ígérete? Mert amióta az atyák elhunytak, minden azonképpen marad a teremtés kezdetétől fogva... A mostani egek pedig és a föld, ugyanazon szó által megkíméltettek, tűznek tartatván fenn, az ítéletnek és az istentelen emberek romlásának napjára. Ez az egy azonban ne legyen elrejtve előttetek, szeretteim, hogy egy nap az Úrnál olyan, mint ezer esztendő, és ezer esztendő, mint egy nap. Nem késik el az ígérettel az Úr, mint némelyek késelemnek tartják; hanem hosszan tűr érettünk, nem akarván, hogy némelyek elvessenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson. Az Úr napja pedig úgy jön majd el, mint éjjeli tolvaj, amikor az egek ropogva elmúlnak, az elemek pedig megégve felbomlanak, és a föld és a rajta lévő dolgok is megégnék. Mivelhogy azért mindezek felbomlanak, milyeneknek kell lennetek nektek szent életben és kegyességben, akik várjátok és sóvárogjátok az Isten napjának eljövetelét, amelyért az egek tűzbe borulva felbomlanak, és az elemek égve megolvadnak! De új eget és új földet várunk, amelyben igazságosság lakozik.”

Ebben a fejezetben olvashatunk az utolsó idők csúfalkodóiról, akik tagadják majd a Krisztus visszajövetelének lehetőségét. Vajon mire gondolnak?

Az elragadtatásra? Semmiképpen. Valószínűleg erről sejtelmük sincs. Vajon arra, hogy Krisztus eljön, hogy uralkodjék? Erre sem, ez nyilvánvaló. Az egész igehely arra utal, hogy amit csúfalkodva tagadnak, az a gonoszoknak az Úr által való végső büntetése: azt tagadják, hogy az Isten rettenetes, egyre súlyosabb büntetésekkel bünteti majd meg a gonoszokat a földön, tehát azt, hogy lesz „világ vége”. Azzal érvelnek, hogy nincs semmi ok az aggodalomra, hiszen Isten eddig sem nyúlt bele erővel és hatalommal a világ folyásába, és ezután sem fog. Így tehát nyugodtan folytathatják gonosz életmódjukat.

Péter pedig azzal válaszol a gyűnyölődőknek, hogy előremutat a *Krisztus ezeréves uralma* után bekövetkező korszakra, amikor az általunk ismert egek és a föld felbomlanak és teljesen elpusztulnak. Krisztus eljövetelének ez a végső, kiteljesedést hozó szakasza azután fog végbemenni, hogy Krisztus befejezte ezeréves uralmát és megalapítja örökkévaló királyságát.

Azt kérdezhetné valaki: „Honnan tudhatjuk, hogy a Krisztus

visszajövetelének első és harmadik szakasza, az elragadtatás és Krisztus nyilvános megjelenése egymástól elválasztható, két különböző esemény lesz?” Erre azt feleljük: az Írás világosan megkülönbözteti őket, ahogy az alábbiakban látjuk:

Az elragadtatás	A megjelenés
1. Krisztus a levegőégbe jön (1Tesz 4,16-17).	1. Eljön a földre (Zak 14,4).
2. Eljön a szentjeiért (1Tesz 4,16-17).	2. Eljön a szentjeivel (1Tesz 3,13; 2Tesz 1,10; Júd 14).
3. Az elragadtatás titok, amelyről az ószövetségi korban semmit nem tudtak (1Kor 15,51).	3. A megjelenése nem titok, számos ószövetségi prófécia beszél róla (Zsolt 72; Ézs 11; Zak 14).
4. Az Írás sehol nem tanítja, hogy Krisztusnak a szentjeiért való eljövételét jelek előznék meg.	4. Krisztusnak a szentjeivel való eljövételét égi jelek előzik meg (Mt 24,29.30).
5. Az elragadtatás azonos Krisztus napjával (1Kor 1,8; 2Kor 1,14; Fil 1,6.10).	5. A megjelenés azonos az Úr napjával (2Tesz 2,1-12).
6. Az elragadtatásról úgy olvasunk, mint ami az áldás ideje (1Tesz 4,18).	6. A megjelenés legfőbb vonása az ítélet (2Tesz 2,8-12).
7. Az elragadtatás a pillanat tört része alatt megy végbe (1Kor 15,52). Ez arra utal, hogy a világ nyilván nem veszi észre.	7. A megjelenést meglátja az egész világ (Mt 24,27; Jel 1,7).
8. Az elragadtatás nyilván a Gyülekezetre vonatkozik elsősorban (Jn 14,1-4; 1Kor 15,51-58; 1Tesz 4,13-18).	8. A megjelenés elsősorban Izráelre vonatkozik, azután a pogányokra is (Mt 24-25. fej.).
9. Krisztus úgy jön el, mint fényes és hajnali csillag (Jel 22,16).	9. Krisztus úgy jön el, mint az igazságosság napja, és gyógyulás lesz a szárnyai alatt (Mal 4,2).

22. fejezet:

Az Úr napja, Krisztus napja, Isten napja

Már idáig is megértettünk valamit bizonyos fogalmak megkülönböztetésének fontosságából, a Szentírás tanulmányozása kapcsán. Most az eljövendő események tanulmányozásánál megpróbáljuk megfogalmazni és felismerni a különbséget az Úr napja, a *Krisztus* napja, valamint az *Isten* napja között.

Az Úr napja

Nyilván nem 24 órás napról van itt szó, hanem egy bizonyos, meghatározott jellegű korszakról.

Az Ószövetségben az „Úrnak napja” az ítélet, a pusztulás és sötétség korszakát jelenti (Ézs 2,12; Jóel 2,1-2). Ez az a nap, amikor Isten Izráel ellenségei ellen vonul és a legsúlyosabb büntetést méri rájuk (Sof 3,8-12; Jóel 3,14-16; Abd 15.16; Zak 12,8-9). Ezen a napon Isten megbünteti tulajdon népét is bálványimádásáért és a bűnbe való visszaeséséért (Jóel 1,15-20; Ám 5,18; Sof 1,17-18). Az Úr napja alapvetően a bűn megtorlásának és az Úr győzelmének napja (Jóel 2,31).

Az Újszövetségben viszont nagyjából azt a korszakot jelenti, amit így is neveznek, hogy „idők és alkalmak” (Csel 1,7; 1Tesz 5,1). A Gyülekezet elragadtatásával kezdődik, és magában foglalja:

1. *A nagy nyomorúság* időszakát, vagy másként Jákób nyomorúságának korszakát (Dán 9,27; Jer 30,7; Mt 24,4-28; 1Tesz 5,1-11; 2Tesz 2,2; Jel 6,1-19,16). Ez az Úr napjának első szakasza. Váratlanul, ugyanakkor hirtelen és kikerülhetetlen rombolással tör az emberekre, mint a tolvaj éjjel. Ez az időszak hozzávetőlegesen hét eszrendeig tart. Ekkor Isten megítéli a hitelhagyott zsidókat, a hitelhagyott keresztyéneket és a pogányokat. Az egyre szigorodó ítéleteket a Jelenések könyve a hét pecsét, hét trombitaszó és hét pohár jelképével írja le. A *nagy nyomorúság* korszakának második felét a nagy nyomorúságnak

nevezi az Írás. A világ soha idáig nem tapasztalt csapásokat és nyomorúságokat fog átélni.

2. *Krisztus eljön szentjével* (Mal 4,1-3; 2Tesz 1,7-9). A nyomorúság korszakának végén az Úr Jézus visszatér a földre „hatalmának angyalaival, tűznek lángjában”, és „bosszút áll azokon, akik nem ismerik az Istent, és akik nem engedelmeskednek a mi Urunk, Jézus Krisztus evangéliumának.” Szétzúzza valamennyi ellenségét, mielőtt megalapítaná országát e földön.

3. *Krisztus ezeréves uralma* (Ézs 32,1; 35,1-7; 65,17-25; Jel 19,15; 20,4). Ez is az Úr napjához tartozik (Jóel 3,18. vö. 14; Zak 14,8-9, vö. 1). A közvetlen ítélkezés korszaka lesz azok ellen, akik az Úr ellen támadnak. A Király vasvesszővel uralkodik majd, és az ellene lázadókat azonnal megsemmisíti (Ézs 65,17-25; Jel 19,15).

4. *Az ég és a föld végső pusztulása* tűz által (2Pt 3,7.10). Krisztus ezeréves uralmának végén az ég és a föld iszonyatos robajjal elmúlnak, az elemek megolvadnak a roppant nagy hőségben. Ez az Úr napjának végső mozzanata.

Krisztus napja

Míg az Úr napja az ítélet a Krisztust elvető emberek számára, addig a Krisztus napja áldás korszaka azok részére, akik hittek benne és így az Ő Gyülekezetének tagjai. Krisztus napja, az Úr Jézus napja, Jézus Krisztus napja ugyanazon fogalmak. A Krisztus napjának két fő eseménye lesz:

1. *A szentek elragadtatása* (1Tesz 4,15-18; 1Kor 5,5; Fil 1,6.10). A Krisztusban meghaltak feltámadnak. A még élő keresztyének elváltoznak és együtt elragadtatnak az Úrhoz a levegőégbe, aki őket az atyai házba viszi.

2. *Krisztus ítélőszéke* (1Kor 1,8; 2Kor 1,14; Fil 2,16; 2Kor 5,10). A hívők megjelennek majd a „béma” – ítélőszék – előtt, és elnyerik jutalmukat. Nem az üdvösségük felett dönt majd Krisztus, hanem hogy hogyan szolgáltak. „Akik Krisztus számára kedvesen szolgáltak, elnyerik jutalmukat. Akik viszont eltékozták életüket, kárt vallanak, noha ők maguk megmenekülnek mintegy tűz által” (1Kor 3,15).

Tévesen fordította Károli 2Tesz 2,2-ben: „Krisztusnak ama napja”. Helyesen így hangzik: „Az Úrnak napja” (így fordítja már az 1975. és 1991. évi protestáns bibliafordítás). Nagy megpróbáltatásai miatt a tesszalonikaiak úgy vélték, mintha már megkezdődtek volna az Úr napjának ítéletei. Pál biztosítja őket, hogy az Úr napjának kezdetét két esemény előzi meg: a hittől való világméretű eltévelyedés és a Bűn Emberének megjelenése, aki az Antikrisztus.

Egyébként a tesszalonikaiaknak nem kellett volna félniök a *Krisztus napjától*, mert az számukra azt jelentette, hogy próbatételeik egyszer s mindenkorra véget értek.

Isten napja

Nem tévesztendő össze az Úr napjával vagy Krisztus napjával. Ez Isten végső győzelmének a napja. Akkor következik be, amikor minden gonoszság véglegesen megszűnik, miután az ég és föld tűz által elpusztul (2Pt 3,12). Gyakorlatilag az Isten napja ugyanaz, mint az örök állapot.

23. fejezet:

Krisztus dicsőségének sokszínűsége

Amikor Krisztus dicsőségéről beszélünk, akkor mindent felülmúló kiválóságára gondolunk, akár személyéről, akár helyzetéről, akár munkájáról van szó. A kifejezés vonatkozhat erkölcsi és lelki-szellemi tökéletességére, amelyet a hit szemével, Isten Igéje által láthatunk. De jelentheti jelenlegi, testi dicsőségét a mennyben, vagy dicsőségét akkor, amikor visszatér a földre mint Királyok Királya és Uraknak Ura.

Lehetetlen felsorolni az Úr Jézus dicsőségének minden formáját, hiszen az felülmúl minden lehetséges emberi szókinccset. Ebben a fejezetben az Ő dicsőségének hét színtöltőjére szorítunk úgy, ahogyan azokat a Szentírásban megtaláljuk.

Eredeti, személyes dicsősége, mint Isten Fia

Ez a kifejezés Krisztus istenségének dicsőségére és tökéletességére vonatkozik. Olyan dicsőségről van itt szó, amely örök és közvetlenül Krisztus sajátja. Krisztus nem kevesebb, mint Isten dicsőségének kisugárzása (Zsid 1,3). Az Úr Jézus nem tudta megfosztani magát ettől a dicsőségtől, vagy letenni azt. Közvetlenül lényéhez tartozik. Ide tartoznak csodálatos tulajdonságai és erényei. Amikor lejött a földre *elrejtette ezt a dicsőséget* egy hús-vér testbe, de mindig jelen volt, és alkalmanként láthatóvá is vált, mint például az Úr Jézus megdicsőülésekor (Mt 17,1-8; Mk 9,1-8; Lk 9,28-36).

Mennybeli helyének dicsősége

Az örökkévalóság kezdetén az Úr Jézusnak leírhatatlan tisztességgel és dicsőséggel teli helye volt. Atyjának naponkénti öröme volt, és angyalok imádták. Amikor azonban az emberiség megváltása forgott kockán, nem úgy gondolkodott, hogy ezt a helyzetet minden áron meg kell tartani. Ehelyett *megfosztotta magát* attól (Fil 2,7, szó szerinti fordítás), rabszolgai formát vett

fel, és emberré lett. „Ő jött, hogy meg ne haljunk, s azért, hogy feltámadjunk”.

Különösen fontos felismernünk, hogy az, hogy az Üdvözítő megfosztotta magát dicsőségétől, csak mennybéli helyzetére vonatkozik, de nem a személyére. Egy herceg elhagyhatja a palotát, és élhet a vadonban, hercegi helyzetét azonban sohasem veszítheti el.

A János 17,5-ben így imádkozik Üdvözítőnk: „És most dicsőíts meg, Atyám, önmagadnál azzal a dicsőséggel, amely már akkor az enyém volt Tenálad, mielőtt még a világ lett.” Más szavakkal helyzeti dicsőségének helyreállítását kérte, amely megvolt neki, amikor az Atyánál volt, de levette, amikor lejött a földre.

Életének dicsősége a földön, mint Emberfia

Mint földön járó ember, az Úr Jézus a dicsőségét csodáiban mutatta meg. Ezért olvassuk: „Ezt tette Jézus első jelként a galileai Kánában, így jelentette ki dicsőségét” (Jn 2,11a). Dicsősége abban is megmutatkozott, hogy jelleme tökéletes volt. Nem ismert bünt, nem tett bünt, és nem volt bűn Őbenne (2Kor 5,21; 1Pt 2,22; 1Jn 3,5). Erkölcsileg olyan tökéletes volt, hogy semmit sem tudott a saját akaratóból tenni. Csak azt tudta tenni, amit Atyja rábizott (Jn 5,19)*, és csak azokat a szavakat tudta szólni, amelyeket az Atyja rábizott (Jn 13,50; 17,8). Pilátusnak el kellett ismernie, hogy nem talál benne bünt (Lk 23,14.22; Jn 18,38; 19,4.6). Heródes döntése úgy hangzott, hogy Krisztus nem tett semmi olyat, amivel halált érdemelt volna (Lk 23,25). A haldokló lator bizonyosságot tett arról, hogy Jézus nem tett semmi rosszat (Lk 23,41). Még Júdás is beismerte, hogy „ártatlan” vért árult el (Mt 27,4). Az Üdvözítő nemcsak büntelenségében volt dicsőséges, hanem beszédében is. Názáret népe „csodálkozott azon, hogy a kegyelem Igéit hirdeti (Lk 4,22). Amikor a katonák kivonultak, hogy elfogják, be kellett

* Ez melleleg választ ad a következő kérdésre is: „Vétkezhetett-e az Úr Jézus?” Csak azt tudta tenni, amit látott, hogy Atyja tett, és ez teljesen kizárja a vétkezést. Csak olyant tett, amelyek Atyjának kedvesek voltak (Jn 8,29); és ez ugyancsak kizárja a vétkezést.

ismerniük: „Ember még sohasem beszélt úgy, mint ahogy ez az ember beszél” (Jn 7,46). Dicsőséges volt tökéletes emberségében. Ezt nevezzük Urunk Jézus Krisztus erkölcsi dicsőségének is.

Krisztus szerzett dicsőségei

Ha Urunk a mennyben maradt volna, sohasem lehetett volna Megváltónk. Kereszthalála és feltámadása által azonban tökéletessé lett mint Megváltó. Ezért ezt olvassuk:

„Mert az volt méltó Istenhez, akiért van a mindenség, és aki által van a mindenség, hogy Őt, aki számtalan fiát vezet dicsőségre, üdvösségük fejedelmét szenvedések által tegye tökéletessé” (Zsid 2,10).

„És miután tökéletességre jutott, örök üdvösség szerzőjévé lett mindazok számára, akik engedelmeskednek neki” (Zsid 5,9).

A Bibliából egyértelműen kiderül, hogy Jézust, *mint személyt*, nem lehetett tökéletessé tenni. Ebben a tekintetben már mindig is tökéletes volt. De mint Üdvözítő, lehetett tökéletessé, amit meg is tett.

Az Úr erre a szerzett dicsőségre utalt, amikor a Golgotára nézve ezt mondta:

„Eljött az óra, amikor megdicsőül az Emberfia” (Jn 12,23b).

A tökéletes Megváltóként elnyert dicsősége mellett Jézus más tisztségekre is rászolgált emberré léteivel és áldozati szenvedéseivel. Ha nem lett volna emberré sohasem lehetett volna Messiás, mert Krisztusnak Dávid utódjának kellett lennie. A Golgota nélkül sohasem lehetett volna főpap, szószóló, közbenjáró, pártfogó, szabadító, jó pásztor, minden dolog örököse, bíró vagy a Gyülekezet feje. Sohasem kapta volna meg azt a nevet, amely minden név felett van, vagy sohasem lehetett volna Isten elsőszülött Fia, vagy az első zsenge, aki feltámadt a halottak közül. Minden cím, ami halálának és feltámadásának gyümölcse, *szerzett dicsőség*.

Egy másik szerzett dicsőséget említ az Úr Jézus a János 17,10-ben:

„És ami az enyém, az mind a tied, és ami a tied, az az enyém, és megdicsőülök bennük.”

Az, hogy szentjeiben megdicsőüljön, csak a Golgotán elvégzett munkájának eredményeként történhetett.

A 2Tesszalonika 1,10a-ban Pál ezt a tényt különös módon köti össze az Úr újra eljövetelével:

„Eljön az a nap, hogy megdicsőüljön szentjei között, és csodálják mindazok, akik benne hittek.”

Feltámadásának és mennybemenetelének dicsősége

A János 17,1-ben Urunk megint úgy beszél, mintha a Golgota már mögötte lenne. Azért imádkozik, hogy az Atya dicsőítse meg Őt, vagyis támassa fel a halálból, hogy a Fiú a maga részéről ismét csak dicsőítse az Atyát.

Van egy hasonló rész a János 13,31.32-ben:

„Amikor kiment, így szólt Jézus: Most dicsőült meg az Emberfia, és az Isten dicsőült meg Őbenne; ha pedig az Isten dicsőült meg benne, az Isten is megdicsőíti Őt önmagában, sőt azonnal megdicsőíti Őt.”

Úgy beszélt haláláról, mint saját megdicsőülésének eszközéről, és hogy Ő ezáltal a halál által Atyját is nagyon megdicsőíténé. A 32. vers körülírása: Mivel Isten megdicsőül Krisztusnak a kereszten elvégzett műve által, Isten meg fogja dicsőíteni Őt a halálból való feltámadás által, mégpedig hamarosan. És pontosan ez is történt: Isten feltámasztotta az Úr Jézust a harmadik napon.

Hadd említsünk még néhány verset, amelyek Krisztus feltámadásának és mennybemenetelének dicsőségét említik:

„Hát nem ezt kellett elszenvednie a Krisztusnak, és így megdicsőülnie” (Lk 24,26)?

„Ezt pedig a Szellemről mondta, akit a benne hívők fognak kapni, mert még nem adatott a Szellem, mivel Jézus még nem dicsőült meg” (Jn 7,39).

„Tanítványai mindezeket először nem értették, de amikor Jézus megdicsőült, visszaemlékeztek arra, hogy az történt vele, ami meg volt írva róla” (Jn 12,16).

„Ábrahám, Izsák és Jákób Istene, a mi atyáink Istene megdicsőítette Fiát, Jézust, akit ti kiszolgáltattatok, és megtagadta-

tok Pilátus színe előtt, pedig az úgy döntött, hogy elbocsátja Őt” (Csel 3,13).

„Felvitetett dicsőségben” (1Tim 3,16).

„Akik általa hisztek az Istenben, aki feltámasztotta Őt a halálból, és dicsőséget adott neki” (1Pt 1,21).

Krisztus feltámadásának és mennybemenetelének dicsősége kapcsolódik az Ő örök mennyei dicsőségéhez. Ez a kettő egymástól el nem választható.

Újra eljövetelének és uralmának dicsősége

Ezt a dicsőséget az Újszövetség gyakrabban említi, mint bármelyik más formát. Az Emberfia az ég felhőin fog eljönni nagy hatalommal és dicsőséggel (Mt 24,30). Ezen a napon megdicsőül szentjeiben, és minden hívő csodálni fogja Őt (2Tesz 1,10). Amikor dicsőségének trónján fog ülni, meg fogja jutalmazni az apostolokat – és minden tanítványát – (Mt 19,28), és meg fogja ítélni a népeket (Mt 25,31-33). Szégyellni fogja azokat, akik szégyellték Őt és az Ő beszédeit – amikor eljön az Ő dicsőségében (Lk 9,26). Jakab és János balga módon azt kérték Krisztustól, hogy hadd üljenek jobb és bal keze felől, amikor eljön az Ő dicsőséges uralkodásának ideje (Mk 10,37). Azok, aki most részesülnek Krisztus szenvedéseiben, ujjongva fognak örülni, amikor megjelenik az Ő dicsősége az Ezeréves Birodalomban (1Pt 4,13).

Krisztus megdicsőülése előzetes képet adott a Messiásról az Ő dicsőségében, mint Királyok Királya és Uraknak Ura. Péter, Jakab és János látták az Ő dicsőségét a szent hegyen.

„És láttuk az Ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal” (Jn 1,14b).*

„Pétert és társait elnyomta az álom. Amikor azonban felébredtek, látták az Ő dicsőségét, és azt a két férfit, akik ott álltak vele” (Lk 9,32).

Péter később hivatkozott Krisztus megdicsőülésére, és kije-

* Ez a vers vonatkozhatna erkölcsi dicsőségére, amit emberként szerzett a földön, de elsődlegesen megdicsőülésére vonatkozik.

lentette, hogy ő Krisztus hatalmára és megjelenésére utal, vagyis Urunk Jézus Krisztus eljövetelére az Ő hatalmával és dicsőségében (2Pt 1,16).

Krisztus uralmának dicsőségét említi a János 17,22 is. Itt azt mondja nagy Főpapunk:

„Azt a dicsőséget, amelyet nekem adtál, nekik adtam, hogy egyek legyenek, ahogy mi egyek vagyunk.”

Itt úgy utal a föld feletti uralmára, mintha a jelenről lenne szó. Mivel szentjei ezer évig fognak uralkodni vele együtt (Jel 20,4c), ez alatt az idő alatt egészen valós értelemben részesülni fognak az Ő dicsőségéből. Jelenleg a világ sem el nem ismeri, sem nem értékeli Isten népét. Ezért ezt olvassuk:

„Azért nem ismer minket a világ, mert nem ismerte meg Őt” (1Jn 3,1b).

Amikor azonban Krisztus eljön az Ő dicsőségében, a hívők dicsősége is láthatóvá válik:

„Mikor Krisztus, a mi életünk megjelenik, akkor vele együtt ti is megjelentek dicsőségben” (Kol 3,4).

„Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk. Tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlóvá leszünk hozzá, és olyannak fogjuk Őt látni, amilyen valójában” (1Jn 3,2).

Akkor a világ fel fogja ismerni az egységet az Úr Jézus és az Ő követői között, és tudni fogja, hogy az Atya küldte a Fiút, és hogy Isten úgy szereti a szenteket, ahogyan Fiát szereti.

Osztozunk az Ő dicsőségében, mint Isten fiai és leányai, mint Krisztus testvérei és örököstársai. Együtt leszünk vele a mennyei világban, és egy napon vele együtt fogunk uralkodni a föld felett, és együtt ítéljük meg a világot. Ő Isten papjainak királyságává tett minket. Neve ott áll majd a homlokunkon.

Jelenlegi dicsősége a mennyben

Az Úr Jézus kívánsága, amelyet a Jn 17,24-ben juttat kifejezésre, abban áll, hogy azok, akik Őt szeretik, legyenek vele együtt a mennyben, hogy láthassák az Ő dicsőségét.

Hit által már dicsőséggel és tisztességgel koronázva látjuk Őt ott:

„Azt azonban látjuk, hogy az a Jézus, aki rövid időre kisebbé lett az angyaloknál, a halál elszenvedése miatt dicsőséggel és tisztességgel koronáztatott meg, hiszen Ő Isten kegyelméből mindenkiért megízlelte a halált” (Zsid 2,9).

Jelenlegi mennyei dicsősége az, amit Péter az Ő örök dicsőségének nevez:

„A minden kegyelem Istene pedig, aki elhívott titeket Krisztusban az Ő örök dicsőségére, miután rövid ideig szenvedtetek, maga fog titeket felkészíteni, megszilárdítani, megerősíteni és megalapozni” (1Pt 5,10).

Ez a dicsőség bizonyos értelemben mégis különbözik attól a dicsőségtől, amelyben akkor volt része, mielőtt a földre jött. Ő most már istenségének dicsősége mellett *megdicsőült emberként* van jelen a mennyben.

Jelenlegi dicsősége egyesíti magában minden dicsőségét, akár mindig is birtokában volt annak, akár szerzett dicsőségről van szó. Istenségének, emberségének, tulajdonságainak, hivatalainak és jellemének dicsőségéről van szó. Nem az a feladatunk, hogy felosszuk ezeket, hanem hogy örüljünk nekik, és hogy örökkön örökké dicsőítsük Őt ezekért.

24. fejezet: A Szentírás titkai

Az Újszövetség a titkok egész sorát tárja elénk. A veszély nem annyira összekeverésükben van, hanem inkább abban, hogy nem értjük őket. Ezért ebben a tanulmányban rövid összefoglalást adunk a különböző titkok jelentéséről.

Meghatározás

Titok az az igazság, amelyet azelőtt soha nem jelentettek ki, amelyhez az ember saját értelmi képességével eljutni nem képes, de Isten most kijelenti az embereknek.

A mennyek országának titkai (Mt 13,3-50)

A Mt 13,11-ben olvassuk ezt a kifejezést: „a mennyek országának titkai.” Ezekről szól a 13. fejezet hét példázat formájában.

A Máté szerinti evangélium első fejezeteiben az Úr Jézus Messiás-Királyként jelenti ki magát Izraelnek. A 12. fejezetben viszont azt olvassuk, hogy a nép vallási vezetői visszautasították, és azzal vádolták, hogy az ördög ereje által cselekszi a csodáit. Most tehát a Király elvetésével Isten országa más alakot ölt. Ezt találjuk a Mt 13-ban. A hét példázat kiábrázolja Isten országát annak *átmeneti* formájában, ahogyan az megmutatkozik a Király elutasítása és a földre való győzelmes visszatérése közötti korszakban (amelyben mi most élünk). A Király eltávozott ugyan a földről, de országa jelen van mindenütt ott, ahol az övéi hitet tesznek róla: van száraz hitvallás vagy élő hit.

E közbenső korszak végén az Úr különválasztja a búzát a konkolytól, az igazakat a hamisaktól. Az igazak örvendeznek majd ezeréves uralma áldásaiban, a hamisak pedig elvesznek.

Izrael vakságának vagy megkeményedésének a titka (Róm 11,25)

Mivel Izrael elvetette Királyát, Isten kimondta fölötte a vakság vagy megkeményedés ítéletét. Részben ez a magyarázata

annak, hogy miért éppen a zsidó népből valók fogadják el olyan nehezen Jézust megváltójuknak, és miért tér meg viszonylag kevés zsidó ember. Vakságuk azonban nem teljes és nem is végleges. Egyesek felismerik, hogy az Úr Jézus az, akiről a próféták jövendöltek. Vakságuk pedig csak addig tart, amíg „be nem telik a pogányok ideje”, azaz amíg az Úr haza nem viszi magához menyasszonyi Gyülekezetét. Ekkor Izráel hívő maradéka megtér az Úrhoz.

Az elragadtatás titka (1Kor 15,51.52)

E titok kijelentéséig mindenki azt hitte, hogy előbb vagy utóbb minden ember meghal. Pál apostolon keresztül kaptuk a meghökkentő tanítást, hogy nem minden hívő fog meghalni. Az elragadtatás idején még élő hívők a mennybe mennek anélkül, hogy meghalnának. Ott átváltoznak – azaz megdicsőült testet öltenek –, és soha nem látnak halált. Akik pedig a Krisztusban haltak meg, feltámadnak, és a még élő szentekkel együtt vitetnek a mennybe. Erről részletesen az 1Tesz 4,13-18-ban olvashatunk.

A Gyülekezet titka (Róm 16,25; Ef 3,5)

A Gyülekezetről szóló kijelentés titok volt a világ kezdetétől fogva (Róm 16,25), de kijelentetett az újszövetségi apostoloknak és prófétáknak (Ef 3,5). E titok fő vonásai a következők:

1. a Gyülekezet feje Krisztus (Kol 1,18; Ef 1,22),
2. tagja valamennyi hívő (1Kor 12,13),
3. benne minden hívő pogány egyenértékű a hívő zsidókkal. Közös reménységük és dicsőségük Krisztus, és a zsidók és a pogányok közötti ősi ellenségeskedés megszűnik Krisztusban (Ef 3,6; Kol 1,26.27; Ef 2,14.15).
4. A Gyülekezet Krisztus Teste (1Kor 12,12.13).
5. A Gyülekezet Krisztus menyasszonya (Ef 5,25-27.31.32).
6. A Gyülekezetben mutatkozik meg Isten sokféle bölcsessége a mennyei fejedelemségek és hatalmasságok számára (Ef 3,10).
7. Isten célja, hogy Krisztust a megváltott világmindenség fe-

jévé tegye (Ef 1,9. 10), és a Gyülekezet, mint Krisztus meny-asszonya, vele együtt uralkodjék és osztozzék az Ő dicsőségében.

A Kol 1,27-ben „a pogányok között eme titok dicsőségének gazdagsága” az, hogy Krisztus ... a dicsőségnek ama reménysége. Az igehely azt hangsúlyozza, hogy mind a hívő pogányok, mind a hívő zsidók számára Krisztus a dicsőség reménysége, tehát Isten előtt mindnyájan egyenlőek.

A Kol 2,2 szerint az Isten titka Krisztus. Ezt úgy értjük, hogy Krisztus szellemi testére vonatkozik, amelynek Ő a feje, és valamennyi hívő együttesen alkotja Krisztus Testét.

Ugyancsak a Gyülekezet titkáról szól az Ef 6,19 és a Kol 4,3. Bizonyos értelemben ez a titok a bibliai kijelentés koronája. Pál akkor „töltötte be” az Isten Igéjét, amikor kijelentette az erre vonatkozó igazságot (Kol 1,25). Időrend tekintetében ugyan nem ez a titok volt a Biblia legutolsó része, ami azonban az új igazságok kijelentését illeti, ez a csúcspont.

A törvényszegés titka (2Tesz 2,7.8)

Az erre való egyetlen utalást a 2Tesz 2,7.8-ban találjuk. Itt azt írja Pál, hogy: „Működik ugyan már a törvényszegés titkos bűne; csakhogy annak, aki azt még most visszatartja, félre kell az útból tolatnia. És akkor fog megjelenni a törvénytaposó...” A Gyülekezet kezdeti korszakában már munkában volt a törvényszegés. Számos „antikrisztus” lépett fel. A törvényszegés teljes kifejlődését azonban megakadályozza egy névtelen valaki (hitünk szerint a Szent Szellem). Amikor ez a névtelen személy félretétegetik (az elragadtatáskor eltávozik a Szent Szellem is), akkor lép a történelem színpadára az Antikrisztus, a törvénytaposó. Ő lesz maga a megtestesült bűn, a bűnnek soha eddig nem látott összpontosulása egyetlen emberben.

A hit titka (1Tim 3,9)

A „hit titka” a keresztyén tanítás lényegére vonatkozik, arra, amit keresztyén hitnek nevezünk. Azért nevezik titoknak, mert számos igazsága az ószövetségi időkben teljesen ismeretlen volt.

A kegyesség titka (1Tim 3,16)

Az 1Tim 3,16 szó szerinti fordításban így hangzik:

„Elismerjük, hogy valóban nagy a kegyesség titka. Aki megjelent (hús)testben, megigazított Szellemben, megjelent az angyaloknak, hirdették a pogányok között, hittek benne a világon és felvitetett dicsőségben.”

Az igehely nem nevezi meg, kiről van szó, de a leírás csak egyvalakire illik – a mi Urunkra, Jézus Krisztusra. Az Ő fellépése előtt még soha tökéletesen istenfélő ember nem volt a világon. Eljött azonban az Úr Jézus, és gyakorlatban bemutatta, milyen a tökéletes istenfélő ember.

Amikor Pál azt mondja, hogy nagy a kegyesség titka, nem úgy érti, hogy mélységesen rejtélyes, hanem inkább, hogy Krisztus személyének valósága (igazsága) csodálatos és nagyszerű.

A kegyesség titka teljes ellentétben áll a törvényszegés titkával. Az előbbi azt az Embert láttatja meg velünk, aki tökéletesen megtestesíti a kegyességet. Az utóbbi pedig a bűn eleven megtestesítőjét mutatja be. Szöges ellentét ez Krisztus és az Antikrisztus között.

A hét csillag titka (Jel 1,20)

E titok megfejtése világos. János látomásában a hét csillag: az ázsiai hét gyülekezet angyala vagy küldötte. A hét arany gyertyatartó pedig a hét gyülekezet. A következő két fejezetben az Úr a hét gyülekezet angyalainak címezi a leveleket. Ezeket háromféleképpen lehet értelmezni:

1. Hét valóságos levélről van szó, amelyek hét valóságos gyülekezethez íródtak, amelyek János idejében léteztek. Csaknem minden bibliamagyarázó egyetért ezzel a kijelentéssel.

2. Olyan állapotokat írnak le, amelyek a világ minden táján lévő gyülekezetekben történelmük során minden korban megtalálhatók. A legtöbb bibliamagyarázó számára ez szintén egyértelmű e levelekkel kapcsolatban.

3. Időrendi áttekintést adnak a hitvalló gyülekezetben fennálló körülményekről az apostoli kortól kezdve a Gyülekezet

üdvkorszakának végéig. Nem minden bibliamagyarázó támogatja ezt a magyarázatot, a párhuzamok azonban figyelemre méltóak.

Isten titka (Jel 10,7)

Amikor felhangzik a Jel 10-ben a hetedik trombitaszó, akkor beteljesedik az Isten titka. A hetedik trombitaszót hangos mennyei szózat kíséri, amely ezt mondja: „E világnak orszáagai a mi Urunkéi és az Ő Krisztusáé lettek, aki örökkön örökké uralkodik” (Jel 11,15). Eszerint a hetedik trombitaszó a nagy nyomorúság korszakának végén hangzik majd fel, amikor Krisztus visszatér a földre, hogy megkezdje uralmát (Jel 11,17). Ekkor az Úr hűséges szentjei, akik a nyomorúságból jönnek, elnyerik jutalmukat, ellenségei pedig megsemmisülnek (18. v.).

Beteljesedik tehát Isten titka. Legyőzetik a gonosz, amely oly szívósan ellenállt, sőt látszólag már-már diadalmaskodott. Vége lesz Isten látszólagos közönyének is, amellyel a gonoszt idáig túrta. „Isten titka mindörökké teljességre jut; Isten dicsősége felragyog, mint a nap; a hit tökéletes igazolást nyer, mindenfajta kétség örökre elhallgat” (F. W. Grant).

Babilon titka (Jel 17,5-7)

A Nagy Babilont úgy ábrázolja a Jelenések könyve, mint a hétfejű és tízszarvú fenevad hátán ülő parázna nőt. Neve „a Nagy Babilon, a paráznáknak és a föld utálatosságainak anyja.” A titok magyarázatát a 8-18. versek adják. Az asszony a nagy város, amely uralkodik a föld királyai felett (18. v.). A fenevad egy birodalom, amely egykor volt, aztán megsemmisült, majd fel fog éledni és ismét elpusztul (8. v.). A hét fej ennek a birodalomnak hét királya (9-10. v.). A tíz szarv pedig tíz király, akik szövetségre lépnek ezzel a birodalommal (12. v.). Az asszony egy ideig a fenevad hátán ül, majd maga a fenevad elpusztítja (16. v.). A birodalmat pedig nyilván az Úr pusztítja el (14. v.).

Ezt a titkot a következőképpen magyarázzuk: Az asszony egy nagy vallási és gazdasági rendszert jelképez, amelynek

székhelye Rómában lesz. Hatalmas világegyház ez, nagy anyagi erőforrásokkal. A fenevad az újjáéledt Római Birodalom jelképe, tíz királyság formájában, mondjuk az Európai Közösség korlátai között.

Miután az újjáéledt Római Birodalom uralkodója, és szövetségesei, a tíz király egy ideig támogatták a világegyházat, ellene fordulnak, és lerontják azt. További részleteket olvashatunk Babilon romlásáról a Jel 18. fejezetben.

Befejezés

Az Újszövetségben további négy titokra való utalással találkozunk.

Az 1Kor 2,7-ben Pál azt mondja, hogy ő, a többi apostolokkal együtt Istennek titkon való bölcsességét hirdeti. Azután megmagyarázza, hogy itt a korábbi nemzedékek elől elrejtett igazságokra gondol, melyeket Isten most kijelentett a Szent Szellem által.

Ő és a többi apostol „Isten titkainak sáfárai” voltak (1Kor 4,1). A kifejezést itt megint általános értelemben használja a keresztyén üdvkorszak valamennyi igazságára.

Az 1Kor 13,2-ben azonban emlékeztet, hogy nem elég minden titkot és minden tudományt ismernünk. Ha *szereetet* nincs bennünk, *semmit* vagyunk.

Végül az 1Kor 14,2-ben kifejti Pál, hogy ha valaki nyelveken szól, de nincs, aki megmagyarázza, ezzel senkinek nem használ, még ha a legmélységesebb titkokról beszél is.

25. fejezet: Kettős beteljesedés

A prófétai iratok tanulmányozása esetén megértésük kulcsa az, ha tudjuk, hogy bizonyos prófeciáknak egynél több beteljesedésük van. Egyáltalán nem szokatlan az olyan jövendölés, amelynek van előzetes, részleges beteljesedése, később pedig teljes és végleges beteljesedése is. Ezt nevezzük a „Kettős beteljesedés törvényének”.

A Szent Szellem kitöltése

Ennek iskolapéldája Jóelnek a Szent Szellem kitöltetéséről szóló prófeciája:

„És lesz azután, hogy kiöntöm Szellememet minden (hús)testre, és prófétálnak a ti fiaitok és leányaitok; véneitek álmokat álmodnak; ifjaitok pedig látomásokat látnak. Sőt még a szolgákra és szolgálóleányokra is kiöntöm azokban a napokban az én Szellememet. És csodajeleket mutatok az égen és a földön; vért, tüzet és füstoszlopokat. A nap sötétséggé válik, a hold pedig vérré, minekelőtte eljő az Úrnak nagy és rettenetes napja. De mindenki, aki az Úrnak nevét segítségül hívja, megmenekül” (Jóel 2,28-32a).

Amikor Péter idézte ezt pünkösdi napján (Csel 2,14-21), hozzátette: „...ez az, ami megmondott Jóel prófétától...” Semmiképpen nem érthette ezen a prófécia teljes megvalósulását, hiszen sok minden nem történt meg pünkösdkor abból, amit Jóel megjövendölt.

A Szent Szellem nem töltetett ki minden testre, azaz minden emberre, mindössze **háromezer zsidóra**. Nem voltak csodajelek az égen, a nap nem sötétedett el, sem a hold nem változott vérré. A földön sem történt meg mindaz, amiről az Írás szólt – nem volt vér, tűz, de füstoszlopok sem.

Ez pedig azt jelenti, hogy pünkösdkor csak részlegesen teljesedett be Jóel prófeciája. Maradékalan beteljesedésére csak Krisztus második ádventjekor kerül sor. Az Ő második eljövetelet előzik majd meg azok a bizonyos jelek, és követi a Szent

Szellem kitöltetése minden emberre Krisztus ezeréves uralmának kezdetén.

Figyelemre méltó születések

A kettős beteljesedés másik példája Ézsaiás nevezetes próféciája a „szűz”-ről (7,14).

„Ezért ad jelt nektek az Úr maga: Íme, a szűz fogan méhében, és szül fiat, s nevezi azt Immánuelnek.”

Ennek a próféciának a beteljesedése nyilvánvalóan Akház király számára az volt, hogy születik egy gyermek, akinek neve az lesz: „Velünk az Isten”, és ez a közeli győzelem kilátását jelentette. Mielőtt ez a gyermek akkorára nő, hogy meg tudja különböztetni a jót a rossztól, felbomlik Izráel és Szíria szövetsége, és további néhány éven belül ez a gyermek a föld gazdag terméséből táplálkozhat (15-16. v.).

Az igehely maradéktalan beteljesedése azonban csak Krisztus születésével következett be:

„Mindez pedig azért lett, hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által, aki így szólt: Ímé, egy szűz fogan méhében és szül fiat, és annak nevét Immánuelnek nevezik, ami azt jelenti: Velünk az Isten” (Mt 1,22-23).

A kettős beteljesedés harmadik példája a Zsolt 118,26a:

„Áldott, aki jön az Úr nevében.”

Azon az első virágvasárnapon, amikor Jézus Krisztus bevo-
nult Jeruzsálembe, a tömeg ezt kiáltotta:

„Hozsánna a Dávid fiának! Áldott, aki jön az Úr nevében!” (Mt 21,9).

Tudjuk azonban, hogy ekkor még nem teljesedett be maradéktalanul a prófécia, hiszen később, amikor Jeruzsálem felett sirt, ezt mondta az Úr Jézus:

„Mostantól fogva nem láttok engem mindaddig, mígnem ezt mondjátok: Áldott, aki jön az Úr nevében” (Mt 23,39).

A prófécia végleges beteljesedése akkor történik meg, amikor az Üdvözítő visszatér a földre hatalommal és dicsőséggel, és a nép úgy fogadja majd, mint Messiását és Királyát.

Jeruzsálem pusztulása

Kettős beteljesedésű prófécia a Jeruzsálem pusztulására vo-

natkozó jövendölés is. A Lk 21,20-24-ben Jézus Krisztus megjövendölte a város pusztulását. Jövendölése nyilvánvalóan Kr. u. 70-ben teljesedett be, amikor Titus római légióival lerombolta a várost és a templomot. Ezzel azonban Jeruzsálem megpróbáltatása még nem ért véget. A Jel 11,2-ből világos, hogy a pogányok tapodják meg a szent várost 42 hónapon át a nagy nyomorúság idején.

Krisztus elleni lázadás

A Zsolt 2,1-2-t idézi a Csel 4,25-26:

„Miért zúgolódnak a pogányok, és gondolnak a népek hiábavalókat? Felkerekednek a föld királyai, és a fejedelmek egybegyűlnek az Úr ellen és az Ó Krisztusa ellen.”

A Csel 4,27 ezt Krisztus megfeszítésére érti:

„Mert bizony egybegyűltek a Te Szent Fiad, a Jézus ellen, akit felkentél, Heródes és Poncius Pilátus a pogányokkal és Izráel népével.”

Így teljesedett be részlegesen a zsoltáros jövendölése. Lesz azonban ennek teljes megvalósulása is a nagy nyomorúság korszakának végén, amikor e világ urai egyesített erővel hiába igyekeznek majd megakadályozni, hogy Krisztus átvegye a mindenség fölötti uralmat.

Izráel összegyűjtése

Még egy példát hadd idézzünk a kettős beteljesedésre, amely Izráel újraösszegyűjtéséről szól (Ézs 43,5-7; Jer 16,14-15; Ez 36,8-11; 37,21). Ennek a próféciónak részleges beteljesedése akkor volt, amikor a zsidók maradéka visszatért földjére a babiloni fogság végén, ahogyan azt Ezsdrás és Nehémiás leírja. Maradéktalan beteljesedése viszont még ezután lesz. Minden idáig való összegyűjtés csak részleges volt. De „Jákób nyomorúságának” idején Isten a világ minden tájáról egybegyűjti népet, Izráelt (Mt 24,31; 5Móz 30,3-4; Ez 36,24-32; 37,11-14). Ekkor, és csakis ekkor teljesülnek be maradéktalanul és véglegesen ezek a próféciaik.

Jegyzetek

**Az EVANGÉLIUMI KIADÓ
1996-ban megjelent könyvei**

Glashouwer, W.:	Így keletkezett a Biblia
Josuran, R.:	A spiritizmus fertőjében (2. kiadás) }
Gratenau, Ch.:	Rudolf Steinertől Jézus Krisztusig }
Schmidt-Eller, B.:	Hannelore, mi lesz belőled?
Müller, H.:	Jézus Krisztus vére
Bennett, R.:	A hit tápláléka
Warns, J.:	Rövid vázlatok bibliai igehirdetéshez
White, P.:	Dzsungeldoktor az oroszlanok csapásán
Reichert Gy.:	Ki lehet Krisztus tanítványa?
Nee, W.:	Asztal a pusztában
Schrupp, E.:	Izráel az utolsó időkben
Hunt, D.:	A keresztyénség félrevezetése
La Haye, Tim:	Kivezető út a depresszióból
Sinning, W.:	Isteni rend az életünkben
Pressler, A.:	Halálra ítélve – életre választva
Beck, G.:	Egy gyümölcstermő élet
Dönges, E.:	„Aminek hamarosan meg kell történnie”
Nee, W.:	Tizenkét tele kosár
Vida S.:	Bibliai morzsák
Gitt, W.:	A teremtés bibliai tanúságtétele
Kiene, P. F.:	Vigyázz! Okkultizmus!
Hansen, J.–Giebler, H.:	Hová menjek bűneimmel?
Gossweiler, A.:	Kicsoda Jézus Krisztus?
Reimer, J.:	Fegyvertelenül, de Isten oltalma alatt
Grebe, D.:	„Az ő száma 666”
Langhammer, J.:	Krisztusban győzelmes élet
Spurgeon, C. H.:	Az Úr gondot visel
Müller Gy.:	Bízzál az Úrban!
Seibel, A.:	A Gyülekezet észrevétlen megtevesztése (2. bővített kiadás)
Bell, E.–Hunter, J. H.:	Hajótöröttek
MacDonald, W.:	Isten válasza az ember kérdéseire (2. kiadás)

**Az EVANGÉLIUMI KIADÓ
1997-ben megjelent könyvei**

Farkas Jánosné:	Fehérke	
Pflaum, L.:	Erőforrás	
Sauer, E.:	A hit versenypályáján	}
	Nyerd el az élet koszorúját	
Boddenberg, D.:	A páratlan, senkihez sem hasonlítható – Jézus Krisztus nevei és címei	
Drüeke, S.:	Utazás a dinoszauruszok korába	
Gitt, W.:	Jelek a mindenségből	
Taylor, H. L.:	A Kis Zarándok vándorútja	
Gerber, S.:	Halál, hol a te fullánkod?	
Junker, R.:	Ádámtól származik az ember?	
Patricia St. John elmondja élettörténetét		
Lorch, J.:	Imádkozók előtt megnyílik az ajtó	
Gooding, D.:	Keresztyénség: ópium vagy igazság?	
Reimer, J.:	Gerusszia barlangjaiban	
MacDonald, W.:	Ösvényem világossága	
Bühne, W.:	Ha valóban van Isten?	
Wilder-Smith, A. E.:	Miért engedi meg Isten?	
Lukátsi V.:	Élő kövek (2. kiadás)	
Bullinger, E. W.:	Két természet Isten gyermekében	}
	Több, mint megmentettnék lenni	
D. H.:	A legnagyobb gazdagság	

**Az EVANGÉLIUMI KIADÓ
1998-ban megjelent könyvei**

Cosmades, Th.:	Izmáel és fiai
Fruchtenbaum, A.:	A három messiási csoda
A jó vetés	
Bärend, I.:	Kimerem a tengert
Heiner, W.:	Miért éppen Jézus Krisztus?
Kovács Zsolt:	1914 – beteljesedett prófécia?
Dr. Erdélyi Judit:	Ajtónyitás: vajon kinek?
White, P.:	A buyufa alatt – 2. kiadás
Gossweiler, A.:	Ezékiel próféta
Morris, H.:	Jób csodálatos beszámolója
Holzhausen, A.:	Bepillantás a bibliafordítás műhelyébe
Müncher, W.:	Teremtés és bűneset
Campell, R. K.:	Sátán – az ellenség taktikája } }
Brinke, G.:	A szent sátor szimbólumai
Gibbs, A.:	Isten imádata
Chambers, O.:	Bibliai etika
Nee, W.:	Ülni, jární, állni } A szolgáló testvér } }
A zárba illő kulcs – 2. kötet	
Gitt, W.:	Kezdetben volt az információ
Wilder-Smith Prof.:	Aki gondolkozik, annak hinnie kell
Liebi, R.:	Szavahihető-e a Biblia?
Roy K.:	Az idegen szolgálégény
Gooding Prof.:	Krisztus iskolájában
Glashouwer, W. J. J.:	Így keletkezett a keresztyénség
Müller-Bohn, J.:	S.O.S. – Titanic } }
König, F.:	Van-e olajad? } 2. kiadás
Scheunemann, V.+G.:	Boldogság és hűség egy életen át
Peters, B.:	Sem diktatúra, sem demokrácia
Gitt, W.:	Ha az állatok beszélni tudnának – 2. kiadás
Schrupp, E.:	Izráel és a Messiás
Isten mindent olyan szépnek alkotott	
Tóth Eszter:	Egyedül
Briem, Chr.:	Istennel a pusztában } Istentől eltaszítottan? } }
Gassmann, L.:	Jehova Tanúi
Maharaj, R.–Hunt, D.::	Egy guru halála – 2. kiadás